

1815

ΘΕΜΑΤΑ
ΕΚ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΤΑΣ ΟΔΗΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ Β' Γ' ΚΑΙ Δ' ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΥΠΟ

Λ. Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

πρώην γυμνασιάρχου

Έκδοσις δευτέρα ἐπινηχήμενη

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΡ. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "ΝΟΜΙΚΗΣ, Α. Χ. ΒΕΡΓΙΑΝΙΤΟΥ
Όδος Όφθαλμιατρειου 5.

1901

1815

ΘΕΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΤΑΣ ΟΔΗΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ Β' Γ' ΚΑΙ Δ' ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΥΠΟ

Α. Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

πρώην γυμνασιάρχου

Ἐκδόσις δευτέρα ἐπινημμένη

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΡ. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "ΝΟΜΙΚΗΣ", Α. Χ. ΒΕΡΓΙΑΝΙΤΟΥ

Ὁδὸς Ὀφθαλμιατρείου 5.

1901

Πάν γνήσιον αντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ
συγγραφέως.

A. P. Παλαιολόγου.

ΠΛΑΤΩΝΙ ΒΕΓΙΑ,

ΑΝΔΡΙ ΦΙΛΟΠΟΛΙΔΙ

ΜΕΤΑ ΣΕΒΑΣΜΟΥ

ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐξαντληθείσης τῆς α' ἐκδόσεως τῶν γυμνασμάτων ἡμῶν εἰς τὸ συντακτικὸν ἐξεδώκαμεν τῷ 1899 β' ἐκδοσὶν πολλαχῶς ἐπηρεζήμενην ἐπιγράψαντες αὐτὴν θέματα ἐκ τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς α' τάξεως τῶν γυμνασίων, ἐν ἧ' ἠκολουθήσαμεν ὡς πρὸς τὴν διαίρεσιν τῆς ὕλης τὸ τελευταῖον πρόγραμμα καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Ὅπως δὲ συνεχίσωμεν καὶ συμπληρώσωμεν τὸ ἔργον ἐκδίδομεν τὸδε τὸ τεῦχος χάριν τῶν μαθητῶν τῆς β', γ' καὶ δ' τάξεως ἐπαυξήσαντες καὶ βελτιώσαντες τὴν α' ἐκδοσιν.

Τὰ θέματα διηρέσαμεν εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ μὲν πρῶτον περιέχει παραδείγματα πρὸς ἀσκήσιν εἰς τοὺς κυριωτέρους κανόνας ἐκάστου κεφαλαίου τοῦ συντακτικοῦ καὶ ἀνάμικτα εἰς ὅλον τὸ κεφάλαιον, τὸ δὲ δεύτερον θέματα εἰδικὰ διὰ συνεχοῦς λόγου ὡσαύτως εἰς ἕκαστον κεφάλαιον καὶ γενικὰ ἐκ τῶν διδασκομένων μερῶν τῶν Ξενοφώντος Ἀπομνημονευμάτων, Θουκυδίδου, Δημοσθένους καὶ Πλάτωνος.

Ἄπαντα τὰ εἶδη ταῦτα τῶν ἀσκήσεων ἐνομίσαμεν χρήσιμα, τὸ μὲν πρῶτον πρὸς ἀκριβῆ παραλληλισμὸν τοῦ ἀρχαίου πρὸς τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα, τὸ δὲ δεύτερον δι' ἀναμίκτων παραδειγμάτων πρὸς ἔλεγχον τῶν μεμαθημένων. Τοῦ δὲ β' μέρους τὰ συνεχῆ θέματα εἶνε τερπνότερα καὶ χρησιμεύουσιν, ὅπως ποικίλλωσι τὴν διὰ προτάσεων ἀσκήσιν διὰ τοῦτο δὲ τινα ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ διδάσκωνται καὶ πρὶν ἐτι οἱ μαθηταὶ διέλθωσιν ὅλον τὸ πρῶτον μέρος· διότι τὸ βιβλίον δὲν δεσμεύει τὸν διδάσκοντα, ἀλλ' ἀφίνει αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ ἐκλέξῃ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦτο μᾶλλον ἢ ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῶν ἀσκήσεων καὶ ἢ νὰ διέλθῃ πάντα τὰ παραδείγματα ἢ μέρος αὐτῶν.

Ἐκ τῶν θεμάτων τὰ πλεῖστα θὰ διδαχθῶσιν ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει, τὰ δὲ λοιπὰ ἐν τῇ τρίτῃ καὶ τετάρτῃ προφορικῶς, ἐπικουροῦντος τὸ πρῶτον τοῦ διδάσκοντος, ὕστερον δὲ θὰ ἀνατίθῃται τοῖς μαθηταῖς νὰ παρασκευάσωσι τὸ θέμα βοθηθῦμενοι ὑπὸ τῶν σημειώσεων καὶ τοῦ

λεξιλογίου. Πρὸς ἔγγραφον ἔλεγχον ὁ διδάσκων δύναται ἐνίοτε καὶ ἐξ ἄλλου ἀδιδάκτου συγγραφῆως νὰ ὑπαγορεύῃ θέμα τι, ἀφ' οὗ πρότερον διὰ τοῦ βιβλίου ἀσκηθῶσιν οἱ μαθηταὶ προφορικῶς. Αἱ ὑπαγορεύσεις ἔστωσαν σπάνιαι, διότι καταναλίσκουσι πολὺν χρόνον, ἐν ᾧ διὰ τοῦ βιβλίου ταχύτερα γίνεται ἡ ἀσκησις. Τὰ θέματα ἡμῶν δὲν εἶνε πιστὴ μετὰφρασις· διότι τότε θὰ ἠδύνατο οἱ μαθηταὶ νὰ ἀντιγράψωσιν αὐτά· εἶνε δὲ ἐπίτηδες βραχέα, ὅπως γίγνηται συχνῇ ἀσκησις διαρκοῦσα ἔλαττον τῆς ἡμισείας ὥρας· διότι τοῦτο νομιζομεν ὠφελιμώτερον ἢ νὰ δίδηται σπανίως θέμα διαρκοῦν πολὺν χρόνον.

Γνωρίζοντες δὲ ἐκ πείρας τὰς προβαλλομένας δυσχερείας εἰς ταύτας θεματογραφικὰς ἀσκήσεις προσεπαθήσαμεν νὰ ἄρωμεν αὐτάς διὰ τῶν σημειώσεων καὶ τοῦ λεξιλογίου. Ἐπειδὴ δὴλ. 1) πολλοὶ μαθηταὶ καὶ ἐν ταῖς ἀνωτέραις τάξεσι τοῦ γυμνασίου δὲν δύναται νὰ μετενέγκωσι χρόνους τινὰς ἰδίᾳ ἀνωμάτων ῥημάτων, σημειοῦμεν αὐτοὺς κατ' ἐπανάληψιν ἐν ταῖς σημειώσεσι, καὶ μάλιστα ἐκείνων τῶν ῥημάτων, ὧν τὴν σημασίαν καὶ διάθεσιν συγγέουσι, π. χ. τοῦ αἰρῶ, αἰροῦμαι, ἀλίσκομαι κλπ. 2) ἐπειδὴ προσκόπτουσιν εἰς τὴν σύνταξιν τῶν ῥημάτων, παραθέτομεν τὴν σύνταξιν αὐτῶν ἰδίᾳ τῶν συντασσομένων γενικῇ ἢ δοτικῇ· 3) δεικνύομεν τὴν σύνταξιν τῶν ῥημάτων τῶν συντασσομένων μετοχῇ ἢ ἀπαρεμφάτῳ, διότι τὰ μόρια τῆς νεωτέρας νὰ καὶ ὅτι ἀπορεῖ πολλάκις ὁ μαθητὴς πῶς νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ 4) διακρίνομεν τὸν παθητικὸν τοῦ μέσου μέλλοντος καὶ τὸν παθητικὸν τοῦ μέσου ἀορίστου· διότι συνήθως τὸν μέσον ἀοριστον ἀποδίδομεν εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ἰδίωμα διὰ παθητικοῦ, τὸν δὲ μέσον μέλλοντα καὶ παθητικὸν ἀναλύομεν διὰ τοῦ θὰ καὶ τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου τῆς ὑποτακτικῆς. Τὸ δὲ λεξιλόγιον ἐπλουτίσαμεν διὰ συνωνύμων λέξεων ἢ ἐκφράσεων δεικνύοντες καὶ ἐν τούτῳ τὴν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ σύνταξιν τῶν λέξεων.

Προσθετόν δ' ὅτι ἡ νεωτέρα συγγέει τὸ δυνατόν γενέσθαι καὶ τὸ ἀπραγματοποιήτον, τὴν ἀνεκπλήρωτον εὐχὴν ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ παρελθόντι· διὸ πρέπει νὰ καταστῇ προσεκτικὸς ὁ μαθητὴς, ὅπως διακρίνῃ ταῦτα μεταφέρων εἰς τὴν ἀρχαίαν. Τὰ παραδείγματα, τὰ ὅποια παραθέτομεν ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ καὶ τὸ συντακτικόν, ὀδηγοῦσιν ἱκανῶς εἰς τοῦτο.

Ἴσως αἱ δυσχερεῖαι αὗται καὶ ἄλλαι ὁμοίαι, οἷον τὸ ὅτι τινὲς

λέξεις εἶνε παρ' ἡμῖν ἐπ' ἄλλης σημασίας ἢ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παρῶρμησάν τινας νὰ εἴπωσιν ὅτι δὲν διδάσκεται ἡ γλῶσσα διὰ τοιούτων ἀσκήσεων. Καί εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ἡ γλῶσσα διδάσκεται διὰ τῆς γλώσσης, ἤτοι διὰ τῶν συγγραφέων. οὐχὶ δὲ διὰ τῆς γραμματικῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ αὐτῆς, ὡς ὀρθῶς ἐλέχθη. Ἡ δὲ γραμματικὴ διδάσκεται οὐχὶ διὰ τῆς ἀπομνημονεύσεως τῶν κανόνων, ἀλλὰ δι' ἀσκήσεων. Ἐὰν οἱ μαθηταὶ ποιῶνται κακὴν χρῆσιν τῶν κανόνων, οὓς ἐδιδάχθησαν, αἰτία εἶνε ὅτι δὲν ἐγένετο ἰκανὴ ἀσκησις καὶ σκόπιμος. Πρέπει δὲ νὰ γίνωνται πολλαὶ ἀσκήσεις διὰ καταλλήλου βιβλίου, οὗ μόνον διότι κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ γράψωσιν οἱ μαθηταὶ καὶ θέμα τι ἐκ τῆς νεωτέρας εἰς τὴν ἀρχαίαν, ἀλλὰ καὶ διότι οὕτως ἐπιτυγχάνεται γραμματικὴ βεβαιότης, ἣτις ἄγει εἰς ταχυτέραν καὶ βαθυτέραν κατανόησιν τῶν συγγραφέων, ἅρα ὁ χρόνος δὲν ἀπόλλυται, ἀλλὰ δαπανᾷται ὑπὲρ τῶν συγγραφέων. Ἐντεῦθεν καταφαίνεται ὅτι καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς τινῶν ὅτι δὲν πρόκειται οἱ μαθηταὶ νὰ γράψωσι τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν εἶνε σαθρός· διότι μόνον διὰ ταύτης διδασκαλίας γίνεται τὸ διδασκόμενον σὰρξ καὶ αἷμα καὶ δὲν λησμονεῖται εὐκόλως*.

Ἐν τῷ πίνακι τῶν περιεχομένων παραπέμπομεν εἰς πάντα τὰ ἐν χρήσει συντακτικά, διότι δὲν διδάσκεται τὸ αὐτὸ συντακτικὸν πανταχοῦ. Βοηθήματα δὲ μετεχειρίσθημεν τὸ τοῦ Ο. Kohl, Weisenborn καὶ ἄλλα.

Τελευτῶντες πλείστας χάριτας ὁμολογοῦμεν τῷ ἀρχαίῳ φίλῳ καὶ διαπρεπεῖ καθηγητῇ κ. Γ. Καρβούνη καὶ τῷ πρ. γυμνασιάρχῃ κ. Π. Δούκα, οἵτινες ἐπεκούρησαν ἡμῖν κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουνίου 1901.

Λ. Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

* Ἴδ. Δ. Ζαγγογιάννη ἢ τῶν ἡμετέρων μαθητῶν γραμματικὴ ἀβεβαιότης κλπ. σελ. 77 κ. ἑ.

Συντετυμημέναί Λέξεις.

αίτιατ. = αίτιατική.

άδρ. = άδριστος.

άπαρ. = άπαρέμφατον.

άπόλ. = άπόλυτος.

γεν. = γενική.

δοτ. = δοτική.

εύκτ. = εύκτική.

ίστ. = ίστορικός.

μ. = μετά.

μέλλ. = μέλλον.

μέσ. = μέσος (ν).

μετοχ. = μετοχή.

δριστ. = δριστική.

παθ. = παθητικόν.

παρακ. = παρακείμενος.

πλάγ. = πλάγιος.

ύπερθετ. = ύπερθετικόν.

ύποτ. = ύποτακτική.

ΘΕΜΑΤΑ

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΑΣΚΗΣΙΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ

ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ

1.

(Ὡς ἀρτωνύμια). 1. Νά προτιμᾶς μᾶλλον¹ νά² καταλίπης δόξαν καλήν ἢ πλοῦτον μέγαν εἰς τοὺς παῖδας· διότι οὗτος μὲν εἶνε θνητός, ἐκεῖνη δὲ ἀθάνατος. 2. Ἐκ τῶν πόλεων ἄλλαι μὲν τυραννοῦνται, ἄλλαι δὲ δημοκρατοῦνται, ἄλλαι δὲ ἀριστοκρατοῦνται. 3. Ἐπρεπε³ τοῦτο καὶ τοῦτο νά κάμης καὶ τοῦτο νά μὴ κάμης. 4. Ἐν τούτοις μὲν συμφωνοῦμεν, ἐν ἐκείνοις δὲ οὐχί. 5. Ἐξέρομαι καὶ φθάνω⁴ πρὸς τοῦτον καὶ τοῦτον. 6. Δυσκολώτερον εἶνε νά εὔρη τις ἄνδρα τὰ ἀγαθὰ (ὑπο)φέροντα καλῶς ἢ τὰ κακὰ· διότι ἐκεῖνα μὲν αὐθάδειαν εἰς τοὺς πολλοὺς, ταῦτα δὲ σωφροσύνην εἰς τοὺς πάντας ἐμποιοῦσιν. 7. Δὲν πρέπει πάσας τὰς δοξασίας τῶν ἀνθρώπων νά τιμᾶται, ἀλλ' ἄλλας μὲν (ναί), ἄλλας δ' οὐχί· οὐδὲ πάντων, ἀλλ' ἄλλων μὲν (ναί), ἄλλων δ' οὐχί. 8. Μικρὰ φαίνονται ἐκεῖνα, τὰ ὅποια πρὸ τούτου (τοῦ χρόνου) μεγάλα ἦσαν. 9. Δὲν ἔπρεπε νά πράξωμεν τοῦτο καὶ τοῦτο. 10. Ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν ἐτόξευον, ἄλλοι δὲ ἐσφενδόνων.

2.

(Ἀτομικόν). 1. Ὁ Ξέρξης συναθροίσας τὴν ἀναρίθμητον στρατιὰν ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. 2. Τῶν ἀδικημάτων ἐν τοῖς νόμοις εἶνε αἱ (προσ)ήκουσαι τιμωρίαι. 3. Οἱ στρατιῶται δὲν εἶχον τὸν (προσ)ήκοντα μισθόν. 4. Ὁ Κύρος εἰς φυγὴν ἔτρεψε τοὺς ἐξακισχιλίους. 5. Οἱ κακοῦργοι ἔτυχον τῆς (προσ)ηκούσης τιμωρίας. 6. Ὑπισχοῦ-

μαι ὅτι θὰ δώσω τρία ἡμιδαρειακά καθ' ἕκαστον μῆνα εἰς ἕκαστον στρατιώτην.

(Γενικόν). 7. Πρέπει¹ ὁ στρατιώτης νὰ φοβῆται μᾶλλον τὸν ἄρχοντα ἢ τοὺς πολεμίους. 8. Ἄς τολμᾷ καὶ ὁ ἰδιώτης νὰ διδάσκη. 9. Ὁ κίνδυνος εἶνε δεινός εἰς τὸν κλέπτοντα. 10. Ὁ παῖς πάντων θηρίων εἶνε δυσμεταχειριστότατον. 11. Εἰς τὸν τύραννον ἐπιτρέπεται² νὰ μὴ πείθεται εἰς τοὺς ὀρθῶς λέγοντας.

(Ὁνόματα προσώπων καὶ γωρῶν). 12. Ἐκ τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος γίνονται παῖδες δύο, πρεσβύτερος μὲν ὁ Ἄρταξέρξης, νεώτερος δὲ ὁ Κύρος. 13. Οἱ στρατιῶται εὐθὺς ἠκολούθουν ἐκ τῆς Θράκης εἰς τὴν Ἀσίαν. 14. Ὁ Ξενοφῶν ἀφ' οὗ ἀνέγνω³ τὴν ἐπιστολὴν συμβουλευεταί⁴ Σωκράτην τὸν Ἀθηναῖον περὶ τῆς πορείας καὶ ὁ Σωκράτης συμβουλεύει τὸν Ξενοφῶντα, ἀφ' οὗ ἔλθη³ εἰς Δελφούς, νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Θεόν.

3.

(Συνήθης παράλειψις τοῦ ἄρθρου). 1. Γυνή τις χήρα ὄρνιν εἶχε. 2. Πολλῶν ὁ λιμός γίγνεται διδάσκαλος. 3. Ὁ βασιλεὺς (τῶν Περσῶν) ἀντιπαρεσκευάζετο. 4. Κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ἐπολέμουν. 5. Ἐνεπιστεύθημεν εἰς ὑμᾶς πατρίδα καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας. 6. Οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων τούτους μόνον ἐνόμιζον θεούς, (δηλ.) ἥλιον καὶ σελήνην καὶ ἄστρα καὶ οὐρανόν. 7. Ἀνθρώπου ψυχὴ τοῦ θεοῦ μετέχει. 8. Ἀρχὴ φιλίας μὲν ἔπαινος (εἶνε), ἔχθρας δὲ ψόγος. 9. Ἐφυγον οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ τῶν ἐν δεξιᾷ οἰκιῶν. 10. Κατὰ τὴν δεξιὴν ἔφθασαν¹ οἱ Ἕλληνες εἰς τὰς κόμας. 11. Συγχρόνως² μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἦλθες. 12. Κατὰ τὴν νύκτα ταῦτα ἔγιναν. 13. Κλίνον ἐπὶ δεξιᾷ, ἐπ' ἀριστερά. 14. Ὅτε ταῦτα ἦσαν, σχεδὸν ἦτο μεσονύκτιον³

(Μετὰ τῶν ἐπιθέτων ὡς κατηγορουμένων ἢ ὡς ἐπιθετ. διορισμῶν). 15. Ἀθάνατον τὴν περὶ αὐτοῦ μνήμην κατέλειπεν ὁ Σωκράτης. 16. Ἐποίησαν οἱ στρατηγοὶ ὀρθλοὺς τοὺς λόγους.

17. Εἰς τοὺς ἀγαθοὺς πολίτας εὐχαρίστως⁴ ὁ βασιλεὺς χαρίζεται. 18. Αἱ δευτέραι φροντίδες εἶνε σοφώτεραι.

(Ἄκρος, μέσος, ἔσχατος). 19. Τὸ ἄκρον τοῦ κέρατος κατεῖχον

οί πολέμιοι. 20. Τὸ νόσημα κατέσκηπτεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. 21. Ἔπεσεν ἡ μέση στέγη. 22. Ἔστησα τὸ ἄρμα πρὸ τοῦ μέσου τῆς φάλαγγος. 23. Διὰ μέσου τοῦ παραδείσου ῥέει ὁ Μαίανδρος ποταμός. 24. Τὸ ἔσχατον ὄχύρωμα⁵ τοῦ τείχους ἐφυλάσσετε. 25. Ὁ Εὐρύλοχος εἶχε τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ εὐωνύμου. 26. Ὁ ναὸς κείται εἰς τὸ ἔσχατον μέρος τῆς νήσου.

(Πᾶς, ὄλος, μένος). 27. Πᾶσαν εἰς ὑμᾶς τὴν ἀλήθειαν θὰ εἶπω. 28. Ὁ Χειρίσσοφος ὠδήγει⁶ λαβὼν τοὺς γυμνήτας πάντας. 29. Μετὰ σοῦ πᾶς ποταμός εἶνε διαβατός. 30. Τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων πιστεύει εἰς τοὺς θεοὺς. 31. Διέταξα⁷ νὰ προχωρήσῃ ὅλη ἡ φάλαγγ. 32. Κινδυνεύει τὸ σύνολον τῶν πραγμάτων. 33. Τὸν μόνον (μονογενῆ) υἱὸν ἀπώλεσα. 34. Ὁ παῖς παίζει μόνος.

4.

(Ἐπιθετοποιὸς καὶ οὐσιαστικοποιὸς δύναμις τοῦ ἄρθρου). 1. Οἱ στρατιῶται καὶ τὴν πόλιν διήρπασαν καὶ τὰ ἀνάκτορα τὰ ἐν αὐτῇ. Εἰς τὸν Κῦρον δὲ τότε παρευρίσκοντο¹ αἱ ἐκ Πελοποννήσου νῆες. 2. Ἔλαβες τὴν νόμιμον² τιμωρίαν. 3. Οἱ παλαιοί³ ἄνθρωποι ἐτίμων πολὺ τὴν ἀνδρείαν. 4. Ἄχρι τῆς σημερινῆς⁴ ἡμέρας οὐδὲν ἐκ τῶν δεόντων δυνάμεθα νὰ πράξωμεν.

5. Ἐγὼ ἐξ ὑμῶν τὸν θέλοντα νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα θὰ κάμω νὰ ἀπέλθῃ ζηλωτὸς εἰς τοὺς ἐν τῇ πατρίδι⁵. 6. Τὸ γινῶθι σαυτὸν πανταχοῦ εἶνε χρήσιμον. 7. Καλοῦσιν ἀκολασίαν τὸ νὰ⁶ ἐξουσιάζεται⁷ τις ὑπὸ τῶν ἡδονῶν. 8. Πᾶς ἄνθρωπος πρέπει νὰ (ἀπο)φεύγῃ τὸ σφόδρα νὰ ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτὸν του. 9. Πρέπει ἡ γυνὴ νὰ σώζῃ τὰ ἐντός⁷ (τοῦ οἴκου). 10. Τὸ (ὅτι) ἐὰν μένητε πλησίον μου, θὰ ἀποδώσω χάριν, ἤθελον αἰσχύνεσθαι⁸ νὰ εἶπω.

(Τὸ ἄρθρον ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀπολύτων ἀριθμητικῶν). 11. Ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι ἤλθομεν εἰς τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους. 12. Πρέπει ἡμεῖς οἱ ἄλλοι νὰ εἴμεθα ἀνδρεῖοι. 13. Ὁ Εἰρέξης λέγεται ὅτι ὠκοδόμησε ταῦτα τὰ ἀνάκτορα. 14. Ταύτην τὴν πόλιν πολιορκῶν ὁ Περσῶν βασιλεὺς δὲν ἠδύνατο νὰ κυριεύσῃ. 15. Ἀκούομεν ὅτι αὐτὸς ἐπιθυμῆι τῆς ὑμετέρας πόλεως. 16. Ὁ Δαρεῖος ἤθελον ἀμφοτέροι οἱ παῖδες νὰ εἶνε παρόντες. 17. Ἐγὼ αὐτὸν

τὸν ἄνδρα εἶδον (κατ') ἀμφοτέρω τὰ ὦτα τετρυπημένον.

18. Ἐναυμάχησαν οἱ πολέμιοι μὲ⁹ ἑβδομήκοντα ναῦς, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ εἴκοσιν ἦσαν στρατιώτιδες. 19. Ἴππεις περίπου¹⁰ τετρακισχίλιοι συνελέγοντο. 20. Λέγονται ὅτι ἐφρονεῦθησαν περισσότεροι¹¹ τῶν τετρακισχιλίων. 21. Λέγονται οἱ Πέρσαι ὅτι εἶνε περίπου δώδεκα¹² μυριάδες.

Ἀνάμικτα παραδείγματα ἄρθρου.

5.

1. Νίκησον ὀργὴν μὲ τὸ¹ νὰ συλλογίζησαι καλῶς. 2. Αἱ στιγμιαία² ἡδοναὶ δὲν προξενοῦσιν³ εἰς τὴν ψυχὴν οὐδεμίαν ἐπιστήμην ἀξιόλογον. 3. Θουκυδίδης ὁ υἱὸς τοῦ Ὀλόρου ἦτο στρατηγός. 4. Ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας ὅτι ἤρπασε τὴν Ὠρεΐθειαν. 5. Ὁ Κύρος δίδει εἰς τὸν Κλέαρχον μυρίους Δαρεικούς· ἐκεῖνος δὲ λαβὼν τὸ χρυσίον στράτευμα συνέλεξε. 6. Νομίζω ὅτι εἶμαι ἀτυχέστατος τῶν πάντων (τοῦ συνόλου τῶν) ἀνθρώπων. 7. Πάντες Ἕλληνες καὶ βάρβαροι νομίζουσιν ὅτι ὑπάρχουσι θεοί. 8. Οἱ Ἀθηναῖοι παρὰ τῶν συμμάχων μὲ τὴν θέλησίν των⁴ ἔλαβον τὴν ἡγεμονίαν. 9. Ἐν μέρει μὲν⁵ ἐμάχοντο οἱ στρατιῶται, ἐν μέρει δὲ καὶ ἀνεπαύοντο. 10. Καλῶς λέγεται τὸ ὅτι⁶ θεοὶ εἶνε οἱ ἐπιμελούμενοι ἡμῶν. 11. Ἐκ τῶν ἀνθρώπων οἱ πλείστοι ἀποκτῶσι⁷ μὲν τὰ ἀγαθὰ μὲ τὸ νὰ σκέπτονται⁸ καλῶς καὶ μηδὲν νὰ καταφρονῶσι⁹, δὲν θέλουσι δὲ νὰ φυλάττωσι διὰ τῶν αὐτῶν τούτων. 12. Ἐπρεπεν οἱ ποιηταὶ νὰ ἐπαινωσιν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των¹⁰ ἔχουσι γίνεαι ἄνδρες χρηστοί. 13. Οἱ Ἀθηναῖοι τὸ μὲν πλῆθος ἐβούθηον, τὰς δὲ δυναστείας ἐπολέμουν, δεινὸν νομίζοντες οἱ δημοκρατικοί¹¹ νὰ εἶνε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν¹² τῶν ὀλιγαρχικῶν¹³. 14. Ἐλεγον τοῦ Κύρου ἄλλος μὲν τὴν σοφίαν, ἄλλος δὲ τὴν καρτερίαν, ἄλλος δὲ τὴν πραότητα, ἄλλος δὲ τις καὶ τὸ κάλλος καὶ τὸ μέγεθος.

15. Ἀρχῶν ἱκανὸς δὲν ἤθελες¹⁴ γίνεαι ποτὲ ὀλοκλήρου πόλεως. 16. Εἰς πάντα τὰ ζῶα ἡ γῆ ἐκοῦσα παρέχει τὴν καθημερινὴν¹⁵ τροφήν. 17. Ὁ θεὸς τὴν ψυχὴν ἀρίστην εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐνεφύτευσεν¹⁶. 18. Ὁ Τισσαφέρνης διαβάλλει τὸν Κύρον πρὸς τὸν ἀδελφόν,

ὅτι δῆθεν¹⁷ ἐπιβουλεύει αὐτόν· οὗτος δὲ πείθεται καὶ συλλαμβάνει τὸν Κῦρον. 19. Ἐκ τῶν μαινομένων ἄλλοι μὲν οὐδὲ τὰ φοβερά φοβοῦνται, ἄλλοι δὲ φοβοῦνται καὶ τὰ μὴ φοβερά. 20. Τὸ νὰ λέγῃ τις ὡς πρέπει εἶνε μέγιστον σημεῖον τοῦ ὅτι φρονεῖ καλῶς. 21. Ἡ ὑπερβολικὴ¹⁸ ἔλευθερία εἰς ὑπερβολικὴν δουλείαν μεταβάλλεται¹⁹. 22. Νομίζω τὸν ἑαυτὸν μου ὅτι εἶνε ἀτυχέστατος τῶν πάντων ἀνθρώπων.

ΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

α'. Ἐν τῇ ὀριδτικῇ.

6.

(Ἐνεστώδης καὶ παρατατικός). 1. Ὁ θεὸς καὶ τὰ τοῦ θεοῦ πάντα ἄριστα ἔχουσιν. 2. Πλοῖον εἰς Δῆλον οἱ Ἀθηναῖοι πέμπουσιν. 3. Πολλάκις βραχυεῖα ἠδονὴ γενεῶν¹ μακρὰν λύπην. 4. Προσπαθεῖς νὰ πείθης² ἡμᾶς. 5. Ὁ Τισσαφέρνης διαβάλλει τὸν Κῦρον πρὸς τὸν ἀδελφόν. 6. Οἱ στρατιῶται ὀργίζοντο ἰσχυρῶς κατὰ τοῦ Κλέαρχου. 7. Ὁ Σωκράτης πάντας ὠφελεῖ. 8. Δὲν ἤθελον οἱ μαχόμενοι νὰ δίδωσιν³ ὀμήρους. 9. Ὁ Κλέαρχος τοὺς ἑαυτοῦ στρατιώτας προσεπάθει νὰ βιάζῃ⁴ νὰ πορευθῶσιν.

(ἀόριστος καὶ μέλλων). 10. Δαρσεῖος Κῦρον σατράπην ἐποίησεν. 11. Ὁ οἶνος, ἐὰν ληφθῇ μέτριος, ὠφελεῖ⁵. 12. Τὰς τῶν φαύλων συναναστροφάς⁶ ὀλίγος χρόνος διαλύει. 13. Ἡμεῖς θὰ ἀναμείνωμεν. 14. Μέλλω νὰ διδάξω ὑμᾶς. 15. Μέλλω νὰ ὀδηγήσω⁷ ὑμᾶς.

(παρακείμενος, ὑπερυντέλικος καὶ τετελεσμένος μέλλων). 16. Ἡ οἰκία ἔχει κτισθῆ. 17. Ἐχῶ γράψει τὴν ἐπιστολήν. 18. Ἐνθυμούμαι⁸ τὰς εὐεργεσίας. 19. Ἡ Οἰνὴ εἶχε τειχισθῆ. 20. Ὅτε οἱ σύμμαχοι ἐπλησίαζον, οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Πέρσας εἶχον νικήσει. 21. Φίλος εἰς ἡμᾶς οὐδεὶς θὰ ἔχη μείνει⁹. 22. Τούτους θὰ ἔχητε τιμωρήσει¹⁰.

β'. Οἱ χρόνοι ἐν ταῖς ἄλλαις ἐγκλίθεσιν.

7.

(Ἰπποτακτικὴ καὶ προστακτικὴ). 1. Ἄς μὴ φοβώμεθα. 2. Ἄς

μὴ φοβηθῶμεν. 3. Νὰ εἴπωμεν ἢ νὰ σιωπῶμεν; 4. Ἐὰν ἔχητε κλέψει, θὰ τιμωρηθῆτε. 5. Μὴ φώναζε, μὴ φωνάξης. 6. Συμβούλευσον ἡμᾶς ὅ,τι σοι φαίνεται ὅτι εἶνε ἄριστον. 7. Μένε, ἵνα περὶ σοῦ σκεφθῶμεν. 8. Ταῦτα ἄς ἔχωσι λεχθῆ. 9. Ἄς ἔχη δοθῆ τοῦτο εἰς τὸν Ἑρμοκράτην.

(εὐκτική καθαρά ἢ δυνητική). 10. Εἴθε νὰ εὐτυχῆς καὶ νὰ ἐπιτύχης ὅσα ἐπιθυμεῖς. 11. Εἴθε νὰ ἔχης πράξει ταῦτα. 12. Δις τοῦτο δὲν ἤθελε γίγνεσθαι ἢ δὲν ἤθελε γίνεαι, διότι ἤθελεν εἶναι (θὰ ἦτο) ἄδικον.

(εὐκτική τοῦ πλαγίου λόγου). 13. Ἔλεγον ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος γράφει (ἔγραφεν) ὀρθῶς. 14. Ἠρώτησα τίς εἶνε (ἦτο) ὁ θόρυβος. 15. Εἶπον οἱ Πέρσαι ὅτι δὲν θὰ ἀφήσωσι τοὺς Ἕλληνας νὰ διέλθωσιν¹. 16. Εἶπες ὅτι ἀπέθανεν ὁ Περικλῆς. 17. Ἔλεγες ὅτι ταῦτα ἔχω (εἶχον) πράξει.

(εὐκτική μόρον ἐν τῷ παρελθόντι). 18. Ὅσαίκις² ἤθελες, ἔπραττες. 19. Ὅντινα συνελάμβανον οἱ τύραννοι, ἐφόνευον.

(ἀπαρέμφατον εἰδικόν). 20. Λέγει ὁ φίλος, εἶπε, θὰ εἶπη ὅτι διδίδει (ἔδιδε), θὰ δώσῃ, ἔδωκε, ἔχει (εἶχε) δώσει. 21. Εἶπες ὅτι θὰ ἔλθῃς³. 22. Νομίζω ὅτι σε εἶδον. 23. Λέγει ὁ γραμματεὺς, ἔλεγε, θὰ εἶπη ὅτι ἔχει (εἶχε) γράφει τὴν ἐπιστολήν.

(ἀπαρέμφατον τελικόν). 24. Θέλω, ἤθελον, θὰ θελήσω νὰ μανθάνω. 25. Τὸ ψεῦδος δὲν δύνασαι ἀληθῆς νὰ κάμῃς. 26. Ἐπεθύμουν νὰ ἔχωμεν σκεφθῆ.

(μετοχὴ κατηγορηματικῆ, αἰτιολογικῆ καὶ τινες ἀναφορικῆ). 27. Ἐλέγχεσαι ὅτι ψεύδεσαι (ἔψεύδεσο). 28. Εἰξεύρω ὅτι εὐηργέτησα ὑμᾶς. 29. Ὁ πόλεμος θὰ φανερώσῃ ὅτι ἔχει (εἶχε) γίνεαι μεγαλύτερος. 30. Θὰ εἴπω, διότι ἤμην παρών. 31. Ταῦτα λέγουσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἦσαν παρόντες.

(αἱ ἄλλαι μετοχαί). 32. Σηκώνομαι⁴ γελῶν, ἀφ' οὗ ἐγέλασα. 33. Ὁ Μιθριδάτης φαίνεται εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀφ' οὗ εἶχον διαβῆ. 34. Ὁ βάρβαρος ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ τὴν ὑποδουλώσῃ⁵ (εἰς ἑαυτόν). 35. Ταῦτα ἀφ' οὗ εἶπον, ἀποβαίνω, ἀπέβαινον, ἀπέβην. 36. Ταῦτα ἀφ' οὗ εἴπω, θὰ ἀποβῶ.

Ἀνάμικτα παραδείγματα χρόνων.

8.

1. Ἐπειδὴ εἶσαι¹ νέος, θέλε νὰ ἀκούης τοὺς γεροντοτέρους².
2. Ὁ Σωκράτης καθὼς³ ἐγίνωσκε, τοιοῦτοτρόπως³ ἔλεγε· καὶ εἰς μὲν τοὺς πειθομένους εἰς αὐτὸν συνέφερον, οἱ δὲ μὴ πειθόμενοι μετενόουν⁴.
3. Οἱ Κορίνθιοι ἐφώναζον κατὰ⁵ τῶν Ἀθηναίων ὅτι καὶ τὰς σπονδάς εἶχον λύσει⁶ καὶ ὅτι ἠδίκουν⁶ τὴν Πελοπόννησον. 4. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν εἶχον μάθει νὰ ἐργάζωνται καὶ νὰ φεῖδονται. 5. Δίκαια θὰ ἔχω πάθει. 6. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν δὲν παρετήρουν⁷ τοῦτο πρῶτον, (ἐκεῖνα δηλ.) διὰ τῶν ὁποίων θὰ τιμωρήσωσι⁸ τοὺς ἀκοσμοῦντας, ἀλλ' (ἐκεῖνα) ἐκ τῶν ὁποίων θὰ παρασκευάσωσι τοὺς πολίτας μηδὲν ἄξιον τιμωρίας νὰ ἐξαμαρτάνωσιν. 7. Ἡ δίκαια ψυχὴ καὶ ὁ δίκαιος ἀνὴρ καλῶς θὰ ζῆ, κακῶς δὲ ὁ ἄδικος. 8. Ἡ Οἰνότης εἶχε τειχισθῆ καὶ αὐτὴν ὡς φρούριον οἱ Ἀθηναῖοι μετεχειρίζοντο⁹. 9. Ὅταν ἡμεῖς ἀποθάνωμεν, οἱ λόγοι οἱ περὶ ἡμῶν θὰ ἔχωσι σιωπηθῆ¹⁰. 10. Διὰ τὴν ἐπὶ ποιήσιν ἔχω θαυμάσει πρὸ πάντων¹¹ τὸν Ὅμηρον. 11. Ὁ πόλεμος ἔχει ἀποστερήσει ἡμᾶς ἀπὸ ὄλα. 12. Ἐλπίζε ὅτι θὰ εὐτυχήσης, ἂν τιμᾶς τοὺς γονεῖς. 13. Ἐρωτᾶτε καὶ θὰ ἀποκριθῶμεν. 14. Ἄνθρωπος ὢν ἐνθυμοῦ¹² τὴν κοινὴν τύχην. 15. Οἱ Κορίνθιοι ἐπλεον ἐπὶ τὴν Ἐπίδαμνον διὰ νὰ¹³ πολεμήσωσιν ἐναντίον τῶν Κερκυραίων. 16. Θὰ θέλω νὰ εἶμαι εἰς ὑμᾶς φίλος καὶ σύμμαχος. 17. Ὁρθῶς μοι φαίνεται ὅτι ἔχεις εἶπει.

9.

1. Χρηστὸς θὰ εἶσαι, ἐὰν κέρδη μὲν νομίζης (ἐκεῖνα), διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἔχης καλὴν ὑπόληψιν¹, ἀλλ' οὐχί (ἐκεῖνα), διὰ τῶν ὁποίων θὰ εὐπορήσης. 2. Ἄριστα θὰ μεταχειρίζησαι τοὺς φίλους, ἐὰν δὲν περιμένῃς τὰς παρ' ἐκείνων δεήσεις, ἀλλ' αὐτόκλητος² βοηθῆς αὐτοὺς εἰς τὰς περιστάσεις³. 3. Ἡ ἐγκράτεια εἶνε πρᾶγμα ἀγαθὸν εἰς τὸν μέλλοντα νὰ πράξῃ καλὸν τι. 4. Ὅ,τι μέλλεις νὰ κάμνης μὴ πρόλεγε, διότι⁴, ἐὰν ἀποτύχης⁵, θὰ γελασθῆς. 5. Διὰ τῆς αὐτῆς ψήφου καὶ τοὺς ἄλλους θὰ κάμητε καλλιτέρους καὶ τούτους θὰ ἔχητε τιμωρήσει⁶.

6. Δίκαιος ἔσο, ἵνα τύχῃς καὶ δίκαια. 7. Ἐσο φιλόπονος καὶ θὰ ἔχῃς πλοῦτον πολύν. 8. Ὄταν κατασταθῇς εἰς ἀρχήν, νὰ μὴ μεταχειρίζῃσαι κανένα κακὸν πρὸς τὰς διοικήσεις. 9. Τὴν ἐπιούσαν νύκτα πάντα ταῦτα πρέπει νὰ εἶνε πεπραγμένα. 10. Ταῦτα εἶνε τὰ ὅποια λέγω ὅτι πρέπει νὰ εἶνε ἀποφασισμένα⁶ καὶ ἀρμόζει⁷ νὰ εἶνε παρεσκευασμένα. 11. Ὅτε οἱ σύμμαχοι ἐπλησίαζον, οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Πέρσας εἶχον νικήσει. 12. Δὲν θὰ φονεύσῃτε τὸν φονέα, δὲν θὰ βεδίσητε ἐπὶ τὴν οἰκίαν, δὲν θὰ συλλάβητε ; 13. Ἄς ἔχῃ δοθῆ τοῦτο εἰς τὸν Ἑρμοκράτην. 14. Οὐχὶ ἀπὸ τῶν κοινῶν (χρημάτων) πρέπει νὰ προσδοκᾷ τις ὅτι θὰ πλουτήσῃ, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἰδίων τὰ πράγματα τῆς πόλεως ὅτι θὰ ἐπανορθώσῃ. 15. Δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἰς, εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἔχει γίνεαι τι κακὸν ἢ δὲν θὰ γίνῃ.

ΕΓΚΛΙΣΕΙΣ

α' Ἐπὶ τῶν ἀνεξαρτήτων προτάσεων.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ

10.

1. Ἐπιμελῶς οἱ θεοὶ ἔχουσι κατασκευάσει (ἐκεῖνα) τῶν ὁποίων ἔχουσιν ἀνάγκη¹ οἱ ἄνθρωποι. 2. Τοῦτο ἐγὼ δὲν εἶπον οὐδὲ θὰ εἶπω ποτέ.

(οἱ παρατατικοὶ ἀπροσώπων ῥημάτων ἢ ἐκφράσεων). 3. Ἦτο ἀνάγκη² καὶ ταῦτα νὰ κάμνης καὶ ἐκεῖνα νὰ μὴ ἀφίνης³. 4. Ἐπρεπε νὰ ἀγαπᾷς τοῦτον. 5. Ἐπετρέπετο⁴ εἰς σὲ νὰ κάμνης τοῦτο. 6. Ἐπετρέπετο εἰς αὐτὸν νὰ μισθώσῃ τὸν οἶκον. 7. Ἐπρεπε τότε τὰ ἐνέχυρα νὰ λάβῃς. 8. Ἐπρεπε νὰ πείσῃς τοὺς ἐχθρούς. 9. Ἄξιον ἦτο νὰ μακαρίζωμεν τούτους.

(τὸ δυνατόν γενέσθαι ἐν τῷ παρελθόντι) 10. Θὰ ἐπεθύμουν⁵ νὰ γνωρίζω. 11. Τίς θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ταῦτα ἔχουσι πραγθῆ ; 12. Ἦθέλε τις γνωρίσει τὴν ἀλήθειαν. 13. Ἦθελες ἴδει (θὰ ἐβλεπες, ἡδύνασο νὰ ἴδῃς) μέγα θαῦμα καὶ ἦθελες εὐχαριστηθῆ.

(ἀπραγματοποίητον 1. ἐν τῷ παρόντι). 14. Ἐὰν δὲν ἐπίστευον,

δὲν θὰ ἐπραττον. 15. Ἄν δὲν εἶχομεν, δὲν θὰ ἐδίδομεν. 16. Ἄν δὲν ἐκοπιάζον⁶, δὲν θὰ ἠύφραϊνόμεν, ἀλλὰ κοπιάζω καὶ διὰ τοῦτο εὐφραίνομαι.

(2. Ἐν τῷ παρελθόντι). 17. Ἄν τις ἤθελε σε ἐρωτήσῃ (σὲ ἠρώτα), τί ἤθελες ἀποκριθῆ (θὰ ἀπεκρίνεσο) ; 18. Ἄν περισσότεροι ἤθελον συναθροισθῆ, ἤθελες κινδυνεύσει νὰ φονευθῆς, ἀλλὰ δὲν συνήλθον καὶ δὲν ἐφρονεύθης.

(εὐχὴ ἀνεκπλήρωτος 1. ἐν τῷ παρόντι). 19. Ζῆ ὁ φίλος; Εἶθε νὰ ἕξῃ, ἀλλὰ δὲν ζῆ. 20. Εἶθε νὰ εἶχον φίλους πιστοὺς καὶ σὺ εἶθε νὰ ἦσο δυνατὸς νὰ πράττης, ὅσον πρόθυμος εἶσαι.

(2. Ἐν τῷ παρελθόντι). 21. Ἐσιώπησας; οὐχί. Εἶθε νὰ ἐσιώπας. 22. Εἶθε νὰ σε εὕρισκον εὐτυχοῦντα, ἀλλὰ δὲν σε εὔρον. 23. Ἐπραξας τὸ ἔργον; ναί. Εἶθε νὰ μὴ ἐπραττες (νὰ μὴ εἶχες πράξει). 24. Εἶθε νὰ μὴ εἶχε κυριευθῆ ἡ πόλις.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ

41.

(Προτροπή). 1. Ἄς μὴ ἀναμένωμεν νὰ ἔλθωσιν ἄλλοι, ἀλλ' ἡμεῖς ἄς κάμωμεν ἀρχήν¹. 2. Ἡμεῖς ἄς μὴ πάθωμεν ταῦτα. 3. Ἄς πράξωμεν ταῦτα καὶ ἔπειτα ἔλα ἄς ὑπάγω.

(ἀπορία). 4. Τί νὰ πράξω ; 5. Νὰ εἴπωμεν ἢ νὰ μὴ εἴπωμεν ; 6. Θέλεις νὰ ὑπάγωμεν²; 7. Θέλετε νὰ κατασκευάσωμεν συνέδριον ἐνταῦθα ;

(ἀπαγόρευσις). 8. Μὴ ἀπέλθης. 9. Μὴ πράξης ταῦτα. 10. Μὴ θορυβήσητε. 11. Κανεῖς ἄς μὴ θαυμάση. 12. Κανεῖς ἄς μὴ γράψῃ.

ΕΥΚΤΙΚΗ

(εὐχὴ ὡς δυναμένη ἐν ἐκπληρωθῆ ἐν τῷ παρόντι ἢ μέλλοντι). 13. Εἶθε νὰ γίνης φίλος εἰς ἡμᾶς. 14. Εἶθε νὰ ζῆ ὁ φίλος. 15. Εἶθε νὰ μὴ πάθης κακά.

(τὸ δυνατόν γεγεῖσθαι ἐν τῷ παρόντι ἢ μέλλοντι) 16. Τοῦτο δὲν ἤθελε γίνῃ (δὲν δύναται νὰ γίνῃ). 17. Τίς δὲν ἤθελε θαυμάζει ἢ θαυμάσει τὸν Σωκράτη (δὲν δύναται, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ θαυμάζῃ ἢ θαυμάσῃ);

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ

(προσταγή, προτροπή κ.λπ.). 18. Συμβούλευσον ἡμᾶς ὅ,τι σοὶ φαίνεται³ ὅτι εἶνε ἄριστον. 19. Στρέψον τὰ βλέμματα⁴ πρὸς τὰ ὄρη καὶ ἰδὲ ὅτι ἄβατα πάντα εἶνε.

(ἀπαγορεύσεις). 20. Νὰ μὴ λέγῃς τίς ἦσο, ἀλλὰ τίς εἶσαι. 21. Νὰ μὴ θαυμάζητε. 22. Νὰ μὴ ἔχητε ἐκπλαγῆ σφόδρα.

Ἀνάμικτα παραδείγματα τῶν ἐγκλίσεων ἐν ταῖς ἀνεξαρτήτοις προτάσεσι.

12.

1. Ὁ Σωκράτης πιστεύων εἰς τοὺς θεοὺς πῶς ἐνόμιζεν ὅτι δὲν εἶνε θεοί ; 2. Εἴθε¹ τῶ ὄντι νὰ ἦσαν οἱ πολλοὶ ἱκανοί² νὰ ἐξεργάζωνται τὰ μέγιστα ἀγαθά. 3. Δὲν πρέπει νὰ ἀποφεύγη τις (ἐκεῖνα), περὶ τῶν ὁποίων ἄλλοι πρότερον ἔχουσιν εἶπει, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσπαθῆ³ νὰ εἴπη καλλίτερον ἐκεῖναν. 4. Εἴθε νὰ ἦσο ἱκανὸς νὰ πράττης, ὅσον εἶσαι πρόθυμος. 5. Τίς ἤθελε νομίσει ὅτι ταῦτα ἔγιναν ; 6. Κανένα νὰ μὴ ὀνειδίσης⁴ διὰ τὴν δυστυχίαν του, διότι ἡ τύχη εἶνε κοινή. 7. Ποῦ νὰ σταθῶ ; 8. Ἄς υπάγωμεν. 9. Ἄς πῖωμεν. 10. Ἄς πειθώμεθα εἰς τὸν θεόν. 11. Τί νὰ γράψω ; 12. Τί νὰ κάμνωμεν ; 13. Ἄς προσπαθῶμεν νὰ πείθωμεν τὸν παιδα νὰ μὴ φοβῆται τὸν θάνατον καθὼς τὰ μορμολύκεια. 14. Ἄς φειδώμεθα ἀνδρῶν ἀγαθῶν, τοὺς δὲ κακοὺς ἄς ἀποπτύωμεν, καθὼς εἶνε ἄξιοι. 15. Μὴ θαυμάσης, ἔαν προχείρως ἐπιχειρῶ νὰ σε νοθετῶ. 16. Τί θὰ πάθωμεν ; εἰς ποῖον μέρος⁵ νὰ φύγωμεν ;

13.

1. Εἰς τίνα ἤθελεν ἀρέσκει πόλις ἄνευ νόμων ; 2. Εἴθε νὰ εὐτυχῆς καὶ νὰ ἐπιτύχῃς ὅσα ἐπιθυμεῖς¹. 3. Εἴθε νὰ χαθῶ², ἂν δὲν³ ἤθελόν σε τιμωρήσει⁴. 4. Εἴθε νὰ μὴ ζῶ αἰσχροῶς. 5. Πάντες ἠέλετε ὁμολογήσει ὅτι ἡ ὁμόνοια εἶνε μέγιστον ἀγαθόν. 6. Ὡ παῖ, εἴθε νὰ γίνῃς εὐτυχέστερος τοῦ πατρός, κατὰ δὲ τὰ ἄλλα ὁμοίος, καὶ ἤθελες

γίνει ὄχι κακός. 7. Εἶθε νὰ μὴ γίνωσιν (ἐκεῖνα) τὰ ὅποια ἐπιθυμῶ, ἀλλ' (ἐκεῖνα) τὰ ὅποια συμφέρουσιν. 8. Ἄς ἀποκρίνηται καὶ ἄς μὴ θορυβῆς. 9. Νὰ μὴ κάμνης³ κανένα φίλον πρὶν ἂν ἐξετάσῃς πῶς ἔχει μεταχειρισθῆ τοὺς πρότερον φίλους. 10. Τοὺς μὲν θεοὺς νὰ φοβῆσαι, τοὺς δὲ γονεῖς νὰ τιμᾶς, τοὺς δὲ φίλους νὰ αἰσχύνῃσαι, εἰς δὲ τοὺς νόμους νὰ πείθῃσαι. 11. Περὶ τούτων τσαῦτα ἄς ἔχωσι λεχθῆ ὑπ' ἐμοῦ. 12. Πάντοτε νὰ ἐπιθυμῆς νὰ μανθάνῃς χρήσιμόν τι. 14. Τί εἶπες ; ἂν⁶ μὲν ἀληθῆ, νὰ σώζῃσαι, ἂν δὲ ψευδῆ, νὰ τιμωρηθῆς⁷.

β' Ἐπὶ τῶν ἐξηρητυμένων προτάσεων.

Εἰδικαὶ προτάσεις

14.

(μετ' ἀρχικὸν χρόνον α' ὀριστικῆ). 1. Λέγω ὅτι γράφει, ἔγρα-
φεν, ἔχει γράψει. 2. Λέγουσί τινες ὅτι πολλὰ ὑπόσχασαι¹ τώρα. 3.
Θὰ γνωρίσητε ὅτι δὲν εἶσθε ἐν τῇ Ἑλλάδι.

(β' δυνατικῆ ὀριστικῆ ἢ εὐκτικῆ). 4. Γνωρίζετε καλῶς² ὅτι τὴν
ἐλευθερίαν ἤθελον προτιμήσει³ ἀντὶ πάντων τὰ ὅποια ἔχω. 5. Φανε-
ρὸν εἶνε ὅτι δὲν θὰ προέλεγεν ὁ Σωκράτης, ἂν δὲν ἐπίστευεν ὅτι θὰ
ἀληθεύσῃ. 6. Λέγει ὅτι τοῦτο ἤθελε γίνεαι.

(μετ' ἱστορικὸν χρόνον α' ὀριστικῆ). 7. Ἐλεγον ὅτι ἐλπίζουσιν.
8. Ἦλθέ τις ἀγγέλλων ὅτι ἡ Ἑλλάς ἔχει καταληφθῆ. 9. Εἶπες
ὅτι τὸ σύνθημα παρέρχεται. 10. Εὐθὺς εἰς πάντας τοὺς ὀπίθους συν-
ήντα⁴ τις τρέχων ἔφιππος ἐφώναζε⁵ ὅτι ὁ βασιλεὺς μετὰ πολλοῦ
στρατεύματος προσέρχεται.

(β' δυνατικῆ ὀριστικῆ ἢ εὐκτικῆ). 11. Ἐλεγες ὅτι οὗτος δι-
καίως ἤθελεν ἀποθάνει. 12. Ὁ Σεύθης εἶπεν ὅτι εἰς οὐδένα ἤθελεν
ἀπιστήσῃ ἐκ τῶν Ἀθηναίων. 13. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἀπεκρίθη ὅτι ἐὰν
αὐτὸς Σερίφιος ἦτο, δὲν ἤθελε γίνεαι ὀνομαστός.

(γ' εὐκτικῆ τοῦ πλαγίου λόγου). 14. Εἶπεν ὅτι γράφει (ἔγραφε),
θὰ γράψῃ, ἔγραψε, ἔχει γράψει. 15. Ὑποψία ἦτο ὅτι ὁ Κύρος ὀδηγεῖ
κατὰ τοῦ⁶ βασιλέως. 16. Ἐλεγον οἱ πρέσβεις ὅτι ἔχουσιν ἔλθει⁷ περὶ
σπονδῶν. 17. Ἐλεγες ὅτι οὐδέποτε ἀκόμη⁸ οὗτος ὁ ποταμὸς ἐγένετο
διαβατός. 18. Ἐλεγον οἱ στρατηγοὶ ὅτι ἡ ἐκστρατεία θὰ εἶνε κατὰ
τοῦ βασιλέως.

(δ'. ὀριστική καὶ εὐκτική). 19. Ἦκουσα ὅτι ὁ Κύρος μὲν ἔχει ἀποθάνει, ὁ δὲ Ἀριαίος ἐν τῷ σταθμῷ εἶνε. 20. Οἱ πρεσβῦται ἔλεγον ὅτι πολιορκοῦνται οἱ Ἕλληνες ἐπὶ λόφου, οἱ δὲ Θοῤῃκες πάντες ὅτι ἔχουσι περικυκλώσει⁹ αὐτούς.

(Ὡς). 21. Δὲν θά εἶπη οὐδεὶς ὅτι ἐγὼ κακοποιῶ¹⁰ ὑμᾶς. 22. Οὐδεὶς θά εἶπη ὅτι ἐγὼ προδώσας τοὺς Ἕλληνας τὴν τῶν Ἑλλήνων φιλίαν προετίμησα³. 23 Διαβάλλει ὁ Τισσαφέρνης τὸν Κύρον πρὸς τὸν ἀδελφὸν ὅτι δῆθεν ἐπιβουλεύει αὐτόν. 24. Προσπαθεῖτε νὰ πείσητε ἡμᾶς ὅτι εἴσθε δίκαιοι.

(δὴ ἴοι οὖν). 25. Τὰ μὲν (πράγματα) τοῦ Κύρου βεβαίως οὕτως ἔχουσι πρὸς ἡμᾶς. 26. Οὕτως ἤρεσκεν εἰς σὲ ἡ πόλις καὶ ἡμεῖς οἱ νόμι βεβαίως.

15.

(εἰδικαὶ προτάσεις ἢ ἀπορέματος). 1. Ὁ Σωκράτης εἶπεν ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε ἀθάνατος. 2. Μηδεὶς ἄς νομίζει ὅτι λέγω ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶνε διδακτόν. 3. Ἐλεγον οἱ παλαιοὶ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν αὐτόχθονες. 4. Ὁ Πλάτων λέγει ὅτι ὁ Σωκράτης ἠρίστευσεν ἐν Δηλίῳ. 5. Ὁμολόγησας ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶνε ἐκ τῶν μεγίστων ἀγαθῶν. 6. Πολλοὶ ὠμολόγουν ὅτι εἶχον εὐεργετηθῆ. 7. Εἶπες ὅτι ἡ πόλις ἔχει τειχισθῆ.

(εἰδικαὶ προτάσεις ἢ μετοχή). 8. Βλέπω ὅτι πάντα ἀληθῆ εἶνε, τὰ ὅποια λέγεις. 9. Ἠξέυρω¹ ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶνε θνητοί. 10. Ἦκουσα ὅτι οἱ πολέμιοι ἐνικήθησαν². 11. Φανερός εἶνε ὁ Ἐριάλτης ὅτι εἶνε προδότης. 12. Ἠξέυρω ὅτι λέγεις τὴν ἀλήθειαν. 13. Θά με εὖρης ὅτι καλῶς σε συνεβούλευσα. 14. Δηλοῦσι ταῦτα πολλαχοῦ ὅτι οὕτως ἔχουσιν. 15. Ἐχεις γνωρίσει ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶνε χρήσιμον. 16. Δὲν ἀκούεις ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἔχει γίνεαι ἀνὴρ ἀγαθός; 17. Ἠξέυρω ὅτι οὐδεὶς μισεῖ τοὺς ἐπαινοῦντας. 18. Βλέπω ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ σφίξῃ τις ὑμᾶς. 19. Εἶσαι φανερός ὅτι ψεύδεται.

Αἰτιολογικαὶ προτάσεις.

16.

(Μετ' ἀρκτικόν). 1. Ἐπειδὴ¹ πρεσβύτερος εἶμαι, εὐλογον² εἶνε

νά κάμνω ἀρχὴν³ τοῦ λόγου. 2. Παρὰ τὴν γέφυραν τοῦ Τίγερτος ποταμοῦ προτρέπω⁴ νά πέμψητε φυλακὴν, διότι⁵ διανοεῖται νά λύσῃ αὐτὴν ὁ Τισσαφέρνης. 3. Ἐμὲ φθονοῦσι, διότι⁶ ἐγὼ ὑφ' ὑμῶν τιμῶμαι.

(*θυρητικὴ ἐγκλισις*). 4. Σὲ παρακαλῶ⁷ νά παραμείνης⁸ πλησίον ἡμῶν, διότι⁹ ἐγὼ οὐδένα ἤθελον ἀκούσει εὐχαριστότερον⁹ ἢ σέ. 5. Διὰ τί δὲν κάμνεις μείαν¹⁰ τῶν πεπραγμένων ὑπ' ἐμοῦ; διότι θά ἔκαμνεις μείαν τῶν ἀδικημάτων σου, ἂν τι εἶχες γράψει περὶ ἐμοῦ.

(*μεθ' ἱστορικῶν*). 6. Ὁ Ἡρακλῆς ὠργίζετο κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, διότι⁶ πρὸς τὸν Νηλέα συνεμάχησαν. 7. Ὁ Ἀριαῖος ἐτύγχανεν ἐφ' ἀμάξης πορευόμενος, διότι εἶχε πληρωθῆ. 8. Ὁ Κύρος εἰς τὸν Κλέαρχον ἐφώναζε νά ὀδηγῆ τὸ στράτευμα εἰς τὸ¹¹ μέσον τῶν πολεμίων, διότι⁶ ἐκεῖ εἶνε ὁ βασιλεὺς.

(*ρήματα ψυχικοῦ πάθους*). 9. Δὲν ἤθελον θυμαῖζε ἂν¹² οἱ πολέμιοι ἡμᾶς ἀπερχομένους ἤθελον ἐπακολουθῆ. 10. Ἀγανακτῶ ὅτι δὲν¹³ δύναμαι νά εἶπω. 11. Δεινὸν εἶνε (ὅτι) ἂν οἱ μάρτυρες ἄπιστοι θά εἶνε. 12. Ἄτοπον ἤθελεν εἶναι, ὅτι ἐνώ ἐγὼ μηδὲν λέγω¹⁴ αὐτοὶ φωνάζετε. 13. Νά μὴ λυπῆσαι ὅτι συνήντησας ἄνθρωπον ἀγροῖκον. 14. Δὲν εἶνε ἐντροπὴ ὅτι φοβείσθε τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων;

Ἀνάμικτα παραδείγματα αἰτιολογικῶν καὶ εἰδικῶν προτάσεων.

17.

1. Ἐπεθύμει ὁ Ἀστυάγης νά ἴδῃ τὸν Κύρον, διότι ἤκουεν ὅτι¹ ἦτο καλὸς καὶ ἀγαθός. 2. Οἱ Ἀθηναῖοι ὠργίζοντο² κατὰ τοῦ Περικλέους, διότι στρατηγὸς ὢν δὲν ἐξῆγεν³ αὐτοὺς κατὰ τῶν πολεμίων. 3. Ἐπειδὴ ταῦτα οὕτως ἔχουσι, ἀρμόζει⁴ προθύμως νά θέλητε νά ἀκούητε τοὺς ἐπιθυμοῦντας⁵ νά συμβουλευσιν. 4. Ἐπειδὴ δὲν μάχονται ἐξερχόμενοι οἱ ἐν τῇ πόλει, ταχύτερον νομίζω ὅτι διὰ λιμοῦ ἤθελον κυριευθῆ⁶. 5. Πρέπει οὐχὶ μόνον νά ἔχη τις ἀποκτήσει τὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ καὶ νά μεταχειρίζηται, διότι⁷ οὐδὲν ὄφελος τῆς κτήσεως γίνεται. 6. Ἐπειδὴ τοιαῦτα πολλὰ ἔχουσι γίνει, εἶνε εὐλογον ὑμεῖς νά μὴ νομίζητε πιστοὺς τοὺς τῶν κατηγορῶν λόγους.

7. Ἐπειδὴ ὑμεῖς δὲν θέλετε νὰ συμπορεύσητε, εἶνε ἀνάγκη εἰς ἐμὲ μεθ' ὑμῶν νὰ πορεύωμαι. 8. Οἱ Ἕλληνες ἐθαύμαζον, διότι⁸ ὁ Κύρος οὐδαμοῦ ἐφαινετο. 9. Λέγω ὅτι, ἂν⁹ ταῦτα ἤθελες λέγει, ἤθελες ἀμαρτάνει. 10. Φανερόν εἶνε ὅτι, ἂν ταῦτα ἔλεγες, θὰ ἡμάρτανες. 11. Ἄν τις ἤθελεν⁹ ἐρωτήσῃ ὑμᾶς κατὰ ποίους νόμους πρέπει νὰ πολιτεύησθε, φανερόν εἶνε ὅτι ἤθέλετε ἀποκριθῆ κατὰ τοὺς κειμένους. 12. Ἄν ὁ πατὴρ τοῦ Δημοσθένους ἠπίσται πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους, φανερόν εἶνε ὅτι δὲν θὰ ἐνεπιστεύετο πάντα τὰ χρήματα. 13. Εἶχτε λησμονήσῃ¹⁰ παντάπασι καὶ σὺ ὅτι ἦσο βασιλεὺς καὶ οἱ ἄλλοι ὅτι σὺ (ἦσο) ἄρχων. 14. Ἦλθεν ἄγγελος λέγων ὅτι ὁ Συέννης εἶχεν ἀφήσει¹¹ τὰ ἄκρα. 15. Ἦλθον λέγοντες οἱ σκοποί, ὅτι δὲν εἶνε ἰππεῖς, ἀλλ' ὑποζύγια ὅτι ἔβοσκον¹². 16. Παρεκάλει¹³ τὴν Μανδάνην ὁ Ἀστυάρχης νὰ καταλίπῃ τὸν Κύρον· ἐκεῖνη δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι ἐπεθύμει⁵ εἰς ὅλα νὰ χαρίζηται εἰς τὸν πατέρα. 17. Ἐλεξεν ὅτι ἐφαινετο δόλος τις. 18. Ὁ Κλεινίας εἰς τὸν Εὐθύδημον ἀπεκρίθη ὅτι ἐμάνθανον οἱ μανθάνοντες (ἐκεῖνα) τὰ ὅποια δὲν ἐγνώριζον. 19. Οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶπον ὅτι εἰς αὐτοὺς ἐφαινετο¹⁴ οἱ Ἀθηναῖοι ὅτι ἠδίκουν.

Ἐρωτηματικαὶ προτάσεις

α'. Εὐθεία.

18.

(Ὅριστικῆ). 1. Τίνες ἦσαν οἱ λόγοι; 2. Πατὴρς τίνος εἶσαι καὶ μητρός; 3. Ἄρα δὲν εἶνε οὕτως; 4. Λοιπὸν¹ ἄξιός εἶσαι τὰ ἔσχατα νὰ πάθῃς; 5. Μὴ νομίζεις ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφρόντισε περὶ θανάτου καὶ κινδύνου; 6. Μήπως ἴσως² τι νέον σκέπτεσαι; 7. Ποῖον ἐκ τῶν δύο³ αἱ γυναῖκες φαίνονται⁴ εἰς σὲ ὅτι εἶνε φρονιμώτεραι ἢ οἱ ἄνδρες;

(Ἰποτακτικῆ). 8. Νὰ πέμπωμέν τινος ἢ (ἡμεῖς) αὐτοὶ νὰ ὑπάγωμεν; 9. Θέλεις⁵ ἡμεῖς νὰ καλέσωμεν τὸν φίλον;

(ἄρ μετ' εὐκτ.). 10. Εἰς τίνα ἤθελεν ἀρέσκει πόλις ἄνευ νόμων; 11. Ἄρα δὲν ἤθελες ἔλθει; 12. Τίς ἤθελεν ἐπαινέσει ἡμᾶς;

(ἄρ μεθ' ἱστορ. ὀριστ). 13. Πῶς ὁ Σωκράτης ἄλλους ἀσεβείς ἢ παρανόμους ἤθελε κάμει; 14. Ἄν τις ταῦτα ἀνήγγελλεν εἰς ὑμᾶς, τί ἠθέλετε κάμει;

β'. πλαγία.

(Μετ' ἀρχικόν) 15. Σὲ συμβουλευόμεθα τί εἶνε ἀνάγκη⁶ νὰ πράττωμεν. 16. Ἄν δίκαια θὰ πράξω, δὲν γνωρίζω. 17. Εἰς ἐμὲ μὲν φαίνεται καλόν⁴ νὰ σκεπτώμεθα εἴτε σήμερον εἴτε αὔριον φαίνεται καλόν⁴ νὰ υπερβαίνωμεν⁷ τὸ ὄρος. 18. Ἄς σκεπτώμεθα⁸ ἂν⁹ εἰς ἡμᾶς πρέπει ἢ οὐχί. 19. Ἐρωτᾶς τί νὰ κάμης. 20. Τοῦτο πρέπει νὰ λέγῃ τις πῶς ἠθέλομεν¹⁰ πορεύεσθαι ἀσφαλέστατα. 21. Δὲν εἰξεύρω πῶς ἠθέλες¹¹ πράξει μᾶλλον κατὰ τὸν νόμον.

(μεθ' ἱστορικόν). 22. Οἱ Θηβαῖοι ἐζήτησαν τί εἶνε τὸ λεγόμενον. 23. Μὲ διέταξεν¹² ὁ βασιλεὺς νὰ ἐρωτήσω, τίνος ἕνεκα ἐστρατεύσατε ἐναντίον¹³ αὐτοῦ. 24. Πῶς¹⁴ ἀπέθανεν ὁ Ὀρόντας οὐδεὶς ἔλεγεν. 25. Οὐδεὶς ἐγνώριζε ποῦ¹⁵ ἐστρατεύουσιν οἱ πολέμοι. 26. Ἠρώτησεν ὁ ἄνθρωπος τοὺς προφύλακας ποῦ ἤθελεν ἶδει τὸν Πρόξενον. 27. Ἐσκέπτοντο ἂν (πρέπη) νὰ κατακαύσωσι τοὺς Θηβαίους ἢ ἄλλως πως νὰ μεταχειρισθῶσιν. 28. Ὁ Κύρος ἠρώτησε τίς εἶνε ὁ θόρυβος. 29. Ἠρώτων οἱ Ἀρχάδες τοὺς περὶ τὸν Ξενοφῶντα, (διὰ) τί τὰ πυρὰ κατέσβεσαν.

19.

(Μετὰ προτάσεις ἀποπειρας) 1. Ἐπιβουλευουσιν οἱ ἐχθροὶ νὰ υπερβῶσι τὰ τείχη, (δοκιμάζοντες μήπως) ἐὰν δύνανται νὰ βιάσωσι¹. 2. Ἐφαινετο καλόν² νὰ καλέσωμεν ἐκείνους (διὰ νὰ ἴδωμεν), ἂν³ ἐπιθυμῶσι νὰ κάμωσι συμμαχίαν. 3. Ἐφάνη καλόν εἰς τὸν Κλέαρχον νὰ λάβῃ συνέτευξιν⁵ μὲ τὸν Τισσαφέρην, (δοκιμάζων μήπως) ἂν δύνανται νὰ παύσῃ τὰς ὑποψίας.

(ὅπως μετὰ τὰ ρήματα τὰ δηλοῦντα σπουδὴν κλπ). 4. Ἐξ ἡμῶν οὐδεὶς ἐπιμελεῖται πῶς νὰ ἀγωνισθῶμεν. 5. Ὑμεῖς πρέπει νὰ παρασκευάζησθε πῶς καὶ εἰς τοὺς φίλους τῶν βαρβάρων νὰ φανῆτε ὅτι εἴσθε ἀνώτεροι⁶. 6. Σκέπτεται ὁ Κύρος πῶς νὰ μὴ εἶνε πλέον

εις τὴν ἐξουσίαν⁷ τοῦ ἀδελφοῦ. 7. Πρέπει νὰ σκεπτόμεθα πῶς ὁ πολέμιος νὰ μὴ επικρατήσῃ ἡμῶν. 8. Ἐσκεπτόμεθα πῶς ἠθέλομεν⁸ λάβει τὴν ἡγεμονίαν. 9. Φροντίζε πῶς μηδὲν αἰσχρὸν νὰ κάμῃς. 10. Πάντα μηχανᾶσαι πῶς νὰ ἀποφύγῃς τὸν θάνατον.

(ὕποτακτικῇ). 11. Περδίκκας ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐνήργει⁹ πέμπων εἰς τὴν Λακεδαίμονα (πρέσβεις) πῶς νὰ γίνῃ πόλεμος. 12. Ὁ Σεύθης κελεύει τὸν Ξενοφῶντα νὰ συμπροθυμῆται πῶς νὰ διαβῇ τὸ στράτευμα.

(εὐκτικῇ). 13. Ἐπεμελεῖτο ὁ Κῦρος τῶν παρ' ἑαυτῷ βάρβάρων πῶς νὰ εἶνε ἱκανοὶ νὰ πολεμῶσι καὶ νὰ ἔχωσιν εὐνοϊκῶς πρὸς αὐτόν. 14. Ἰκανὸς ἦτο ὁ Κλέαρχος νὰ φροντίζῃ πῶς νὰ ἔχῃ ἡ στρατιὰ τὰ τρόφιμα¹⁰.

(Τὰ φόβου σηματικὰ ῥήματα ὀριστικῇ). 15. Φοβοῦμαι μὴ λέγει, ἔλεγε, εἶπε, θά εἶπῃ, ἔχει εἶπει.

(μετ' ἀρχικῶν ὑποτακτικῇ). 16. Δὲν φοβοῦμαι τοῦτο μὴ δὲν ἔχω τί νὰ δώσω. 17. Σκέπτομαι μὴ εἶνε ἄριστον εἰς ἐμὲ νὰ σιγῶ. 18. Φυλάττεσθε μὴ ἐπιτεθῶσιν¹¹ οἱ βάρβαροι. 19. Φοβοῦμαι μὴ δὲν γίνῃ τοῦτο.

(μεθ' ἱστορικῶν ἢ ὑποτακτικῇ). 20. Ἐφοβεῖτο μὴ τι πάθῃς. 21. Ἐφοβοῦντο οἱ Ἕλληνες μὴ ἐπιτεθῶσιν οἱ βάρβαροι.

(2. εὐκτικῇ) 22. Ἐφυλάττεσο μὴ φαίνεσαι¹² ὅτι φεύγεις. 23. Ἐφοβοῦμεθα μὴ προκαταληφθῇ τὸ ὄρος.

Ἀνάμικτα παραδείγματα ἐρωτηματικῶν προτάσεων.

20.

1. Ἀρὰ γε δὲν πρέπει πᾶς ἀνὴρ τὴν ἐγκράτειαν πρῶτον ἐν τῇ ψυχῇ νὰ κατασκευάσῃ; 2. Ἀληθῶς¹ ἔχει ἀποθάνει ὁ Πόλυβος; 3. Τίς ἀνευ ἀρετῆς ἢ ἤθελε μάθει τι ἀγαθὸν ἢ ἤθελε μελετήσῃ ἀξιολόγως ἢ τίς δουλεύων εἰς τὰς ἡδονὰς δὲν ἤθελε διατεθῆ αἰσχρῶς καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν; 4. Ἐὰν ἤθελέ σε ἐρωτήσῃ τις, τί ἤθελες ἀποκριθῆ²; 5. Κατὰ ποῖον ἐκ τῶν δύο τρόπων³ ἤθελόν σωφρονεῖ οἱ ἄνθρωποι, ἀργοῦντες ἢ τῶν χρησίμων ἐπιμελούμενοι; 6.

Τὸν Θεὸν ποῖον πρέπει νὰ νοῶμεν⁴; ζῆκείνον ὁ ὁποῖος⁵ τὰ πάντα βλέπει καὶ αὐτὸς δὲν βλέπεται; 7. Τοὺς πῶς⁶ διακειμένους ἤθελες λάθει μαθητάς; 8. Τί νὰ πῶμεν; 9. Πῶς νὰ πράξω ταῦτα; 10. Εἰπέ μοι ποῖον ἐκ τῶν δύο ἔχεις πράξει τοῦτο ἢ οὐχί; 12. Δὲν ἔχω τί νὰ δώσω. 12. Σὲ βλέπω ὅτι ἀπορεῖς ποῖαν ὁδὸν ἐν τῷ βίῳ νὰ τραπῆς. 13. Δὲν ἔχω τί νὰ σοι ἀποκριθῶ. 14. Θὰ σκεφθῶμεν πῶς ἄριστα ἠθέλομεν ἀγωνίζεσθαι. 15. Ὁ Σωκράτης ἤυχετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἀπλῶς τὰ ἀγαθὰ νὰ δίδωσι, διότι⁶ οἱ θεοὶ κάλλιστα ἠξεύρουσιν, ὅποια εἶνε ἀγαθὰ. 16. Ὁ Ἐπαμεινώνδας ἠρώτησεν, ἂν οἱ πολέμιοι ἐνίκηθησαν. 17. Δὲν εἶχες ποῦ νὰ τραπῆς. 18. Ὁ στρατηγὸς ἐσκέπετο πῶς ἤθελε διαβῆ κάλλιστα τὸν ποταμόν. 19. Οἱ Ἐπιδάμνιοι ἠρώτων τὸν θεόν, ἂν (ἔπρεπε νὰ) παραδώσωσι τὴν πόλιν εἰς τοὺς Κορινθίους. 20. Ἡ μήτηρ ἠρώτα τὸν Κύρον ποῖον ἐκ τῶν δύο ἤθελε νὰ μὲνῃ ἢ νὰ ἀπέλθῃ. 21. Ἡρώτησα τί εἶνε τὸ σύνθημα. 22. Οἱ τῶν Ἑλλήνων στρατηγοὶ ἐσκέπτοντο πῶς ἤθελον⁷ ἀποκρούσει⁸ κάλλιστα τοὺς πολεμίους.

21.

1. Θὰ σκεφθῶμεν περὶ τῶν τέκνων πῶς ἄριστα θὰ παιδεύσωμεν αὐτά. 2. Οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμελοῦνται πῶς νὰ μὴ εἶνε κακοὶ οἱ πολῖται. 3. Καλῶς θὰ δημαγωγῆσης, ἂν παρατηρῆς¹ πῶς οἱ βέλτιστοι μὲν νὰ ἔχωσι τὰς τιμὰς, οἱ δὲ ἄλλοι (πῶς) μηδαμῶς νὰ ἀδικηθῶσιν. 4. Πρόσεχε πῶς νὰ μὴ εἴπωσι μόνον λόγους οἱ παρ' ἡμῶν πρέσβεις, ἀλλὰ καὶ ἔργον τι (πῶς) νὰ ἔχωσι νὰ δεικνύωσιν. 5. Οἱ Κερκυραῖοι ἰδόντες ὅτι προσέπλεον νῆες, ἐφοβήθησαν μὴ εἶνε πολέμιοι, ἔπειτα δὲ ἐγνώρισαν αὐτάς. 6. Φοβοῦμαι μὴ ταῦτα ἔχουσι γίνεαι. 7. Φοβεῖσαι μὴ πάθῃς τι. 8. Ἐφοβεῖσο μὴ πάθῃς τι. 9. Ἐφοβοῦμην μὴ ἐν τῷ κρατῆρι εἶνε ἀναμεμιγμένα φάρμακα. 10. Φοβοῦμαι μὴ ἔχομεν ἐμπέσει εἰς τοὺς πολεμίους. 11. Πρόσεχε μὴ συγχρόνω² καὶ θὰ εὐεργετήσης καὶ συγχρόνως δὲν θὰ σε νομίσωσι φίλον οἱ εὐεργετηθέντες. 12. Τί νὰ³ ἔπραττον; 13. Πῶς δυνάμεθα νὰ⁴ σκεφθῶμεν κάλλιστα περὶ τῶν πραγμάτων; 14. Πῶς δυνάμεθα νὰ διαφύγωμεν τὸν κίνδυνον;

Τελικαὶ προτάσεις.

22.

(Μετ' ἀρκτικὸν χρόνον). 1. Ὁ βασιλεὺς ἐκλέγεται οὐχὶ ἵνα καλῶς περὶ ἑαυτοῦ ἐπιμελῆται, ἀλλ' ἵνα καὶ οἱ ἐκλέξαντες δι' αὐτὸν εὐτυχῶσιν. 2. Διανοεῖται τὴν γέφυραν νὰ λύσῃ ὁ Τισσαφέρνης, ἵνα¹ μὴ διαβῆτε. 3. Εἰς τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἠθέλετε² ἐκλέξει, θὰ πείθωμαι, ἵνα γνωρίζητε ὅτι καὶ νὰ ἄρχωμαι γνωρίζω.

(μεθ' ἱστορ. χρ. 1. ὑποτακτικῆ). 3. Προσεκάλεσα ὑμᾶς, ὅπως σὺν ὑμῖν σκεπτόμενος ὅ,τι δίκαιον εἶνε τοῦτο πράξω. 4. Τὰ πλοῖα ὁ Ἀβροκόμας κατέκαυσεν, ἵνα μὴ ὁ Κύρος διαβῆ. 5. Διέτασσον οἱ στρατηγοὶ τοὺς στρατιώτας νὰ προσέλθωσιν, ἵνα ἀναγγείλωσι τὰ παρὰ βασιλέως (ἀγγελλόμενα).

(2. εὐκτικῆ). 6. Ἐξῆλθεν ὁ Ξενοφῶν, ἵνα μάθῃ περὶ Προξένου. 7. Πολλὰς προφάσεις εὗρισκεν ὁ Κύρος, ἵνα ὑμᾶς ἀπαρασκευάσους λάβῃ. 8. Ἴνα πολλὰ προφαίνωνται εἰς τοὺς Ἕλληνας δεινά, τοῦτου ἕνεκα ὑπόπτειον ὅτι³ ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἀφήσει τὸ ὕδωρ εἰς τὴν πεδιάδα.

Συμπερασματικαὶ προτάσεις.

23.

(Ὡστε 1. μεθ' ὀριστ.). 1. Ἦτο χιῶν πολλή καὶ ψυχός, ὥστε τὸ ὕδωρ ἐπήγνυτο. 2. Οἶνος πολὺς ἦτο, ὥστε οἱ βάρβαροι ἐν λάκκοις εἶχον.

(2. μεθ' ὀριστ. δυνητ.). 3. Πάντες πολεμικὰ ἔργα παρεσκεύαζον, ὥστε τὴν πόλιν ὄντως ἠθέλες νομίσει ὅτι εἶνε ἐργαστήριον πολέμου.

(3. μετὰ δυνητ. εὐκτ.). 4. Πλοῖα ὑπάρχουσιν εἰς ὑμᾶς, ὥστε ἐξαίφνης ἠθέλετε ἐπιπέσει. 5. Ἐκ τῶν πολεμίων ἵππεῖς εἶνε οἱ πλεῖστοι, ὥστε νικῶντες τίνα ἠθέλομεν φονεύσει;

(Ὡστε μετ' ἀπαρεμφ. 1. ὡς δυνατὸν ἐπακολούθημα). 6. Τὸ θεῖον τοιοῦτον καὶ τοσοῦτον εἶνε, ὥστε συγχρόνως¹ πάντα νὰ βλέπη.

καὶ πάντα νὰ ἀκούη καὶ πανταχοῦ νὰ εἶναι παρόν² καὶ συγχρόνως
πᾶσι πάντων νὰ ἐπιμελῆται. 7. Τῶν ἰπέων ὁ λόφος ἐνεπλήσθη,
ὥστε ὁ πραττόμενον νὰ μὴ γνωρίζωσιν οἱ μαχόμενοι. 8. Ὁ Ζεὺς τὰ
πλείστα ἔρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν, ὥστε νὰ καταστραφῶσι
πάντες οἱ ἄναρτοι. 9. Τίς εἶνε τόσο ἀνόητος, ὥστε τι ἐκ τούτων
νὰ ἐπιχειρῆ νὰ γῆατη. 10. Τίς τόσο δεινὸς εἰς τὸ λέγειν εἶνε, ὥστε
νὰ σε πείσῃ. 11. Ἔγω τριήρεις, ὥστε νὰ κυριεύσω τὸ πλοῖον ὑμῶν.

(2. ὡς ἐπιδικώμενον σκοπός). 12. Εἶνε ἀνάγκη³ πᾶν νὰ κάμνη⁴
τις, ὥστε ἀρετῆς καὶ φρονήσεως ἐν τῷ βίῳ νὰ μετάσχῃ. 13. Κατώρ-
θωτα⁵, ὥστε ὁ στρατὸς νὰ μείνῃ. 14. Πάντα ἐπράξαμεν, ὥστε νὰ
ἀπαλλαγῶμεν.

(3. ὡς ὄρος). 15. Ἐπετρέπετο εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἀρχωσι
τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ ὄρῳ αὐτοὶ νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὸν βα-
σιλέα. 16. Χρήματα ἔδιδον εἰς τοὺς πολεμίους ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ μὴ
ἐμβόλλωσιν.

(συμπερασματικαὶ προτάσεις διὰ τοῦ (τοιούτος) αἰος, (τοσοῦτος)
ἄσος). 17. Οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμελοῦνται πῶς νὰ μὴ⁶ εἶνε τοιοῦτοι
οἱ πολῖται, ὥστε νὰ ἐπιθυμῶσι κακόν τι. 18. Τοιοῦτος ἦσο, ὥστε νὰ
μὴ θέλῃς νὰ φονεύῃς πολλοὺς ἐκ τῶν πολιτῶν. 19. Δὲν ἦτο ὥρα
(τοιαύτη), ὥστε οἱ ἐχθροὶ νὰ ποτίζωσι⁷ τὴν πεδιάδα. 20. Ἐλείπετο
(ἐκ) τῆς νυκτὸς (τοσοῦτον), ὥστε ἐν καιρῷ σκότους⁸ νὰ διέλθωμεν τὴν
πεδιάδα.

Ἀνάμικτα παραδείγματα τελικῶν καὶ συμπερασμα- τικῶν προτάσεων.

24.

1. Ὁ Μένων φίλος ἐπεθύμει νὰ εἶνε εἰς τοὺς ἔχοντας μεγίστην
δύναμιν, ἵνα ἀδικῶν μὴ τιμωρῆται¹. 2. Μένων ὁ Θεσσαλὸς ἦτο φα-
νερός ὅτι ἐπεθύμει μὲν νὰ ἀρχῃ, ἵνα λαμβάνῃ περισσότερα, (ὅτι) ἐπε-
θύμει δὲ νὰ τιμᾶται, ἵνα περισσότερα κερδαίνει. 3. Τιμῶρει² τὰ πάθη,
ἵνα μὴ ὑπ' αὐτῶν τιμωρηθῆς. 4. Ὁ Κῦρος ἐπεμελεῖτο τῶν βαρβάρων,
ἵνα ἱκανοὶ εἶνε νὰ πολεμῶσι καὶ εὐνοικῶς ἔχωσι πρὸς αὐτόν. 5.
Οὔτε χρημάτων ἕνεκα ἔπραξα τοῦτο, ἵνα πλούσιος ἐκ πένητος γίνω,

οὔτε ἕνεκα ἄλλου κέρδους οὐδενός. 6. Ὁ Ἀστυάγης τόσον εὐχαριστήθη³ εἰς τὸ τότε κυνήγιον⁴, ὥστε πάντοτε ἐξήρχετο μετ' τὸν Κῦρον. 7. Τῆ σούτον ἀπέχεις (ἀπὸ) τοῦ νὰ ἐλεῆς, ὥστε χαίρεις διὰ τὰ⁶ κακὰ τῶν ἄλλων. 8. Ξέρξης ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς τῆς πεζῆς στρατίης τόσον ἀπειρον τὸ πλῆθος ᾠδήγει⁷, ὥστε καὶ τὰ ἔθνη τὰ μετ' αὐτοῦ συνακολουθοῦντα πολὺ δύσκολον ἤθελεν εἶναι νὰ καταλέξῃ τις. 9. Ἀργύριον οὐδεὶς τόσον πολὺ ἀπέκτησεν, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ προσέτι χρεῖαν⁸. 10. Πολλὰ χρήματα ἐπετρέπετο εἰς ἐμὲ νὰ λάβω ἐπὶ τῷ ὄρφ νὰ μὴ κατηγορῶ. 11. Πᾶν κάμνουσιν οὗτοι πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ μὴ τιμωρηθῶσιν¹. 12. Συμφωνία γίνεται ἐπὶ τῷ ὄρφ νὰ μὴ παραδώσωμεν τὰ ὄπλα. 13. Οἱ ἀγαθοὶ καὶ δίκαιοι εἶνε καὶ τοιοῦτοι ὥστε νὰ μὴ ἀδικῶσιν. 14. Ἐγὼ πάντοτε τοιοῦτος εἶμαι, ὥστε εἰς μηδένα ἄλλον νὰ πείθωμαι ἢ εἰς τὸν λόγον.

Ὑποθετικαὶ προτάσεις.

25.

α'.) εἰ μεθ' ὀριστικῆς.

(Ἐν τῇ ἀποδόσει 1. ὀριστικῆ) 1. *Ἄν ἔχω, δίδω. 2. *Ἄν ὑμεῖς θέλετε νὰ ἀπέλθῃτε, ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ ἀκολουθῶ ὑμᾶς. 3. *Ἄν θέλετε νὰ ἔλθῃτε, θὰ εἶπω πρὸς ὑμᾶς.

(2. προστακτικὴ καὶ προτροπικὴ ὑποτακτικῆ). 4. *Ἄν τις ἐπιθυμῆ νὰ νικᾷ, ἄς προσπαθῆ νὰ νικᾷ. 5. *Ἄν θὰ ἀφήσῃτε ἡμᾶς, σέφθητε¹. 6. *Ἄν φαίνεται καλόν, ἄς πλέωμεν, καὶ ἔπειτα ἄς ἐπανέλθωμεν, ἂν θέλεις.

(3. εὐκτικὴ καθαρὰ ἢ δυνατικῆ). 7. *Ἄν σε προδίδω, εἶθε νὰ ἀποθάνω. 8. *Ἄν τοῦτο λέγεις, ἤθελες ἀμαρτάνει. 9. *Ἄν καὶ πάντα ταῦτα τὰ ἀγαθὰ ἔχει πράξει ἡ μήτηρ, οὐδεὶς ἤθελε δύνασθαι νὰ ὑπομείνῃ² τὴν σκληρότητα³ αὐτῆς.

β'.) ἐάν, ἂν, ἢν μεθ' ὑποτακτικῆς.

(ἐν τῇ ἀποδόσει 1. ὀριστικῆ-ἀρκεικοῦ χρ. μάλιστα μέλλοντος).

10. Ἐάν θέλῃ (κυρίως—ἐάν θὰ θέλῃ) ὁ θεός, θὰ ἀποκρούσωμεν⁴ τοὺς πολεμίους. 11. Ἄνδρες, ἐάν πεισθῆτε εἰς ἐμέ, θὰ προτιμηθῆτε ὑπὸ τοῦ Κύρου. 12. Ἐάν ἀληθεύσης, ὑπίσχοῦμαι σοὶ δέκα τάλαντα.

(2. *προστακτικὴ καὶ προτρεπτικὴ ὑποτακτικὴ*). 13. Νὰ φοβῆσαι⁵ τὰς διαβολάς, καὶ ἂν εἶνε ψευδεῖς. 14. Ἐάν τι ἔχῃς, νὰ δώσης, ἔπειτα δὴ ἄς πράττωμεν, ἐάν τὸ πρᾶγμα φαίνεται δίκαιον.

(3. *εὐκτικὴ δυνητικὴ*) 15. Ἐάν τι ἔχῃς, ἤθελες δώσει. 16. Ἐάν φυλάττωμεν, ὀλιγώτερον ἤθελον δυνηθῆ οἱ πολέμιοι νὰ κυνηγῶσιν⁶ ἡμᾶς.

(4. *ἐπὶ ἐπαναλήψεως ἐνεστὸς ὀριστὴ ἢ γρωμικὸς ἀόρ.*) 17. Ἐάν (=ὀσάκις) ἐγγὺς ἔλθῃ ὁ θάνατος, οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποθνήσκῃ. 18. Ἐάν παρὰ Σπαρτιάτῃ εὔρεθῆ χρυσὸς ἢ ἄργυρος, διὰ θανάτου τιμωρεῖται⁷. 19. Τὸν οἶνον ἐάν πίνῃ τις μετρίως, τὸ σῶμα ὠφελεῖ⁸.

26.

γ'.) εἰ μετ' εὐκτικῆς.

(ἐν τῇ ἀποδόσει 1. *εὐκτικὴ δυνητικὴ*). 1. Ἄν ἤθελον ἔχει, ἤθελον δίδει. 2. Ἄν ἤθελεν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἀδικῶ ἢ νὰ ἀδικῶμαι, ἤθελον προτιμήσει μᾶλλον νὰ ἀδικῶμαι ἢ νὰ ἀδικῶ. 3. Ἄν τις ἤθελεν ἐρωτήσῃ ἡμᾶς, τί ἠθέλομεν ἀποκριθῆ; 4. ἠθέλομεν πορεύεσθαι εἰς τὴν πατρίδα¹, ἂν τις δὲν ἤθελε λυπεῖ ἡμᾶς.

(2. *ἐπὶ ἐπαναλήψεως ἐν τῇ παρελθόντι παρατακτικὸς, ἐπίσπε* μετὰ τοῦ ἀν ἢ σπανιότερον ἀόριστος μετὰ τοῦ ἀν). 5. Ὁ Ξενοφῶν ἂν (ὀσάκις) πού τι ἔβλεπε φαγώσιμον, διεμοίραζεν². 6. Ἄν τις ἔκλεπτεν, ἐτιμωρεῖτο³. 7. Ἄν τις εἰς αὐτὸν (τὸν Σωκράτην) περὶ τίνος ἀντέλεγεν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανάφερε⁴ τὸν λόγον. 8. Ἄν τις εἰς αὐτὸν (τὸν στρατηγὸν) ἐφάνετο ὅτι ἦτο ὀκνηρός⁵, ἐκτύπα⁶.

δ'.) εἰ μεθ' ἰστορ. ὀριστικῆς.

(ἐν τῇ ἀποδόσει 1. *παρατακτικὸς ἢ ὑπερσυντέλικος μετὰ τοῦ ἀν*). 9. Ἄν εἶχον, θὰ ἐδίδον. 10. Ἄν δὲν εἶχομεν φῶς, θὰ ἤμεθα ὁμοιοὶ πρὸς τοὺς τυφλοὺς. 11. Ἄν ἔβλεπες, θὰ ἐπραττες (ἦτο δυνατὸν, ἠδύνασο νὰ πράττῃς), ἂν δὲ ταῦτα ἐπραττες, θὰ εἶχες χαθῆ.

(2. ἀόριστος μετὰ τοῦ ἀν) 12. Ἄν τις ἤθελέ σε ἐρωτήσει, τί θὰ ἀπεκρίνεσο ; 13. Δὲν θὰ ἐπραττες (δὲν ἤθελες πράξει) τοῦτο, ἂν ἐγὼ δὲν διέτασσον (δὲν ἤθελον διατάξει). 14. Ἄν δὲν ἠθέλομεν βοηθήσει ὑμᾶς, (ἠδύνασθε, ἦτο δυνατόν νὰ κινδυνεύσητε) ἠθέλετε κινδυνεύσει.

Ἀνάμικτα παραδείγματα ὑποθετικῶν προτάσεων.

27.

1. Ἄν ταῦτα ἔχεις κάμει, εἶσαι ἄξιος ἐπαίνου. 2. Ἄν σε μισῶ, εἶθε νὰ χαθῶ¹. 3. Δεινὸν ἤθελεν εἶναι, ἂν πρὸς τὰ δῶρα καὶ τὰς θυσίας ἀποβλέπωσιν ἡμῶν οἱ θεοί, ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τὴν ψυχὴν. 4. Ἐὰν ἐγγὺς ὁ θάνατος ἔλθῃ, οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποθνήσκῃ. 5. Ἐὰν τιμωρῆτε² τοὺς ἀδικοῦντας, θὰ εἶνε εἰς ὑμᾶς οἱ νόμοι καλοί. 6. Ἄν τις ἤθελε προτρέψει τοὺς ἐξουσιάζοντας³ τὸ πλῆθος εἰς τὴν ἀρετὴν, ἀμφοτέρους ἤθελεν ὠφελήσει. 7. Ὁ Σωκράτης δὲν ἐπινεν³, ἂν (ὁσάκις) δὲν εἰδίσα. 8. Ἄν ἅπαντες ἠθέλομεν μιμηθῆ⁴ τὴν Λακεδαιμονίων ἀρχίαν καὶ πλεονεξίαν, ἅπαντες ἠθέλομεν ἀπολεσθῆ⁴. 9. Τίς ἠθέλε πιστεύσει εἰς ὑμᾶς, ἂν ἠθέλετε φωραθῆ⁵ ὅτι⁵ ἐμαρτυρήσατε ψευδῆ ; 10. Ἄν ἦσθε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ὁ κόσμος θὰ ἠγάπα τὸ ἰδικόν του. 11. Ἄν εἶχες, ἤθελες δώσει. 12. Ἄν εἶχες, θὰ εἰδίδες. 13. Ἄν εἶχες, θὰ εἶχες δώσει. 14. Εἶνε φανερόν ὅτι δὲν θὰ προέλεγεν ὁ Σωκράτης, ἂν δὲν ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἀληθεύσῃ. 15. Ἄν ὑμεῖς δὲν ἠθέλετε ἔλθει, θὰ ἐπορευόμεθα κατὰ⁶ τοῦ βασιλέως. 16. Ὁ Σωκράτης ἂν (ὁσάκις) τις ἐπραττε δίκαια, ἐπήνει. 17. Ἐὰν τις παραβαίῃ τὸν νόμον, ἄς τιμωρηθῆ. 18. Ἐὰν τὰ ψηφίσματα μόνον ἦσαν ἀρκετὰ⁷, ὁ Φίλιππος δὲν θὰ εἶχε φερθῆ ὑβριστικῶς⁸. 19. Βοηθεῖς τοὺς φίλους; ἂν ἠδυνάμην, θὰ ἐβοήθουν αὐτούς. 20. Ἐβοήθησας τοὺς φίλους; θὰ ἐβοήθουν αὐτούς, ἂν δὲν ἤθελον ἐμποδισθῆ. 21. Ἀγοράζεις βιβλία; θὰ ἠγόραζον, ἂν εἶχον χρήματα. 22. ἠγόρασας βιβλία; θὰ ἠγόραζον, ἂν ὁ πατήρ ἤθελέ μοι δώσει χρήματα.

Ἀναφορικαὶ προτάσεις.

28.

α'.) Ὀριστικάι.

(ἔγκλισις 1. ὀριστική). 1. Ταῦτα εἶνε τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ὁ φίλος ἐπραξεν. 2. Αὕτη εἶνε ἡ πόλις, ἐν τῇ ὅποιᾳ ὁ Πεισίστρατος ἦτο τύραννος.

(2. ὀριστική ὀριστική). 3. Ὁ Ἱπποκράτης δὲν θὰ πάθῃ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἤθελε πάθει συναναστραφεῖς¹ ἄλλον τινὰ ἐκ τῶν σοφιστῶν. 4. Δὲν θὰ ἦτό τι, τὸ ὅποιον θὰ ἐπράττετε.

(3. ὀριστική εὐκτική). 5. Εἶχον δόρατα οἱ πολέμοιοι, ὅσα ἀνὴρ ἤθελε φέρει μόλις. 6. Ὁ Κῦρος ἐγένετο ἄρχων παμπόλλων ἐθνῶν, τῶν ὁποίων οὐδὲ τὰ ὀνόματα θὰ ἠδύνατό² τις νὰ εἶπῃ.

(4. εὐκτική καθαρά). 7. Νομίζω ὅτι ἠθέλομεν πάθει τοιαῦτα, ὅποια (πρὸς) τοὺς ἔχθροὺς οἱ θεοὶ εἶθε νὰ πράξωσιν. 8. Τοῦτο εἶνε πρᾶγμα, τὸ ὅποιον εἶθε νὰ μὴ γίνῃ.

(5. προστακτική). 9 Δὲν εἶνε ἄξιον εἰς τοὺς λόγους μᾶλλον νὰ πιστεύσητε ἢ εἰς τὰ ἔργα καὶ τὸν χρόνον, τὸν ὅποιον ὑμεῖς σαφέστατον ἔλεγchon τοῦ ἀληθοῦς νομίσατε. 10. Τοῦτο εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον νὰ μὴ κάμητε.

(6. ὑποτακτική). 11. Οὗτος εἶνε ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὅποιον ἄς πιστεύσωμεν. 12. Τοῦτο εἶνε δίκαιον, τὸ ὅποιον ἄς κάμωμεν.

(αιτιολογικάι). 13. Τὸν Κλέαρχον προσεκάλεσεν ὁ Κῦρος σύμβουλον, ὁ ὅποιος (διότι οὗτος) ἐφαίνετο καλὸν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους νὰ προτιμηθῇ. 14. Ἐμακάριζες τοὺς γονεῖς, διότι τοιαῦτα τέκνα εἶχον.

(τελικαί). 15. Πλοῖα δὲν ὑπάρχουσι, διὰ τῶν ὁποίων νὰ ἀποπλεύσωμεν. 16. Ἄλλοι ἠθέλον χώραν νὰ ἀναζητῶσιν, ἔνθα νὰ κατοικήσωσιν. 17. Ἐχομεν ὁδηγούς, οἱ ὅποιοι νὰ μᾶς ὀδηγήσωσιν⁴.

(συμπερασματικάι). 18. Οὐδεὶς τόσον ἀνόητος εἶνε, ὥστε πόλεμον νὰ προτιμᾷ. 19. Τίς τόσον μαίνεται, ὥστε δὲν ἐπιθυμεί νὰ σοι εἶνε φίλος ;

29.

β'. Υποθετικάί.

(α'. καθ' ὀριστικήν). 1. Ἐκεῖνα τὰ ὅποια (= εἰάν) δὲν γνωρίζω, οὐδὲ νομίζω ὅτι γνωρίζω. 2. Ἐκεῖνα τὰ ὅποια δὲν ἀρμύζει, μήτε νὰ ἀκούης μήτε νὰ βλέπης. 3. Ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν ἔτυχον ἐν ταῖς τάξεσι νὰ εἶνε, εἰς τὰς τάξεις ἔτρεχον. 4. Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ζῆ, ἄς προσπαθῆ νὰ νικῆ.

(β'. καθ' ὑποτακτικήν μετὰ τοῦ ἄν. ἐν τῇ κυρίᾳ 1. μέλλων ὀριστ. ἢ προστακτική). 5. Θὰ ἀκολουθήσω μεθ' ὑμῶν καὶ ὅ,τι εἶνε ἀνάγκη θὰ πάθω. 6. Θὰ ἐπιτύχωμεν ὅ,τι καὶ ἂν ἐπιθυμῶμεν. 7. Πράττετε ὅποῖον (καὶ) ἂν νομίζητε ὅτι συμφέρει εἰς ὑμᾶς καὶ ἀπαντήσατε εἰς ὅ,τι καὶ ἂν ἐρωτήσω ὑμᾶς. 8. Εἰς τὸν ἄνδρα, ὅποῖον (καὶ) ἂν ἐκλέξητε (ἤθελετε ἐκλέξει), θὰ πείθωμαι. 9. Θὰ πειθώμεθα εἰς τὸν ὀδηγόν, τὸν ὅποῖον ὁ Κύρος δώσῃ (ἤθελε δώσει).

(2. ἐνεσιῶς ἢ γραμμικὸς ἄοριστος). 10. Εἰς τὸν Καιάδαν ἐμβάλλουσιν οἱ Σπαρτιάται ἐκείνους, τοὺς ὁποίους τιμωρῶσι (ἤθελον τιμωρεῖ¹) μὲ τὰς μεγίστας τιμωρίας. 11. Τιμωροῦσιν οἱ δικασταὶ ἐκείνον, τὸν ὅποῖον (ὅποιον) εὐρίσκουσιν (ἤθελον εὐρίσκει) ἀδικοῦντα. 12. Ἐκείνον τὸν ὅποῖον (ὅποιον) νομίσωσι (ἤθελον νομίσει) ὅτι εἶνε φρονιμώτερος ἑαυτῶν, εἰς τοῦτον οἱ ἄνθρωποι εὐχαρίστως πείθονται. 13. Οἱ τύραννοι ὅ,τι καὶ ἂν θελήσωσι, παρευθύν² κάμνουσιν.

(γ. καθ' εὐκτικήν ἀνευ τοῦ ἄν. ἐν τῇ κυρίᾳ 1. δυνατική εὐκτική). 14. Πῶς ἤθελον εἶναι τις σοφός (εἰς ἐκεῖνα), τὰ ὅποια δὲν ἤθελε γνωρίζει; 15. Ἦθελον ὄκνεῖ νὰ ἐμβαίνω εἰς τὰ πλοῖα, τὰ ὅποια ἤθελε μᾶς δώσει ὁ Κύρος. 16. Οὐδεὶς ἤθελον εὐχαριστηθῆ³ μὲ ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος ἤθελε προτιμᾶ⁴ τῶν φίλων τὸ φαγητὸν καὶ τὸν οἶνον.

(2. παρατακτικός). 17. Πάντας ὅσους ἤθελετε λάβει, ἐφονεύετε. 18. Ἐκ τῶν βαρβάρων ἰππέων τινὲς ὄντινα συνήτων⁵, πάντας ἐφόρευον. 19. Ὅ,τι ἤθελες, τοῦτο ἔπραττες.

Ἀνάμικτα παραδείγματα ἀναφορικῶν προτάσεων.

30.

1. Τοιοῦτος νὰ γίνησαι περὶ τοὺς γονεῖς σου, ὅποιοι ἤθελες εὐχρηθῆ.

περὶ τὸν ἑαυτὸν σου νὰ γίνωσιν οἱ παῖδες σου. 2. Βλέπω σε ἐπιδιώκοντα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἶθε νὰ μὴ ἐπιτύχῃς. 3. Ὅστις ἰσχυρῶς εἰς τὰ χρήματα εὐχαριστεῖται¹, ἤξευρε καλῶς ὅτι αὐτός και δαπανῶν ἰσχυρῶς λυπεῖται². 4. Θαυμαστὸν φαίνεται μοι τὸ νὰ πειθῶσιν τινες, ὅτι ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διέφθειρεν, ὁ ὁποῖος (=διότι οὗτος) πάντων ἀνθρώπων ἦτο ἐγγρατέστατος. 5. Οὐδεὶς εἶνε ὅστις δὲν ἤθελε γνωρίσει ταῦτα. 6. Οὐδεὶς ἦτο, ὅστις δὲν ἐνόμιζε ταῦτα ὅτι εἶχον πραγμῆ ὀρθῶς. 7. Στρατηγούς ἐκλεγόμεν³ οἱ ὁποῖοι νὰ πολεμήσωσι τὸν Φίλιππον. 8. Ἐπεμψα (ἀνθρώπους), οἱ ὁποῖοι νὰ ἀναγγεῖλωσι ταῦτα. 9. Οἱ Πέρσαι ὅποιον και ἂν γνωρίσωσιν ὅτι, ἐνῶ δύναται μὲν νὰ ἀποδίδῃ χάριν, δὲν ἀποδίδει δέ, τιμωροῦσιν⁴ ἰσχυρῶς. 10. Οἱ Πέρσαι, ὅποιον ἤθελον γνωρίσει ὅτι, ἐνῶ ἡδύνατο μὲν νὰ ἀποδίδῃ χάριν, δὲν ἀπέδιδε δέ, ἐτιμῶρον ἰσχυρῶς. 11. Ὅ,τι και ἂν πάθῃς ὑπὸ τῆς πατρίδος σου, οὐδέποτε πρέπει νὰ μισῆς αὐτήν. 12. Δὲν εἶνε εὐκολον νὰ εὕρῃ τις ἔργον, διὰ τὸ ὅποιον δὲν ἤθελε κατηγερεῖσθαι⁵. 13. Ἀπεράσιεν⁶ ὁ δῆμος νὰ ἐκλέξῃ³ τριάκοντα ἀνδρας, οἱ ὁποῖοι νὰ συγγράψωσι τοὺς νόμους. 14. Τίς εἶνε τὸσον ἀνόητος, ὥστε νὰ ἀγνοῇ τὸ δίκαιον; 15. Θὰ πράξω ὅσα και ἂν νομίσω (ὅτι εἶνε) καλὰ. 16. Ὅσοι δὲν ἤθελον νικᾶ μόνοι, οὐδὲ μετὰ συμμάχων ἤθελον δύνασθαι (νὰ νικῶσιν). 17. Ὅστις⁷ (ἤθελε) πιασθῆ⁸ κλέπτων, θὰ τιμωρηθῆ. 18. Νὰ ἀποκριθῆς εἰς ὅ,τι και ἂν σε ἐρωτήσω. 19. Ὁ Πρωταγόρας ἐσυνήθιζε νὰ ἀποκρίνηται εἰς ὅ,τι⁹ ἤθελεν ἐρωτήσῃ τις αὐτόν. 20. Ὁ κύριος διέταξε τὸν δοῦλον νὰ πράξῃ ὅ,τι ἤθελε διατάξει αὐτόν.

Χρονικαὶ προτάσεις.

31.

α'. Ὅριστικάι.

1. Ἔως ἐτι νέος εἶμαι, τὴν ψυχὴν γυμνάζω. 2. Τώρα ὅτε ὁ ἀγὼν εἶνε περὶ τῆς ὑμετέρας σωτηρίας, ἀρμόζει ὑμεῖς νὰ εἰσθε προθυμότεροι. 3. Ὅτε ἐγένετο δειλινόν¹, ἐράνη κονιορτός. 4. Ταῦτα ἔκαμνον, μέχρις (οὐ) σκότος ἐγένετο.

β'.) Ὑποθετικά.

(α' καθ' ὀριστικήν). 5. Ἄφ' οὗ τοῦτο δὲν πράττεις, οὐδὲ τὸν λόγον τοῦτον πρέπει νὰ λέγῃς. 6. Ὅποτε τὸ δίκαιον δὲν γνωρίζω, οὐδὲ ἄνθρωπον τὸν ἑαυτὸν μου ἤθελον νομίσει. 7. Τί ἤθελον κάμει ἐγὼ, ὅτε σὺ δὲν θέλεις νὰ πείθῃσαι ;

(β' καθ' ὑποτακτικήν μετὰ τοῦ ἄν. ἐν τῇ κυρίᾳ 1. μέλλων ὀριστ. ἢ προστακτική). 8. Ὅποταν καιρὸς εἶνε, θὰ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς. 9. Ὅταν² τις ὑμᾶς ἀδικῇ, ἡμεῖς ὑπὲρ ὑμῶν θὰ μαχώμεθα. 10. Μέχρις οὗτου ἐγὼ ἔλθω, αἱ σπονδαὶ ἄς μένωσιν. 11. Εὐθύς ὡς³ ἡ (ἐκ) στρατεία λήξῃ, εὐθύς θὰ ἀποπέμψω ὑμᾶς. 12. Ὅταν⁴ ἅπαντα ἀκούσητε, κρίνατε. 13. Περιμένετε, ἕως οὗτου⁵ ἐγὼ ἔλθω.

(2. ἐνεστώτῳ καὶ ἐρίστῳ γραμμικὸς ἄορ). 14. Μαινόμεθα πάντες, ὅποταν (ὀσάκις) ὀργιζώμεθα. 15. Ὅποταν πέσης, σηκώνεσαι⁶. 16. Ὅταν τὰ δέκα ἔτη τελειώσωσιν οἱ ἔφηβοι τῶν Περσῶν, ἐξέρχονται εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας. 17. Ὅταν ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις ἰσχύσῃ, ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν σφάλμα⁷ ἅπαντα ἀναχαιτίζει καὶ διαλύει⁸.

(γ' καθ' εὐκτικήν ἄνευ τοῦ ἄν. ἐν τῇ κυρίᾳ 1. δυνητική εὐκτική). 18. Δύνασαι νὰ πράττῃς τὸ ἔργον, ὅποτε ἤθελεις ἐπιθυμεῖ. 19. Ὅποτε τὸ φιλοσοφεῖν αἰσχρὸν ἤθελον νομίσει, οὐδὲ ἄνθρωπον τὸν ἑαυτὸν μου ἤθελον νομίσει. 20. Πρὶν ἠθέλομεν ἶδει, δὲν ἠθέλομεν εἶπει.

(2. παρατατικός). 21. Τὰ ἄγρια θηρία ὁ Κῦρος ἐθήρρευεν ἀπὸ τοῦ ἵππου, ὀσάκις⁹ ἤθελε νὰ γυμνάσῃ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἵππους. 22. Ὅσάκις ἤθελεις πέσει, ἐσηκώνεσο. 23. Ὅσάκις ὁ Κῦρος ἤθελε λάβει οἶνον πᾶνυ ἡδύν, ἔπεμπεν εἰς τοὺς φίλους. 24. Περιεμένομεν ἐκάστοτε, ἕως (οὗτου) ἤθελον ἀνοιχθῆ τὸ δεσμοτήριον.

Τὸ πρῶν.

32.

(α' μεθ' ὀριστ. ἄορ). 1. Δὲν ἔπαυσαν οἱ ἔχθροί πρότερον εἰμὴ ἄφ' οὗ ἄλλους μὲν ἐφόνευσαν, ἄλλους δὲ ἐξεδιώξαν. 2. Οἱ Λακε-

δαιμόνιοι τοὺς Πισσηνίους δὲν ἔπαυσαν πρότερον ἀπὸ τοῦ νὰ πολιρκῶσι, πρὶν ὅτε ἐξέβαλον ἐκ τῆς χώρας.

(μεθ' ὑποταχτ. μετὰ τοῦ ἀν) 3. Δὲν θὰ παύσω πρότερον, πρὶν κυκεύσω² καὶ καύσω τὴν πόλιν. 4. Κανένα φίλον νὰ μὴ κάμησ³, πρὶν ἐξτάσης πῶς ἔχει μεταχειρισθῆ⁴ τοὺς πρότερον φίλους.

(γ' μετ' εὐκτικής ἀνευ τοῦ ἀν) 5 Δὲν ἀφινεσ⁵ τοὺς ἀνθρώπους, πρὶν παραθέσης εἰς αὐτοὺς δεῖπνον. 6. Δὲν ἐμάχεσθε, πρὶν ἔλθωσιν οἱ σύμμαχοι.

(δ' μετ' ἀπαρμφ.) 7. Πρὶν νὰ γίνωμεν, ἤτο ἡ ψυχὴ ἡμῶν. 8. Διίθωμεν, πρὶν νὰ ἀποκριθῶσιν οἱ ἄλλοι.

Ἀνάμικτα παραδείγματα χρονικῶν προτάσεων.

33.

1. Οἱ πολέμιοι, ὅτε εἶδον τὸ ἰδικὸν μας ἱππικὸν, ἔφυγον. 2. Ἐως (ὄτου) μένομεν αὐτοῦ, πρέπει νὰ σκεπτόμεθα¹ πῶς ὅσον τὸ δυνατόν² ἀσφαλέστατα θὰ μένωμεν. 3. Δυσκόλως τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἤθελον πείσει, ὅτε μηδὲ ὑμᾶς δύναμαι νὰ πείθω. 4. Πρέπει, ὅταν μὲν θέτητε⁴ τοὺς νόμους, ὅποιοί τινες εἶνε νὰ παρατηρῆτε⁵, ὅταν δὲ θέσητε, νὰ φυλάττητε καὶ νὰ μεταχειρίζησθε. 5. Ὅταν τὸ δεσμωτήριον ἀνοιχθῆ, θὰ εἰσέλθωμεν. 6. Ὅποταν στρατοπεδεύονται οἱ βάρβαροι βασιλεῖς, τάφρον περιβάλλονται εὐκόλως διὰ τὴν πολυχειρίαν. 7. Ὅσάκις ἐστρατοπεδεύοντο οἱ βάρβαροι βασιλεῖς, τάφρον περιβάλλοντο εὐκόλως διὰ τὴν πολυχειρίαν. 8. Ὁ Σωκράτης τοὺς μαθητὰς ἔκαμνεν οὐχὶ μόνον ὁσάκις ἐβλέποντο ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων νὰ ἀπέχωνται τῶν ἀδίκων καὶ αἰσχυρῶν ἀλλὰ καὶ ὁσάκις ἐν ἡσυχίᾳ ἦσαν. 9. Δὲν ἐπαύσατε⁶ πολεμοῦντες, εἰμὴ ἀφ' οὗ ἐνίκησατε τοὺς πολεμίους. 10. Δὲν παύετε πολεμοῦντες, πρὶν νικήσητε τοὺς πολεμίους. 11. Δὲν ἐπαύετε πολεμοῦντες, πρὶν νικήσητε τοὺς πολεμίους. 12. Ἐπαύσατε νὰ πολεμῆτε, πρὶν νὰ νικήσητε τοὺς πολεμίους. 13. Ὅτε εὐτυχεῖς, νὰ μὴ μεγαλοφρονῆς⁷. 14. Ἦθελον σὲ παρακαλέσει νὰ μένης, μέχρις (ὄτου) ἤθελε γίνεαι σκότος.

ΠΛΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Α'. Κύριαι προτάσεις ἐν πλαγίῳ λόγῳ.

34.

(*α'*. κρίσεως 1. δι' εἰδικοῦ λόγου ἢ εἰδικοῦ ἀπαρεμφάτου). 1. Λέγεις ὅτι εἶνε δίκαιον νὰ ἐπανεέλθῃς. 2. Ἐλεγες ὅτι εἶνε (ἦτο) δίκαιον νὰ ἀπέλθῃς. 3. Ἀπεκρίθητε ὅτι θὰ σκεφθῆτε¹. 4. Ἀπεκρίναντο οἱ Ἕλληνες ὅτι πρότερον ἤθελον² ἀποθάνει ἢ τὰ ὄπλα ἤθελον παραδώσει. 5. Λέγεις ὅτι τοῦτο δὲν ἤθελε γίνεαι ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ.

(2. *μόνον δι'* εἰδικοῦ ἀπαρεμφάτου). 6. Νομίζω ὅτι δὲν λέγετε τὴν ἀλήθειαν. 7. Ὁ Σωκράτης ἐνόμιζεν ὅτι οἱ θεοὶ πάντα ἤξεύρουσιν³.

(3. *διὰ κατηγορηματικῆς μετοχῆς ἢ εἰδικοῦ λόγου*). 8. Βλέπομεν ὅτι ταῦτα εἶνε ἀληθῆ. 9. Ἠξεύρομεν ὅτι ὑμεῖς πάντοτε λέγετε τὰ δίκαια.

(*β'*. ἐπιθυμίας διὰ τελ. ἀπαρ.). 10. Ἰκετεύω νὰ μὴ φονεύσῃς με. 11. Σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ παραδίδητε τὰ ὄπλα.

Β'. Δευτερεύουσαι προτάσεις ἐν πλαγίῳ λόγῳ.

(*ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ἀρτικὸς χρόνος*). 12. Τίνα γνώμην πρέπει νὰ προσδοκᾷ τις ὅτι θὰ ἔχωσιν αἱ πόλεις, ἂν ἀκούσωσιν, ὅτι οἱ Θηβαῖοι τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἔχουσι πείσει, ὅτι οὐδενὸς πρέπει νὰ φεισθῆ⁴ τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν⁵ τῶν Λακεδαιμονίων γενομένων ; 13. Οἱ σοφισταὶ προσπαθοῦσι νὰ πείθωσι τοὺς νεωτέρους (λέγοντες) ὅτι, ἐὰν εἰς αὐτοὺς πλησιάζωσι, καὶ (ἐκεῖνα) τὰ ὅποια πρέπει νὰ πράττωσι θὰ γνωρίζωσι καὶ εὐδαίμονες θὰ γίνωσιν.

(*ἐν τῇ κυρίᾳ πρ. ἰστορ. χρόνος. αἱ δευτερεύουσαι γίνονται 1. εὐκτική*). 14. Εἶπες⁶, ἐὰν ἐκ τοῦ Πόντου ἐξέλθωμεν, ὅτι θὰ εἶνε μισθοφορὰ εἰς ἡμᾶς. 15. Ἐφάνη καλὸν⁷ εἰς τοὺς Ἕλληνας νὰ προχωρήσωσιν, ἕως (δοῦ) ἤθελον ἀνταμώσει⁸ τὸν Κύρον. 16. Ὁ μάντις παρήγγειλεν εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ μὴ ἐπιτίθενται πρότερον, πρὶν ἐκ τῶν ἰδικῶν των⁹ ἢ πέσῃ τις ἢ πληγωθῆ¹⁰.

(2. δὲν μεταβάλλονται). 17. Οἱ στρατηγοὶ διέτασσον τοὺς στρατιώτας νὰ ἐκλέξωσιν¹¹ ἄρχοντας μέχρις οὗτου φθάσωσιν¹² ἐκεῖνοι οἵτινες εἶχον ἐκλεχθῆ ἄντ' ἐκείνων. 18. Ὑπεσχέθητε¹³ τότε νὰ ἀπέλυθητε, ὅταν τὰ δίκαια ἔχωσιν οἱ στρατιῶται.

Ἀνάμικτα παραδείγματα πλαιγίου λόγου.

35.

1. Κανείς ἄς μὴ νομίζῃ ὅτι λέγω ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶνε διδακτόν. 2. Δὲν ἔχω τί νὰ εἶπω. 3. Εἶπεν ὁ στρατηγὸς κανείς νὰ μὴ ῥίπτῃ τὸ ἀκόντιον. 4. Ὁ Θεμιστοκλῆς εἶπεν ὅτι, ἐὰν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνωσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτι θὰ κάμῃ ἐκουσίως νὰ πείθωσιν εἰς αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες. 5. Ἔλεγες ὅτι τοῦτο ἤθελε¹ γίνεαι. 6. Ἦκουσα ὅτι οἱ δύο λόχοι κατεκόπησαν. 7. Ἔλεγόν τινες νὰ μὴ πιστεύωσιν εἰς τὸν Τισσαφέρην. 8. Ἠρώτων τοὺς ἄνδρας τίνες εἶνε (ἦσαν). 9. Ἀπεκρίθησαν² οἱ Πέρσαι ὅτι πρότερον ἤθελον³ φονεύσει τοὺς αἰχμαλώτους ἢ αὐτοὺς ἤθελον παραδώσει. 10. Ὅρκους ἔδωσαν καὶ παρέλαβον οἱ μαχόμενοι νὰ μὴ πολεμῶσιν, ἕως οὗ⁴ ἔλθωσιν οἱ πρέσβεις. 11. Οἱ στρατηγοὶ παρήγγειλαν, ἄφ' οὗ⁵ δειπνήσωσιν οἱ στρατιῶται νὰ ἀναπαύωνται.

Ἐλξίς ἢ ἀφομοίωσις τῶν ἐγκλίσεων.

36

(ἐν τελικαῖς χρονικαῖς, καὶ ἀναφ' προτάσει 1. κατ' εὐκτινήν).

1. Δὲν ἤθελες¹ ἔλθει εἰς πᾶν (μέσον), ἵνα φόβον παράσχῃς; 2. Εἶθε νὰ γίνῃ τοῦτο, ἵνα πάντες γνωρίσωσι τὸ δίκαιον. 3. Ἄν ἤθελες ἐπιθυμεῖ² ἐκ τῶν γνωρίμων τις νὰ σε καλῇ εἰς δεῖπνον, ὅταν θύῃ, τί ἤθελες κάμνει; 4. Εἶνε φανερόν ὅτι διορισθεῖς³ νὰ κυβερνᾷ ὁ μὴ γνωρίζων ἤθελον ἀπολέσει (ἐκεῖνους), τοὺς ὁποίους ἤκιστα ἐπιθυμεῖ. 5. Τίς ἤθελε δύνασθαι νὰ μισῇ (ἐκεῖνον), ὑφ' οὗ γνωρίζετ' ὅτι νομίζεται καλὸς καὶ ἀγαθός; 6. Ὁ μὲν ἐκουσίως πεινῶν ἤθελε φάγει, ὅταν ἐπιθυμῇ.

(2. καθ' ὀριστικὴν ἱστορ. χρόνον ὡσαύτως ἐν ταῖς τελ. χρον.

καὶ ἀναφ. πρ.). 7. Ἐπρεπεῖς νὰ πράξῃς τοῦτο, διὰ νὰ ἐφαίνεσο ἀγαθός. 8. Εἶθε νὰ ἦσο εὐτυχής, διὰ νὰ ἔχαιρον. 9. Ἐπρεπεν οἱ ῥήτορες νὰ μὴ συμβουλευῶσι πρότερον περὶ τῶν ὁμολογουμένων, πρὶν ἤθελον διδάξει (διδάξωσιν) ἡμᾶς περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων. 18. Ἄν ἐτύγχανον νὰ εἶμαι ξένος, θὰ συνεχωρεῖτέ⁶ με, ἂν⁷ κατ' ἐκείνον τὸν τρόπον ἔλεγον, καθ' ὃν ἔχω ἀνατραφῆ⁸.

Ἀνάμικτα παραδείγματα τῆς χρῆσεως τῶν ἐγκλίσεων πρὸς ἐπανάληψιν.

37.

1. Ἄν¹ τις ἤθελεν ἐρωτήσῃ ὑμᾶς κατὰ ποίους νόμους πρέπει νὰ πολιτεύσῃ, εἶνε φανερόν ὅτι ἠθέλετε ἀποκριθῆ κατὰ τοὺς κειμένους. 2. Οἱ Κερκυραῖοι πέμποντες (πρέσβεις) πρὸς τοὺς Ἀθηναίους παρεκάλουν² νὰ βοηθῶσι καὶ ἐδίδασκον ὅτι μέγα ἀγαθὸν ἤθελον ἀποβάλλει, ἂν ἤθελον στερηθῆ τῆς Κερκύρας. 3. Ἄν ὁ πατὴρ τοῦ Δημοσθένους δὲν ἐπίστευεν³ εἰς τοὺς ἐπιτρόπους, εἶνε φανερόν, ὅτι δὲν θὰ ἐνεπιστεῦετο πάντα τὰ χρήματα. 4. Ὁ Ἀγησίλαος, ὅτε ἦλθεν εἰς αὐτὸν ἐπιστολὴ παρὰ βασιλέως περὶ ξενίας καὶ φιλίας αὐτοῦ, ταύτην μὲν δὲν ἐδέχθη, εἰς δὲ τὸν φέροντα εἶπε νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι ἰδιαίτερός⁴ πρὸς αὐτὸν οὐδόλως⁵ εἶνε χρεῖα⁶ ἐπιστολάς νὰ πέμπῃ. 5. Ἀνηγγέλλετο ἐκ τῆς πόλεως εἰς τοὺς Θηβαίους, ὅτι⁷ καὶ οἱ ναοὶ πάντες αὐτόματοι ἠνοίγοντο, καὶ αἱ ἱέρειαι ἔλεγον⁸, ὅτι νίκην οἱ θεοὶ ἐφανέρωνον⁹. 6. Καταπλέοντος τοῦ Ἀλικιβιάδου, καὶ ὁ ἐκ τοῦ Πειραιῶς καὶ ὁ ἐκ τοῦ ἄστεως ὄχλος (συν)θηροῖσθη πρὸς τὰς ναῦς, λέγοντες, ὅτι κράτιστος ἦτο⁸ ἐκ τῶν πολιτῶν. 7. Φανεροὶ ἦσαν οἱ πολέμιοι ὅτι θὰ ἐπιτεθῶσιν¹⁰. 8. Πρόσεχε πῶς νὰ γίνῃς ἀγαθὸς ἄνθρωπος. 9. Φοβοῦμαι μὴ καὶ εἰς τὰ δύο ἔχομεν ἀποτύχει¹¹. 10. Εἶθε νὰ εἶχες καλλίτερον νοῦν. 11. Θέλεις¹² νὰ φύγωμεν; 12. Κανείς νὰ μὴ κρύπτῃ τὴν ἀλήθειαν. 13. Ἐλα¹³ λοιπὸν, ἄς σπεύδωμεν.

38.

1. Πρέπει πᾶν νὰ κάμνῃ τις, ὥστε ἀρετῆς καὶ φρονήσεως ἐν τῷ

βίῳ νὰ μετάρχη. 2. Γίνεται ὁμολογία ἐπὶ τῶ ὄρω¹ οἱ πολέμιοι κατὰ ὄπλα νὰ παραδώσωσι καὶ κανεὶς νὰ μὴ ἀποθάνῃ. 3. Οἱ Λακεδαιμόνιοι οὔτε πάσχοντες κακόν οὐδὲν οὔτε φοβούμενοι, εἰς τοσαύτην² ἀπλησίαν ἤλθον, ὥστε δὲν ἐξήρκεσεν εἰς αὐτοὺς νὰ ἔχωσι τὴν κατὰ γῆν ἀρχήν, ἀλλὰ καὶ τὴν κατὰ θάλασσαν δύναμιν τόσον ἐπεθύμησαν νὰ λάβωσιν, ὥστε κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους καὶ τοὺς συμμαχοὺς τῶν Ἀθηναίων ἀπεστάτου³ ὑπισχνούμενοι ὅτι θὰ ἐλευθερώσωσιν αὐτοὺς καὶ πρὸς τὸν βασιλέα περὶ φιλίας διελέγοντο καὶ συμμαχίας. 4. Ὁ Χαβρίας θὰ φανῇ ὅτι πάντα ἔπραξεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὥστε δικαίως ἠθέλετε⁴ φαίνεσθαι διακείμενοι εὐνοικῶς πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ. 5. Δέκα μῆνας ἐνῶ ἦτο μακρὰν⁵ ὁ Φίλιππος, ὥστε νὰ μὴ ἤθελε δύνασθαι νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα, οὔτε τὴν Εὐβοίαν ἠλευθερώσατε οὔτε ἐκ τῶν ὑμετέρων οὐδὲν ἐλάβετε ὀπίσω⁶. 6. Οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐδὲν ἄλλο πράττουσιν οὐδὲ σκέπτονται⁷ πλην πῶς⁸ ἀπάντων νὰ γίνωσιν ἄρχοντες. 7. Ἐνήργουν τινὲς ἐκ τῶν Κερκυραίων, ὅπως ἀποστατήσωσιν (ἀπὸ) τῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν. 8. Οἱ Κορίνθιοι φοβηθέντες μὴ προδίδηται ἡ πόλις ὑπὸ τινων, ἔστειλαν καὶ ἐκάλεσαν⁹ τὸν Ἴφικράτην. 9. Ὁ Δᾶτις διηρεύνησε¹⁰ πᾶσαν τὴν χώραν τῶν Ἐρετριέων, ἵνα μηδεὶς ἀποφύγῃ. 10. Ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃς¹¹, δὲν θὰ (ἀπο)φύγῃς τὴν τιμωρίαν. 11. Ὅτιδῆποτε καὶ ἂν γίνῃ, νομίζω ὅτι θὰ τιμωρηθῆς. 12. Ὁ στρατηγὸς εἶπεν ὅτι ὀτιδῆποτε καὶ ἂν γίνῃ¹², οἱ ἐχθροὶ δὲν θὰ (ἀπο)φύγωσι τὴν τιμωρίαν.

39.

1. Τέκνα ἂν ποτε ὁ θεὸς δίδῃ εἰς ἡμᾶς, τότε θὰ σκεφθῶμεν¹, πῶς² ὅσον τὸ δυνατόν³ κάλλιστα νὰ παιδεύωμεν αὐτά. 2. Πρέπει ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅσα μὲν δύνασαι νὰ κάμῃς, νὰ ἀναλαμβάνῃς⁴, ὅσα δὲ δὲν⁵ δύνασαι, νὰ φυλάττησαι. 3. Οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς οὐδένα λέγουσιν ὅτι ἔχουσιν ἔλθει⁶ (ὡς) πολέμιοι, ὅστις δὲν³ ἐπιθυμεῖ⁷ πόλεμον. 4. Πάντοτε ὁ Σωκράτης ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶνε⁸ καλλιτέρα ὁδὸς (φέρουσα) ἐπὶ τὴν καλὴν ὑπόληψιν ἢ (ἐκείνη) δι' ἧς ἠθελεῖ τις γίνεαι ἱκανός⁹ (εἰς) τοῦτο, τὸ ὅποιον καὶ νὰ φαίνεται θελεῖ¹⁰. 5. Ἐλα¹¹, ἄς ἐξετάσωμεν¹² τὸ πρᾶγμα. 6. Πρὸς τοὺς πολεμίους δὲν ἐπαύσαμεν πρότερον πολεμοῦντες, εἰμὴ ἀφοῦ¹³ ἐνικήσαμεν αὐτούς. 7.

Μένων ὁ Θεσσαλὸς (ὡς) εὐεργεσίαν κατέλεγεν, ὁσάκις¹⁴ τις ἀπεστά-
 τει¹⁵ ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι δὲν ἀπώλεσεν αὐτόν. 8. Οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν
 Μεσσήνην ἐκυρίευσαν¹⁶, πρὶν¹⁷ οἱ Πέρσαι νὰ λάβωσι τὴν βασιλείαν
 καὶ πρὶν νὰ οἰκισθῶσι τινες ἐκ τῶν πόλεων τῶν Ἑλληνικῶν. 9. Τὸν
 θαυμάζοντα, ὅτι οἱ φιλόσοφοι δὲν τιμῶνται ἐν ταῖς πόλεσι, προσπά-
 θει¹⁸ νὰ πείθῃς, ὅτι πολὺ θαυμαστότερον θὰ ἦτο, ἂν ἐτιμῶντο. 10.
 Ὁ Λυκοῦργος οὐδὲν ἄλλο διαφέρον τῶν ἄλλων πόλεων ἤθελε πράξει
 (πρὸς) τὴν Σπάρτην, ἂν δὲν ἤθελεν ἐμβάλει εἰς αὐτὴν τὸ νὰ πειθη-
 ται εἰς τοὺς νόμους. 11. Ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν, ἂν ἐπετρέπετο¹⁹
 εἰς τοὺς κρατίστους ἐπὶ τοὺς χειροτέρους νὰ πορεύωνται²⁰, πάντας
 τοὺς ἀγῶνας οὗτοι θὰ ἐνίκων καὶ πάντα τὰ βραβεῖα οὗτοι θὰ ἐλάμ-
 βανον. 12. Εἴθε νὰ εἶχον μεγάλην δύναμιν. 13. Εἴθε²¹ νὰ εἶχε γί-
 ναι ἡ εὐτυχία. 14. Καιρὸς²² ἤθελεν εἶναι νὰ λέγη (τις). 15. Ἐὰν πέ-
 σωμεν εἰς τὰς χεῖρας²³ τῶν πολεμίων, θὰ ἀποθάνωμεν. 16. Ὁ στρα-
 τηγὸς εἶπεν εἰς τοὺς στρατιώτας ὅτι, ἐὰν πέσωσιν²⁴ εἰς τὰς χεῖρας
 τῶν πολεμίων, πάντες θὰ ἀποθάνωσιν. 17. Νὰ παραδώσωμεν τὴν
 πόλιν εἰς τοὺς πολεμίους; Οἱ ἡμέτεροι ἠρώτησαν ἂν πρέπει νὰ πα-
 ραδώσωμεν τὴν πόλιν εἰς τοὺς πολεμίους. 18. Ὅ,τι καὶ ἂν πράτ-
 τῃς, πρότερον νὰ σκέπτησαι. Σὲ συνεβούλευον ὅτι δὴποτε ἤθελες πράτ-
 τει, πρότερον νὰ σκέπτησαι καὶ νὰ μὲνης, ἕως ὅτου ἤθελομεν ἀποφα-
 σίσει.

ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΙ

α'. Προσωπικαὶ καὶ ἡ αὐτός.

40.

(α' . καὶ β' . πρόσωπον). 1. Ἐγὼ μὲν ὑμᾶς ἐπαινῶ· πῶς¹ δὲ καὶ
 ὑμεῖς ἐμὲ θὰ ἐπαινήσετε, ἐγὼ θὰ φροντίσω². 2. Ἐγὼ μὲν θὰ ἀπέλ-
 θω³, σὺ δὲ μένε. 3. Πρὸς θεῶν συμβούλευσον ὅ,τι σοὶ φαίνεται⁴ κάλ-
 λιστον καὶ ἄριστον ὅτι εἶνε. 4. Πῶς ἐγὼ ἤθελον⁵ βιάσει⁶ ὑμᾶς μετ'
 ἐμοῦ νὰ πλέητε; 5. Καὶ σὺ ταῦτα ἔπραξας. 6. Ἐμὲ μὲν κατεγέ-
 λασε⁷. σὲ δὲ ἐπήνεσε.

(αὐτός ὡς ὀνομαστ. γ' . προσ. καὶ ὡς διασταλτικὴ (ὀριστικὴ)). 7.

Σὺ ὁ ἴδιος ἤκουσας ; 8. Ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εἴμεθα ἔμπειροι πολέμου. 9. Ὁ ἴδιος ὁ στρατηγὸς προσέταξεν. 10. Ἐξῆκισχίλιοι ἵππεις πρὸ αὐτοῦ (τοῦ) βασιλέως τεταγμένοι ἦσαν. 11. Σὲ τὸν ἴδιον ἀφῆκα. 12. Πόθεν ἄλλοθεν ἰσχυρὸς ἔχει γίνεαι ὁ Φίλιππος ἢ παρ' ἡμῶν τῶν ἰδίων; 13. Τὰ τρόφιμα⁸ καλλίτερον⁹ εἶνε νὰ ἀγοράζωμεν¹⁰ ἢ (ἡμεῖς) οἱ ἴδιοι νὰ λαμβάνωμεν ; 14. Ταῦτα (ἐγὼ) ὁ ἴδιος κάμνω — (σύ) ὁ ἴδιος κάμνεις. — ὁ ἴδιος κάμνει.

(αὐτὸς ὡς ἐπαναληπτικῆ) 15. Ἐστειλε καὶ ἐκάλεσεν¹¹ ὁ Ἀστυάγης τὴν θυγατέρα καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς. 16. Θὰ προσπαθήσω¹² πρὸς τὸν πάππον, ἄριστος ὢν ἵππεύς, νὰ συμμαχῶ πρὸς αὐτόν.

(αὐτὸς μετὰ τοῦ ἀρθρου) 17. Ἐχομεν παιδευθῆ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον με ὑμᾶς. 18. Ἐγὼ εἶμαι πάντοτε ὁ ἴδιος.

6'. Αὐτοπαθεῖς.

41.

(ἢ τοῦ α'. β'. καὶ γ'. προσ. ἐπὶ ἀμέσου αὐτοπαθείας). 1. Δὲν θὰ προδώσω τὸν ἑαυτὸν μου εἰς τοὺς πολεμίους. 2. Γινώριζε τὸν ἑαυτὸν σου. 3. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἠσθάνετο τὴν πρὸς ἑαυτὸν ἐπιβουλήν. 4. Δὲν εἶνε ὦρα νὰ ἡσυχάζωμεν¹ οὐδὲ νὰ ἀμελῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας.

(ἢ τοῦ γ'. προσ. ἐπὶ ἐμμέσου αὐτοπαθείας). 5. Ἡ Κίλισσα λέγεται ὅτι παρεκάλεσε² τὸν Κῦρον γὰ ἐπιδείξῃ εἰς αὐτὴν τὸ στρατεύμα. 6. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔλεγον ὅτι ὁ θεὸς βοηθεῖ τὸν ἑαυτὸν των.

(αἱ πλάγμαι τῆς αὐτὸς ἐκ μέρους τοῦ συγγραφέως). 7. Ὁ Περικλῆς ὑπώπτει³ μὴ ὁ Ἀρχίδαμος τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ παραλίπη. 8. Ὁ Ἰάσων ἦλθε πρὸς τὸν Αἰήτην καὶ παρεκάλει νὰ δώσῃ τὸ δέσμα εἰς αὐτόν. 9. Ὁ Κῦρος ἐφόνευσε τὸν Μεγαφέρνην κατηγορήσας⁵ ὅτι ἐπιβουλεύει αὐτόν.

(οἱ τύποι οὔ, σφέει (σπανιότερον σφῶν, σφᾶς, οὔ, ἔ) ἐπὶ ἐμμέσου αὐτοπαθείας). 10. Λέγεται ὁ Ἀπόλλων ὅτι ἐξέδειρε τὸν Μαρσύαν, ὅστις ἐφιλονέικει πρὸς αὐτόν περὶ σοφίας. 11. Οἱ Λακεδαιμόνιοι κίνδυνον εἰς τὸν ἑαυτὸν των ἀνέλπιστον ἂν καὶ ἔθλεπον⁶, ὁμῶς δὲν ἐταράχθησαν. 12. Οἱ στρατιῶται ὑπέβλεπον τὸν στρατηγόν, διότι κατεφρόνει αὐτούς. 13. Ἐνόμιζον οἱ Ἕλληνες ὅτι θὰ ἐπιπέσῃ⁷

ὁ βασιλεὺς ἐναντίον αὐτῶν ἀτάκτων (ὄντων). 14. Οἱ Ἴνδοι εἶπον ὅτι ἔπεμψεν αὐτοὺς ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς.

γ'. Κτητικά.

42.

(αἱ τοῦ α' . καὶ β' . προσ. ἐπὶ ἐμφάσεως). 1. Ἀγαπῶ τὸν ἰδικόν μου φίλον. 2. Ἀγαπῶ τοὺς φίλους τοῦ ἰδικοῦ μου ἀδελφοῦ. 3. Ἐνίκων οἱ ἰδικοὶ μας πρόγονοι τοὺς τούτων προγόνους. 4. Θὰ ἀναμνήσω ὑμᾶς τοὺς κινδύνους τῶν ἰδικῶν σας προγόνων. 5. Ὁ ἰδικός σας πατὴρ ταῦτα εἶπεν. 6. Ὑμεῖς ἀγαπᾶτε τοὺς ἰδικούς σας παιδας.

(αἱ γενικαὶ τῶν προσωπικῶν ἐπὶ α' . καὶ β' . ἄνευ ἐμφάσεως). 7. Τοὺς στρατηγούς ἡμῶν συνέλαβον οἱ πολέμιοι. 8. Ταῦτα εἶπεν ὁ πατὴρ σου. 9. Αἰτιώμεθα τοὺς φίλους ὑμῶν. 10. Τιμᾶς τὴν μητέρα μου.

(αἱ γενικαὶ τῶν αὐτοπαθῶν τοῦ α' . καὶ β' . προσ. ἐπὶ αὐτοπαθείας). 11. Θὰ ἀπέλω¹ εἰς τὴν ἐπαρχίαν² μου. 12. Ἐγνώρισας τὴν δύναμίν σου. 13. Ἀγαπᾶς τὸν φίλον σου.

(ὡς γ' . πρόσσπον ἢ γεν. αὐτοῦ, ἦς. αὐτῶν ἢ ἐκείνου, ἦς, ὡν ἢ ἢ αὐτοπαθῆς). 14. Ὁ Δάρδανος ἐβασίλευεν ὁ δὲ παῖς αὐτοῦ Ἐριχθόνιος διεδέχθη τὴν βασιλείαν. 15. Ὁ Εὐρύσθεὺς ἠσθάνθη τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ (τοῦ Ἡρακλέους). 16. Φθάνουσιν³ οἱ πρέσβεις εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν παρὰ τὸν Ἀριαῖον, καὶ τὸν ἐκείνου στρατόν. 17. Οἱ στρατιῶται ἐκτύπησαν⁴ τὸν Κλέαρχον καὶ τὰ ὑποζύγια ἐκείνου. 18. Ἦλθεν ὁ Τισσαφέρνης ἔχων τὴν δύναμίν του. 19. Διέταξα ἕκαστον ἐκ τῶν στρατηγῶν νὰ συντάξῃ τοὺς ἰδικούς του. 20. Ὁ Κλέαρχος καταφεύγει εἰς τὸ στράτευμά του. 21. Οἱ Κορίνθιοι πρὸς τοὺς νεκροὺς τοὺς ἰδικούς των⁵ ἐτράπησαν.

(ἀναπληρωσις διὰ τοῦ ἄρθρου). 22. Ὁ Ἡρακλῆς τὸ τόξον του ἐδώρησεν⁶ εἰς τὸν Φιλοκτῆτην. 23. Ὁ Οἰδίπους ἐφόνευσέ τὸν πατέρα του.

δ'. Δευκτικά καὶ ἀλληλοπαθεῖς.

43.

(οὗτος, ὅδε, ἐκεῖνος). 1. Ταύτης τῆς ἡμέρας τοῦτο τὸ τέλος ἐ-

γένετο. 2. Τεκμήριον τούτου (ὅπερ εἶπον) εἶνε καὶ τὸ ἐξῆς. 3. Ἀκούσας ταῦτα (παρὰ τῶν πρέσβειων) εἶπεν ὁ Κύρος τὰ ἐξῆς. 4. Αὕτη ἐδῶ ἡ ἡμέρα θὰ κάμη ἀρχὴν¹ μεγάλων κακῶν εἰς τοὺς Ἑλληνας. 5. Διατί ματαίως τοῦτον ἐδῶ τὸν κόπον ἔχομεν ; 6. Ὑπάρχει ἐμβατήριον τοῦ Τυρταίου τὸ ἐξῆς. 7. Ἄλλο στράτευμα συνελέγετο κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. 8. Ταῦτα μὲν σὺ λέγεις, παρ' ἡμῶν δὲ λέγε τὰ ἐξῆς. 9. Ὁ Πρόξενος ἠσχύνετο μᾶλλον τοὺς στρατιώτας ἢ οἱ στρατιῶται ἐκείνον. 10. Χειρότεροι² εἶνε περὶ ἡμᾶς οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἢ ἡμεῖς περὶ ἐκείνους. 11. Τὸν Μένωνα δὲν ἐζήτει ὁ ἄγγελος, καὶ μάλαστα³ ἐνῶ ἦτο (ἀπεσταλμένος) παρ' Ἀριαίου.

(τοιούτος, τοσοῦτος, τηλικούτος). 12. Ὁ ἀνὴρ τοιαῦτα ἔχει πράξει. 13. Ὁ Κλέαρχος τοσαῦτα εἶπεν. 14. Τόσον μεγάλη ἐπραξας. 15. Εἶμαι τόσης ἡλικίας. 16. Τόσον πολλὰ κακὰ καὶ τόσον μεγάλη οὐδεις ἔχει πράξει.

(ἀλλήλοπαθεῖς). 17. Μισοῦσιν οἱ κακοὶ ὁ εἰς τὸν ἄλλον. 18. Ὀρκίσθημεν⁴ ἀναμεταξύ μας. 19. Ἠπάτησεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. 20. Ἀμφισβητοῦμεν ὁ εἰς⁵ πρὸς τὸν ἄλλον. 21. Εὐχαρίστως ἔβλεπον αἱ γυναῖκες ἡ μία τὴν ἄλλην.

ε'. Ἀναφορικάι.

44.

(ὄς). 1. Ταῦτα εἶνε τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ὁ Φίλιππος ἐπραξεν. 2. Αὕτη εἶνε ἡ πόλις, ἐν τῇ ὅποιᾳ ὁ Πεισίστρατος ἐτυράννευσεν. (ὅστις). 3. Νομίζω ὅτι ὅστις ἐν πολέμῳ ὦν στασιάζει πρὸς τὸν ἄρχοντα, οὗτος πρὸς τὴν ἰδικήν του σωτηρίαν στασιάζει. 4. Μακάριος εἶνε ὅστις (περι)ουσίαν καὶ νοῦν ἔχει.

(ἐλεῖς τῆς ἀναφορικῆς). 5. Ὁ Κύρος ἀπέστειλε τοὺς δασμοὺς ἐκ τῶν πόλεων, τὰς ὅποιας ὁ Τισσαφέρνης ἐτύγχανε νὰ ἔχη. 6. Θὰ ἐφοβούμην νὰ ἀκολουθῶ τὸν ἡγεμόνα, τὸν ὅποιον ἤθελες² δώσει. 7. Τὴν ἐλευθερίαν ἤθελον προτιμῆσαι³ ἀντὶ πάντων, τὰ ὅποια ἔχω. 8. Ἄξιος φαίνεται ὅτι εἶσαι τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὅποια οἱ θεοὶ σοὶ ἔδωκαν. 9. Μετέδιδεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια εἶχον. 10. Ἐπαιῶ σε δι' ἐκεῖνα⁴, τὰ ὅποια λέγεις καὶ πράττεις. 11. Ὁ Κόνων μὲ⁵ τὰς ναῦς, τὰς ὅποιας εἶχεν, ἐπλευσεν εἰς τὸν Ἑλλήσ-

ποντον. 12. Τοῦτον τὸν οἶνόν σοι ἔπεμψεν ὁ Κύρος καὶ σὲ παρακαλεῖ νὰ ἐκπῆς σήμερον μετ' ἐκείνους, τοὺς ὁποίους μάλιστα ἀγαπᾷς. 13. Ἐπειδὴ ἦτο⁶ χειμῶν τοιοῦτος, ὅποιον λέγεις, οὐδὲν ἡδυνήθημεν νὰ πράξωμεν.

(ἔστιν ὃς ἢ ὅστις). 14. Εἶνέ τινες, οἱ ὅποιοι φεύγουσιν. Ἦσαν δέ τινες, οἱ ὅποιοι καὶ πῦρ προσέφερον. 15. Εἶνέ τι, (εἷς) τὸ ὅποιον σὲ ἠδίκησα; 16. Τινὲς ἐξέλεξαν τὸν Ξενοφῶντα. 17. Ἦλθε Γύλιππος ὁ Λακεδαιμόνιος στρατιᾶν ἔχων καὶ ἐκ τῆς Πελοποννήσου καὶ ἐκ τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων τινων. 18. Εἷς τινὰς ἀρέσκει ὁ Χειρίσοφος. 19. Τινὰς ἐκ τούτων τῶν ἰππέων ἐφόνευσαν οἱ Ἀρκάδες. 20. Εἷς ἄλλον τινὰ ἐπιτρέπεις πλείονα ἢ εἷς τὴν γυναῖκα;

(οὐδεὶς ὅστις οὐ). 21. Οὐδεὶς εἶνε, ὅστις δὲν εἶπε ταῦτα. Οὐδεὶς εἶνε, τὸν ὅποιον δὲν κατεγέλασας⁷. 22. Οὐδεὶς εἶνε, εἷς τὸν ὅποιον δὲν ἀπεκρίθη. 23. Οὐδεὶς εἶνε, τὸν ὅποιον δὲν ἔπεισα.

(εἷς τῆς οὔτος ὡς κατηγορ.). 24. Ἦρουντο⁸ (οἱ συνήγοροι) ὅτι εἶνε (ἴδιον) τῶν ὄντων τοιούτων, ὁποῖος αὐτός (ὁ Ἀλκιβιάδης) εἶνε, τοιαῦτα νὰ πράττωσιν. 25. Ἐμίσουν τοὺς συκοφάντας, τοὺς τοιούτους, ὅποιοι ὑμεῖς εἴθε. 26. Μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι⁹ συμβούλους τοιούτους, ὁποῖους σύ. 27. Παρακαλῶ¹⁰ τοιοῦτον ἄνδρα, ὁποῖος εἶσαι σύ. 28. Παρακαλῶ τοιούτους ἄνδρας, ὅποιοι ὑμεῖς εἴθε. 29. Ἐπαινῶ τοιούτους ἄνδρας, ὅποιοι ὑμεῖς εἴθε.

ς'. Ἐρωτηματικά καὶ ἀόριστοι.

45.

1. Τίνας ὑπὸ τίνων ἠθέλομεν εὔρει ὅτι ἔχουσι λάβει μεγαλειέ-
ρας εὐεργεσίας¹ ἢ οἱ παῖδες ὑπὸ τῶν γονέων; 2. Τίνας καὶ ποῖαι φύ-
σεις εἶνε ἐπιτήδεια εἰς φυλακὴν πόλεως; 3. Τίς ἐκ τῶν δύο ταῦτα
εἶπεν; 4. Ὁ Κλέαρχος ἠρώτησε πόση τις εἶνε ἡ χώρα ἢ ἐν μέσῳ
τοῦ Τίγρητος καὶ τῆς διώρυγος. 5. Πόσον μεγάλη (πόσων ἐτῶν)
λέγεις ὅτι εἶνε αὕτη ἡ γυνή; 6. Πόσον μεγάλη θά εἶνε ἡ γραμμὴ;
7. Εἷς πόσας ἡμέρας ἦθελον φθάσει² εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος; 8. Πρὸς
πόσον³ μέρος ἐξ αὐτῶν πολεμήσαντες ἔχομεν νικήσει; 9. Ἀπὸ ποῦ⁴
εἶνε ὁ ξένος; 10. Τοῦτο λέγει τις. 11. Εἶδον ἄνθρωπὸν τινὰ. 12.

Τριάκοντα περίπου ἐφρονεύσατε. 13. Νομίζουσιν οὗτοι οἱ ἄνδρες ὅτι εἶνε (κάτι) τι, ἐν ᾧ εἶνε^δ οὐδενὸς ἄξιοι. 14. Ὁ δεινά ταῦτα εἶπεν. 15. Εἶσαι χωλὸς κατὰ τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο ποδῶν. 16. Ἀλγοῦμεν κατὰ τὴν μίαν ἐκ τῶν δύο χειρῶν. 17. Πάσχεις κατὰ τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο ὀφθαλμῶν. 18. Ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο εἶπεν ὅτι οὐδὲν γνωρίζει. 19. Ἐκ τῶν δύο εἶδον τὸν ἕνα. 20. Τοῦτο καὶ ἕτερος ἔχει πάθει οὐχὶ μόνον ἐγώ. 21. Πολλάκις ἔχετε σώσει πάντας τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. 22. Ἄλλος ἄλλα λέγει ἐξ ὑμῶν. 23. Εἶπεν εἷς ἡμᾶς τὰ ἐξῆς καθεὶς ἐκ τῶν δύο. 24. Παρεσκευάζοντο εἰς πόλεμον καὶ οἱ δύο (χωριστὰ) οἱ στρατοί. 25. Ταῦτα ἔπραττον καθ' ὅσον ἐδύναντο ἕκαστος. 26. Ἐκαστος βλέπει πρὸς τὸ ἔργον του. 27. Οὐχὶ ὀλίγα τοιαῦτα βλέπει τις καθ' ἑκάστην ἡμέραν. 28. Ἐκαστοὶ ἦσαν ἔτοιμοι. 29. Καὶ οἱ δύο εἶσθε ἀγαθοί. 30. Καὶ οἱ δύο στρατηγοὶ εἶνε ἀνδρεῖοι. 31. Ταῦτα τα δῶρα δίδω εἰς ἀμφοτέρους. 32. Οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος^δ λέγει δίκαια.

Ἀνάμικτα παραδείγματα ἀντωνυμιῶν.

46.

1. Τί οἱ ἄλλοι θέλουσι νὰ πράξωσι, δὲν ἤξεύρω, εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον¹ οὕτω φαίνεται καλόν¹. 2. Ὁ Κῦρος ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα καὶ εἶχε τὴν ἀξίωσιν, ἐπειδὴ ἦτο² ἀδελφός του, νὰ δοθῶσιν εἰς αὐτόν³ μᾶλλον αἱ πόλεις τῆς Ἰωνίας ἢ εἰς τὸν Τισσαφέρην. 3. Τὸ νὰ νική τις αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν του εἶνε ἀπὸ ὅλας τὰς νίκας πρώτη καὶ καλλίστη. 4. Ὁ σοφὸς ἐξουσιάζει⁴ τὸν ἑαυτὸν του. 5. Ὁ τύραννος νομίζει ὅτι οἱ πολῖται ὑπηρετοῦσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του. 6. Σὺ ὁ Ἰδίας, ὦ Φαίδων, ἦσο πλησίον⁵ τοῦ Σωκράτους ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔπιε τὸ κώνειον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἢ παρ' ἄλλου τινὸς ἡκουσας; 7. Οἱ πολῖται στρατηγούς ἐκλέγουσι τούτου ἕνεκα, διὰ νὰ^δ εἶνε εἰς αὐτοὺς ἡγεμόνες. 8. Οἱ στρατιῶται παρέδωσαν τὰ ὅπλα καὶ τὸν ἑαυτὸν των. 9. Πάντοτε μὲν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι φιλοτίμως εἶχον πρὸς ἀλλήλους, ἀλλ' ὅμως περὶ καλλίστων ἐφιλονίκησαν ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις, οὐχὶ ἐχθροὺς, ἀλλ' ἀνταγωνιστὰς νομίζοντες τὸν ἑαυτὸν των ὅτι ἦσαν. 10. Ὁμολογῶ ὅτι εἶνε σωφροσύνη νὰ γι-

νώσκη (τις) αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν του. 11. Σὺ πρὸς θεῶν δὲν θά⁷ ἤσχύ-
νεσο εἰς τοὺς πολίτας νὰ παράσῃς τὸν ἑαυτὸν σου σοφιστὴν ; 12.
Πολλὰ ἐγώ, ἐὰν ἐπιθυμῆς, περὶ τῶν θεῶν θά σοι διηγηθῶ, τὰ ὅ-
ποια σὺ ἀκούων ἤξεύρω καλῶς ὅτι θά ἐκπλαγῆς.

47.

1. Ἦθελον αἰσχυρθῆ, ἀν¹ ἤθελον φανῆ ὅτι σιέπτομαι μᾶλλον
περὶ τῆς ἰδικῆς μου δόξης ἢ περὶ τῆς πόλεως. 2. Οἱ πολῖται τὰ ἰδι-
κά των προσεπάθουν² νὰ σώζωσιν. 3. Δικαιότερον εἶνε τὰ ἰδικὰ μας
ἡμεῖς νὰ ἔχωμεν ἢ οὗτοι. 4. Ὑμεῖς ἅπαντες τοὺς ἰδικούς σας παιδας
ἀγαπάτε. 5. Ἐφοβήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι μὴ αἰ ἰδικαί των δέκα νῆες
εἶνε ὀλίγαι (ὥστε) νὰ βοηθῶσιν. 6. Ἐγετε νικήσει καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν
σας ἀνδρείαν καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν μας προθυμίαν. 7. Ἐπιθυμῶ νὰ γίνω
μαθητῆς ἰδικός σου. 8. Τοῦτο εἶνε (ἐκεῖνο), τὸ ὅποιον ἐπεθύμει ἡ
ψυχὴ ἡμῶν νὰ εἴπη. 9. Σὰς ὠφελεῖ³ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἀρετὴ τοῦ ἐνὸς
πρὸς τὸν ἄλλον. 10. Σημεῖον ἄς εἶνε εἰς σὲ τοῦ ὅτι βασιλεύεις καλῶς,
ἐὰν τοὺς ἀρχομένους βλέπῃς εὐπορωτέρους καὶ σωφρονεστέρους ὅτι γί-
νονται διὰ τὴν ἰδικὴν σου ἐπιμέλειαν. 11. Νὰ εἶσαι εὐσεβῆς ὡς πρὸς
τὰ ἀναφερόμενα εἰς⁴ τοὺς θεοὺς οὐχὶ μόνον θυσιάζων ἀλλὰ καὶ εἰς
τοὺς ὄρκους ἐμμένων· διότι ἐκεῖνο μὲν εἶνε σημεῖον τῆς εὐπορίας τῶν
χρημάτων, τοῦτο δὲ τῆς τῶν τρόπων καλοκαγαθίας τεκμήριον. 12.
Τοῦτο ἐδῶ⁵ εἶπέ μοι, ἐὰν λέγωνται οἱ Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα καλ-
λίτεροι ὅτι ἔχουσι γίνεαι ἢ πᾶν τούναντίον ὅτι διεσθάρησαν ὑπ' ἐκεί-
νου. 13. Πολλοὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἔχουσι γίνεαι ῥήτορες ἐνδοξοὶ
καὶ μεγάλοι πρὸ τοῦ Δημοσθένους, Καλλίστρατος ἐκεῖνος, Ἀριστο-
φῶν, ἄλλοι ἄπειροι. 14. Δὲν εἶνε οὗτος ὄρος δικαιοσύνης, καὶ ἀλη-
θῆ νὰ λέγῃ καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια λάβῃ τις νὰ ἀποδίδῃ ; 15. Ἐπειδὴ⁶
φθονεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας, μισεῖ ὁ εἰς τὸν ἄλλον. 16. Ὁ Κύρος ἀκού-
σας τοιαῦτα, ὅποια εἶπομεν, εἶπε τὰ ἐξῆς περίπου.

48.

1. Οὐδέποτε ἡ ῥητορικὴ ἤθελεν εἶναι ἄδικον πρᾶγμα, ἡ ὅποια
βεβαίως πάντοτε περὶ δικαιοσύνης κάμνει λόγον. 2. Ἠξεύρω ὅτι πρὸ-

τερον μὲν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐφοβούντο νὰ φαίνωνται ὅτι ἔχουσι χρυσίον, τώρα δὲ μερικοὶ¹ ὅτι καὶ καμαρώνουσι², διότι ἔχουσι ἀποκτήσει. 3. Πρέπει οἱ ὀρθῶς βασιλεύοντες οὐχὶ μόνον νὰ προσπαθῶσι νὰ διάγωσιν ἐν ὁμονοίᾳ αἱ πόλεις, τῶν ὁποίων (καὶ) ἂν ἄρχωσιν ἀλλὰ καὶ οἱ οἴκοι οἱ ἰδιωτικοὶ καὶ οἱ τόποι, ἐν τοῖς ὁποίοις (καὶ) ἂν κατοικῶσιν. 4. Πολλοὶ ἐξοδεύουσιν³ οὐχὶ μόνον εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρέπει, ἀλλὰ καὶ εἰς (ἐκεῖνα) τὰ ὁποῖα βλάβην φέρουσιν. 5. Ἄπειμακρύνθη⁴ μερικῶν. 6. Εἰς μερικοὺς δὲν ἐφάνη καλὸν οὕτως. 7. Ἐφόνευσας μερικοὺς ἐκ τῶν αἰχμαλώτων. 8. Συμβούλευσον εἰς ἡμᾶς ὅ,τι σοι φαίνεται κάλλιστον καὶ ἀριστον ὅτι εἶνε καὶ τὸ ὁποῖον θὰ σοι φέρῃ τιμὴν. 9. Ὁ Σωκράτης ἠναντιώθη εἰς τοιαύτην ὁρμὴν τοῦ δήμου, τὴν ὁποίαν νομίζω οὐδεὶς ἄλλος ἄνθρωπος ἤθελεν υπομείνει. 10. Ὁ Ἀρίων πρῶτος ἐκ τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἡμεῖς ἤξεύρομεν, διθύραμβον ἐποίησεν. 11. Ὁ στρατηγὸς ᾠδήγει⁵ τὴν στρατιάν ἀπὸ τῶν πόλεων, τὰς ὁποίας ἐπεισεν. 12. Ὁ Κύρος προσῆλθε μὲ τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν. 13. Ἀγαπᾷ⁶ τοιοῦτον ἄνδρα, ὁποῖος εἶσαι σύ. 14. Χαρίζομαι εἰς ἄνδρα, ὁποῖος εἶσαι σύ. 15. Ἐπαινῶ ἄνδρα τοιοῦτον, ὁποῖος εἶσαι σύ. 16. Θὰ εἶσθε ἀξιοὶ τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν ἔχετε ἀποκτήσει. 17. Οἱ φιλάργυροι δὲν μεταχειρίζονται⁷ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι ἀποκτήσει. 18. Ὁ φιλάργυρος δὲν ἀπολαύει τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα ἔχει. 19. Ἐνθυμίσθε⁸ τοὺς ὄρκους, τοὺς ὁποίους ἔχετε ὀρκισθῆ⁹. 20. Χαρίζομαι εἰς ἄνδρα, ὁποῖο ὑμεῖς εἶσθε. 21. Οὐδεὶς εἶνε ὅστις δὲν ἤθελε πράξει ταῦτα. 22. Ἐδήλωσα τοῦτο (δι' ἐκείνων), τὰ ὁποῖα ἐπραττον. 23. Ἦλθε^ε μετ' ἐκείνων, τοὺς ὁποίους μάλιστα ἀγαπᾶς.

49.

1. Ποῖον ἐκ τῶν δύο νὰ εἴπωμεν ἢ νὰ μὴ εἴπωμεν ; 2. Ποῖος ἐξ ὑμῶν τῶν δύο ὀνομάζεται Πυλάδης ; 3. Ἄκουσον τὴν γνώμην μου, ἂν σοι φαίνωμαι ὅτι λέγω (κάτι) τι. 4. Οἱ λησταὶ τριάκοντα περίπου¹ ἐφόνευσαν. 5. Αἱ μὲν εὐτυχίαι καὶ εἰς τοὺς φαύλους ἐκ τῶν ἀνθρώπων τὰς κακίας συγκρύπτουσιν, αἱ δὲ δυστυχίαι ταχέως καταφανεῖς κάμνουσιν, ὁποῖοί τινες ἕκαστοι τυγχάνουσι νὰ εἶνε. 6. Θὰ² ἐφαινετο ὅτι λέγει (κάτι) τι ὁ λέγων ὅτι πάντες τὰ ἀγαθὰ ἐπι-

θυμοῦσιν. 7. Εἰς καθένα ἐκ τῶν δύο τῶν δανεισάντων καὶ εἰς τοὺς δύο ὁμοῦ δίδεις. 8. Ὅποιους τινὰς (καὶ) ἂν φαίνησθε ὅτι ἀγαπᾶτε, πρὸς τούτους ὅμοιοι θὰ φαίνησθε³ ὅτι εἶσθε. 9. Ἡ ἀρετὴ, ὡς φαίνεται, καὶ ὑγιειὰ τις ἤθελεν εἶναι καὶ κάλλος καὶ εὐεξία ψυχῆς. 10. Ὡρα νὰ σκέπτηται⁴ πῶς τις θὰ ἀποδιώξῃ⁵ τοὺς ἄνδρας. 11. Ὁ νόμος νὰ ἀρχῇ εἶνε προτιμότερον ἢ ἐκ τῶν πολιτῶν εἰς τις. 12. Ἡρώτων τί ἐπεθύμεις⁶. 13. Μὴ λέγε τις ἥσο πρότερον, ἀλλὰ τῶρά τις εἶσαι. 14. Ἦλθον πρέσβεις διὰ νὰ ἐρωτήσωσι⁷ τί ποιοῦντες θὰ τύχωσιν εἰρήνης. 15. Προγνωρίζεις⁸ ἕκαστος ἐξ ὑμῶν πότε καὶ παρὰ τίνος καὶ τί ἀφοῦ λάβῃ τί πρέπει νὰ κάμῃ. 16. Πολλὴ ἀνάγκη εἶνε ὅποιον-δήποτε ἐκ τῶν δύο⁹ τούτων νὰ ἐκλέξωμεν¹⁰.

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ

α'. Προθέσεις μετὰ μιᾶς πτώσεως.

1. Μετὰ γενικῆς.

50.

(Ἄρτι). 1. Ὁ Σωκράτης καλλιτέρους ἔκαμνε τοὺς πολίτας ἀντὶ χειροτέρων. 2. Πρέπει τὰ ὠφελιμώτατα ἀντὶ τῶν εὐχρέστων¹, ἂν δὲν ἐπιτρέπῃται² καὶ τὰ δύο ὁμοῦ³ νὰ λαμβάνῃ τις. 3. Αἱ πόλεις ἀντὶ τοῦ νὰ βοηθῶσι τοὺς τυράννους μεγάλως τιμῶσι τὸν φονεύσαντα τὸν τύραννον.

(Ἄπο). 4. Λέγω ὅτι πρέπει ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων κρίναντες τοὺς μὲν ἀξιούς ἐπαίνου νὰ τιμᾶτε, τοὺς δ' ἀδικοῦντας νὰ τιμωρῆτε⁴. 5. Ἐδέξαμεν τοὺς ἵππους ἀπὸ δένδρων. 6. Οἱ ἀρχαῖοι ὠμίλουν ἀπὸ στήθους.⁵ 7. Ὁ Πλάτων οὐχὶ ἀνεπιτυχῶς⁶ ἔχει εἰπεῖ ταῦτα. 8. Ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς τολμᾷ νὰ γράφῃ ὅτι εἶνε δεσπότης ἀπάντων ἀνθρώπων ἀπὸ (τοῦ μέρους) τῆς ἀνατολῆς⁷ τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς δύσεως⁸.

(Ἐκ). 9. Πολλοὶ ῥήτορες ὠμίλουν ἐκ τοῦ προχείρου⁹. 10. Πρὸ πάντων ἤθελες παρακινήθῃ¹⁰ νὰ σκέπτησαι, ἂν εἰς τὰς συμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβουλίας (προερχομένης) ἤθελες ρίψει βλέμμα προσεκτικόν.

11. Νομίζω ὅτι οἱ πρόγονοι ἡμῶν οὐχὶ ὀλιγώτερον¹¹ ἐκ τῶν κινδύνων ἀρμόζει νὰ τιμῶνται ἢ τῶν ἄλλων εὐεργεσιῶν. 12. Ἐκ τῆς θαλάσσης ἀπασα ἡ σωτηρία ὑφ' ὑμῶν ἔχει (ἐξ)αρτηθῆ. 13. Δὲν ἤθελε γίνεαι χρηστός παῖς ἐκ κακοῦ πατρός. 14. Οἱ Μῆδοι ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Εὐρώπης νικηθέντες καὶ διὰ τῶν νεῶν καὶ διὰ τοῦ πεζοῦ (στρατοῦ).

(Πρό). 15. Πολλάκις οἱ ἄνθρωποι δὲν βλέπουσι τὰ κείμενα ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν των ἢ ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν των. 16. Πάντες οἱ ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων συνηθίζουσι¹² νὰ μεταχειρίζονται¹³ τὴν σκέψιν¹⁴. 17. Ὁ Κύρος νικᾷ τοὺς τεταγμένους ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως.

2. Μετὰ δοτικῆς.

51.

(Ἐρ) 1. Τὸ σῶμά μου, ὅταν ἀποθάνω, μήτε ἐντὸς χρυσοῦ νὰ θέσπτε, μήτε ἐντὸς ἀργύρου μήτε ἐντὸς ἄλλου μηδενός, ἀλλ' εἰς τὴν γῆν ὅσον τὸ δυνατόν¹ τάχιστα νὰ ἀποδώσπτε. 2. Ἐκ σοῦ ἐξαρτᾶται τώρα ἢ νὰ καταδουλώσπ τις Ἀθήνας ἢ νὰ κάμης ἐλευθέρας. 3. Οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς νεωτέρους διὰ³ τῶν καλῶν ἡθῶν παιδεύοντες οὕτως ἄνδρας γενναίους κατέστησαν πρὸς τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας (ἐλθόντας), ὥστε κανεὶς ποτε μέχρι τοῦδε⁴ νὰ μὴ δυνηθῆ περὶ αὐτῶν ἀξίως νὰ εἶπῃ τῶν πεπραγμένων ὑπ' ἐκείνων⁵. 4. Πάντα κρέμανται ἐκ³ τοῦ θεοῦ. 5. Ἐν τοῖς κινδύνοις τοῦ πολέμου οὐδεὶς ἐκ τῶν φευγόντων κατηγορεῖ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ τὸν στρατηγὸν καὶ τοὺς πλησίον καὶ πάντας μᾶλλον. 6. Δὲν ἀγνοῶ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι πολλάκις ὀργίζεσθε⁶ οὐχὶ κατὰ τῶν αἰτίων, ἀλλὰ κατὰ τῶν τελευταίων εἰπόντων περὶ τῶν πραγμάτων. 7. Ῥητορικοὺς ὀνομάζομεν τοὺς δυναμένους νὰ λέγωσιν ἐνώπιον τοῦ πλήθους. 8. Ὀχληρὸν (πρᾶγμα) εἶνε μεταξὺ τῶν νέων γέρων ἀνήρ.

(Σύρ). 9. Ὅτε ἐγνώρισεν ὁ Ἀστυάγης ὅτι ὁ Κύρος σφόδρα ἐπεθύμει νὰ κυνηγῆ⁸ ἕξω, ἐκπέμπει αὐτὸν μὲ τὸν θεῖον. 10. Ἀπεφάσισεν⁹ ὁ Κύρος πάντα συμφώνως πρὸς¹⁰ τὴν γνώμην τῶν φίλων νὰ κάμῃ. 11. Πρέπει νὰ προσπαθῆ¹¹ τις μὲ τὴν βοήθειαν¹⁰ τῶν θεῶν νὰ ἀρχίζῃ¹² πᾶν ἔργον. 12. Μὲ ἀπέρους¹³ κόπους τὰ καλὰ γίνονται.

13. Ἡ (ἀπό)κτησις τῶν πιστῶν εἶνε (δυνατὴ) οὐδαμῶς διὰ¹⁰ τῆς βίας, ἀλλὰ διὰ τῆς εὐεργεσίας. 14. Ὁ διδάσκαλος συμφώνως¹⁰ πρὸς τὸν νόμον συνεβούλευε τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον νὰ θέτῃ¹⁴.

3. Μετ' αἰτιατικῆς.

52.

(εἰς). 1. Ὁ Κῦρος πάντων τῶν συνηλικιωτῶν¹ του ἐφαίνετο ὅτι διέφερε καὶ εἰς τὸ ταχέως νὰ μανθάνῃ ὅσα ἔπρεπε² καὶ εἰς τὸ νὰ κάμνῃ ἕκαστα καλῶς καὶ ἀνδρείως. 2. Ὁ Ἡρακλῆς ἔχει πορευθῆ³ εἰς τὸν Ἄδην διὰ νὰ φέρῃ ἄνω⁴ τὸν τρισώματον κύνα εἰς φῶς. 3. Οἱ γονεῖς πέμπουσι τοὺς υἱοὺς εἰς (τοὺς οἴκους) τῶν διδασκάλων, διὰ νὰ μάθωσι γράμματα καὶ μουσικὴν. 4. Ἐφαίνετο εἰς ἡμᾶς ὅτι μέχρι τῆς ἐπιούσης θὰ ἔλθῃ⁵ ὁ βασιλεὺς. 5. Πολλάκις τὸν χρόνον τοῦ νὰ πράττωμεν ἐξοδεύομεν⁶ εἰς τὸ νὰ παρασκευαζώμεθα. 6. Ἐνόμισεν ὁ Εὐαγόρας ὅτι πρέπει τῆς ἀρετῆς του μνημεῖον εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον νὰ καταλίπη.

(ἀνά). 7. Λέγουσιν ὅτι οἱ Καρδοῦχοι κατοικοῦσιν ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη καὶ ὅτι εἶνε πολεμικοί. 8. Οἱ Πέρσαι διδάσκουσι τοὺς παῖδας καὶ σωφροσύνην⁷ μεγάλως δὲ συντελεῖ⁸ εἰς τὸ νὰ μανθάνωσι νὰ σωφρονῶσιν αὐτοί, διότι καὶ τοὺς πρεσβυτέρους βλέπουσι κατὰ πᾶσαν ἡμέραν σωφρονῶς νὰ διάγωσιν. 9. Παρουσιάζεται⁹ ὁ Παταγύας τρέχων (ἔφιππος¹⁰) μὲ ὄλας τὰς δυνάμεις¹¹ μὲ ἰδρωμένον¹² τὸν ἵππον καὶ εὐθύς εἰς πάντας τοὺς ὁποίους συνήντα¹³ ἐφώναζεν ὅτι ὁ βασιλεὺς προσέρχεται μὲ πολὺ στρατεῦμα.

(ὡς). 10. Ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἄλλοι μὲν περιερχόμενοι λέγουσιν ὅτι ὁ Φίλιππος ἔχει πέμψει πρέσβεις πρὸς τὸν βασιλέα, ἄλλοι δὲ λόγους πλάττοντες ἕκαστος περιέρχονται. 11. Ὁ Κόνων, ὅτε ἔδυστύχησεν, ἐξ ἀπάντων ἐκλέξας¹⁴ ἦλθε πρὸς τὸν Εὐαγόραν. 12. Ὁ Ἀστυάγης λέγει πρὸς τὸν Κῦρον, ὦ παῖ, ἐὰν μένης πλησίον μου, θὰ ἐξαρτᾶται ἐκ σοῦ¹⁵ νὰ εἰσέρχῃσαι εἰς ἐμέ, ὅπότεν θέλῃς.

6'. Προθέσεις μετὰ δύο πτώσεων συντασσόμεναι.

53.

(διά). 1. Διὰ τῶν πράξεων (διὰ τῶν) ὁποίων¹ ἐκ χρηστῶν φαῦλα τὰ πράγματα ἔχουσι γίνεσθαι, διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἐλπίζετε ἐκ φαύλων αὐτὰ χρηστὰ ὅτι θὰ γίνωσιν ; 2. Ἠξέυρομεν ὅτι γίνονται αἱ πρόοδοι καὶ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων οὐχι² διὰ τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὰ καθεστῶτα, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐπανορθοῦντας καὶ τολμῶντας πάντοτε νὰ κινῶσι τι ἐκ τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων. 3. Ὁρκον νὰ δέχῃσαι διὰ δύο αἰτίας ἢ διὰ νὰ³ ἀπαλλάξῃς τὸν ἑαυτὸν σου ἀπὸ κατηγορίαν αἰσχρὰν ἢ διὰ νὰ διασώξῃς τοὺς φίλους σου ἀπὸ μεγάλους κινδύνους. 4. Οἱ Μαντινεῖς ὠργίζοντο⁴ κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων. 5. ΦιλARGYRIA τοῦτο εἶνε, ὅταν, ἀφήσας νὰ ἐξετάξῃς τὰ δίκαια, εἶσαι διὰ παντὸς δούλος τοῦ κέρδους. 6. Πορεύομαι διὰ μέσου τῆς ἀγορᾶς. 7. Λέγεις διὰ (δι)ερμηνέως.

(κατά). 8. Πρέπει κατὰ δύναμιν νὰ τιμᾷ (τις) τοὺς θεοὺς. 9. Ὁ Εὐαγόρας ἐκυρίευσεν⁵ τὴν Τροίαν ἐξ ἐφόδου⁶. 10. Εὐχομαι πρὶν ζῶν ἔτι ἰδῶ⁷ κατεστραμμένην τὴν πατρίδα μυρίας ὀργυῖας νὰ εἶμαι ὑπὸ⁸ τὴν γῆν. 11. Ἡ πόλις τὸ καὶ ἔμὲ θὰ εἶνε ἀνίκητος. 12. Ἐκ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν οὐδὲν μόνον τοῦ⁹ ἔρχεται¹⁰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. 13. Οἱ Κορίνθιοι προσήγγισαν¹¹ εἰς τὴν ἀπέναντι¹² τῆς Κερκύρας ἡπειρον. 14. Μὲ σπουδὴν ὤρμησαν οἱ πολέμιοι. 15. Ὁ Κύρος ἔβλεπεν ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐνίκων τὸ ἀπέναντι¹² τῶν. 16. Τί μεγαλύτερον ἀδίκημα θὰ ἦδύνατό¹³ τις νὰ εἴπῃ ἐναντίον ἀνδρὸς ῥήτορος παρὰ ἐὰν δὲν¹⁴ φρονῇ καὶ λέγῃ τὰ αὐτὰ ; 17. Ἐβουθίσθης εἰς¹⁵ τὴν θάλασσαν. 18. Ἀπέστειλα τὸν υἱὸν χάριν ἐμπορίου¹⁶. 19. Ἡ τῶν τειχῶν οἰκοδομὴ ἐγένετο μετὰ σπουδῆς.

54.

(μετά). 1. Ἐπειτα ἀπὸ ἐμὲ ἦλθες. 2. Ὁ Διογένης ἀνάψας λύχρον τὴν ἡμέραν¹ ἔλεγεν ἄνθρωπον ζητῶ. 3. Μέγιστον ἀγαθὸν εἶνε χρηστότης μὲ νοῦν. 4. Εἰς τί ἀσχολεῖσαι ; 5. Εἶνε εὐλογον² ἢ εὐνοια τῶν θεῶν νὰ ὑπάρξῃ μετὰ τῶν τὰ δίκαια πραττόντων.

(ὕπερ). 6. Δὲν πρέπει νὰ ἀθυμῶσιν οἱ μέλλοντες νὰ κινδυνεύσωσιν ὑπὲρ τῶν δικαίων. 7. Ὁ Κλέαρχος ἐξέπλεε διὰ νὰ πολεμήσῃ³ πρὸς τοὺς Θοῤῃκας τοὺς πέραν τῆς Χερρονήσου καὶ Περίνθου. 8. Ὁ Κλέαρχος λαθῶν τὸ χρυσίον συνήθροισε στράτευμα διὰ τούτων τῶν χρημάτων καὶ ἐπολέμει πρὸς τοὺς Θοῤῃκας, οἱ ὁποῖοι³ κατόικον πέραν τοῦ Ἑλλησπόντου. 9. Εὐχαρίστως⁴ ἤθελον διαλεχθῆ πρὸς ὑμᾶς περὶ⁵ τούτου τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον ἔχει γίνεσι. 10. Τὸ μὲν νὰ ἐπιτιμᾶ (τις) ἴσως ἤθελεν εἶπει τις ὅτι εἶνε εὐκόλον καὶ (ἴδιον) παντός, τὸ δὲ νὰ ἀποφαίνηται τί πρέπει νὰ πράττωμεν ὑπὲρ τῶν παρόντων, τοῦτο ὅτι εἶνε (ἴδιον) συμβούλου. 11. Ὁ χάριν τῆς πατρίδος⁶ νομίζων ὅτι ἔχει γίνεσι διὰ νὰ μὴ ἴδῃ ζῶν ἔτι⁷ αὐτὴν δουλεύουσαν θὰ θελήσῃ νὰ ἀποθνήσκῃ. 12. Εἰς τέσσαρα μέρη εἶνε διηρημένη ἡ ἀγορὰ τῶν Περσῶν ἢ περὶ τὰ ἀρχεῖα· ἐκ τούτων δὲ ἓν μὲν εἶνε διὰ τοὺς παῖδας⁶, ἓν δὲ διὰ τοὺς ἐφήβους, ἄλλο διὰ τοὺς τελείους ἀνδρας καὶ ἄλλο δι' ἐκείνους⁶, οἱ ὁποῖοι ἔχουσιν ὑπερβῆ⁸ τὰ στρατεύσιμα ἔτη. 13. Ἐγὼ θὰ ἀποκριθῶ ἀντὶ σοῦ. 14. Χρεωστῶ⁹ χάριν εἰς ὑμᾶς δι' ὅσα ἔχουσι λεχθῆ³.

γ'. Προθέσεις μετὰ τριῶν πτώσεων συντασσόμεναι.

33.

(περὶ). 1. Ὁ Σωκράτης προετίμα μᾶλλον¹ νὰ εὐορκῆ ἢ νὰ χαρισθῆ² εἰς τὸν δῆμον. 2. Δὲν πρέπει νὰ τιμῶμεν πολὺ³ τὸ ζῆν ἀλλὰ τὸ καλῶς ζῆν. 3. Ὁ σῶφρων τὰ ἀρμόζοντα⁴ ἤθελε πράττει καὶ ὡς πρὸς⁵ τοὺς θεοὺς καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. 4. Οἱ Κερκυραῖοι κατεβύθισαν⁶ ναῦς τῶν Κορινθίων περίπου⁷ ἑβδομήκοντα. 5. Οἱ τριάκοντα τύραννοι νὰ φονεύωσι μὲν ἀνθρώπους ἐθεώρουν ὡς τίποτε⁸, νὰ λαμβάνωσι δὲ χρήματα πολὺ ἐξετίμων. 6. Ὀλίγον νὰ ἐκτιμᾶς⁹ (τὸ) νὰ ἐπαινεῖσαι ὑπὸ ἀναξίων. 7. Σοφοὺς νόμιζε οὐχὶ τοὺς ἀκριβῶς περὶ μικρῶν φιλονεικοῦντας¹⁰, ἀλλὰ τοὺς καλῶς περὶ τῶν μεγίστων λέγοντας. 8. Οἱ Πέρσαι εἶχον περιδέραια¹¹ περίξ τῶν τραχήλων καὶ βραχιόνια¹² περίξ τῶν χειρῶν. 9. Ὁ Ζεὺς φοβηθεὶς διὰ τὸ γένος ἡμῶν μὴ ἀπολεσθῆ¹³ πᾶν, Ἐρμῆν πέμπει φέροντα εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐντροπὴν καὶ δίκαιον. 10. Ὅποιον (καὶ) ἂν νομίσωσι

περί τοῦ συμφέροντος εἰς ἑαυτούς ὅτι εἶνε φρονιμώτερος ἑαυτῶν, εἰς τοῦτον οἱ ἄνθρωποι εὐχαρίστως¹⁵ πείθονται. 11. Ἄν μὲν ὅσα (καί) ἂν τις λάβῃ καὶ σώσῃ, μεγάλην ἔχει εἰς τὴν τύχην τὴν χάριν, ἂν δὲ λεληθῶτας ἐξοδεύσῃ¹⁶, συνεξοδεύει καὶ τὸ νὰ ἐνθυμῆται¹⁷ τὴν χάριν, καὶ περὶ τῶν πραγμάτων οὕτω (συμβαίνει).

(ἀμφί) 12. Ὁ Κῦρος κάμνει ἐπιθεώρησιν¹⁸ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων περὶ τὸ μεσονύκτιον¹⁹. 13. Οἱ πολέμιοι ἐνησχολοῦντο εἰς²⁰ τὰ ἰδικὰ των (πράγματα). 14. Καὶ Πασίων ὁ Μεγαρεὺς καὶ Σωκράτης ὁ Ἀχαιὸς ἦσαν ἀπὸ τοῦς²¹ πέριξ τῆς Μιλήτου στρατευομένους. 15. Ὅπου (καί) ἂν στρατοπεδεύηται ὁ βασιλεὺς, σκηναὶς ἔχοντες πάντες οἱ περὶ τὸν βασιλέα στρατεύονται καὶ κατὰ τὸ θέρος²¹ καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα. 16. Εἰς (κατάλληλον) καιρὸν ἔχεις ἔλθει, ὅπως τὴν δίκην ἀκούσης τὴν περὶ τοῦ πατρὸς σου.

56.

(παρά) 1. Δὲν εἶνε δυνατόν¹ νὰ ἐξετάσωμεν αὐστηρῶς τί ἔχει παραχθῆ ὑπὸ τῶν² ἄλλων, ἂν δὲν ὑπάρξωσιν ἐκ μέρους ἡμῶν αὐτῶν πρῶτον τὰ δέοντα. 2. Τὰ ὅποια παρ' ὑμῶν πρέπει νὰ ὑπάρξωσιν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτα ἐγὼ ἔχω προτείνει ἐγγράφως³. 3. Οἱ παῖδες τῶν Περσῶν δὲν ἔτρωγον πλησίον τῆς μητρὸς ἀλλὰ πλησίον τοῦ διδασκάλου. 4. Εἶνε καλλίτερον νὰ εὐδοκιμῇ τις κατὰ τὴν κρίσιν⁴ τῶν φρονίμων ἢ κατὰ τὴν κρίσιν ἀπάντων τῶν ἄλλων. 5. Τὸν δόλιον ἄνδρα φεῦγε καθ' ὅλον τὸν βίον. 6. Ἐκαστος δὲν νομίζει ὅτι θὰ βλάβῃ διὰ τὴν ἀμέλειάν του. 7. Ὁ Ἀλικιζιάδης ἠναγκάσθη νὰ περιποιῆται⁵ τοὺς ἐχθίστους κινδυνεύων πάντοτε καθ' ἐκάστην ἡμέραν νὰ ἀπολεσθῇ⁶. 8. Ὁ Φίλιππος κατὰ τὴν κρίσιν⁴ πάντων θαυμαστὸς νομίζεται. 9. Πλησίον ὑμῶν (ἂν)ετράφημεν.

(πρὸς). 10. Ὅ,τι εἶνε δίκαιον καὶ ἐκ μέρους⁷ τῶν θεῶν καὶ ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων, τοῦτο θὰ πράξω. 11. Οὐδὲν ἄδικον ἠθέλωμεν⁹ πράξει οὔτε κατὰ τὴν κρίσιν τῶν θεῶν οὔτε κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἀνθρώπων. 12. Ὁ Κῦρος ὠμολογεῖτο ἀπὸ μέρους πάντων ὅτι ἔγινε κράτιστος νὰ περιποιῆται φίλους. 13. Θὰ τραγοδηήσῃ⁹ συμφώνως πρὸς τὸν αὐλόν; 14. Οἱ Ἕλληνες ἐπορεύοντο ἐναντίον τῶν πολεμίων. 15. Ἐκ τοῦ¹⁰ ὅτι διώκουν τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ δὲ

ἀφορῶντα τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς, δικαίως ἀπέκτησαν¹¹ οἱ Ἕλληνες μεγάλην εὐδαιμονίαν. 16. Ἐκαστον τῶν προὑπαρξάντων ἐν σχέσει πρὸς τὴν τελευταίαν ἔκθασιν¹² ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται. 17. Τὸ πρὸς χάριν λεχθὲν ἐπιρρίπτει σκότος¹³ εἰς τὸ νὰ βλέπητε καθαρῶς¹⁴ ὑμεῖς τὸ βελτιστον. 18. Καὶ τὴν ἀγορὰν ἔχομεν καταλάβει καὶ τὸν λιμένα τὸν πλησίον αὐτῆς. 19. Ὁ Τισσαφέρνης στρατεύμα πολὺ ἐπάνω¹⁵ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχεν ἔστειλε καὶ ἔφερε¹⁶. 20. Οἱ Θρᾷκες ἐχώρευον συμφῶνως πρὸς τὸν αὐλὸν με¹⁷ τὰ ὄπλα. 21. Ἡ Χαλκίς κείται πρὸς (τὸ μέρος) τῆς Βοιωτίας. 22. Ἰκετεύω ἐν ὀνόματι τῶν θεῶν. 23. Τὸ στρατεύμα παρετάχθη πλησίον τοῦ ποταμοῦ.

57.

(ἐπί) 1. Ἐπάνω εἰς τοὺς κινδύνους ἀρμόζει¹ νὰ ἐπιδεικνύη² (τις) τὴν ἀνδρείαν του. 2. Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σόλωνος ἔδανείζοντο μετὰ τὴν συμφωνίαν³ μεγάλων τόκων. 3. Ὁ Φίλιππος δὲν δύναται ἔχων (ἐκεῖνα), τὰ ὅποια ἔχει ὑποτάξει (εἰς αὐτὸν)⁴ νὰ μὲνη (ἡσυχος) ἐπάνω εἰς ταῦτα. 4. Διὰ μὲν τὴνποίησιν τῶν ἐπῶν ἔχω θαυμάσει μάλιστα τὸν Ὅμηρον, διὰ δὲ τὴν τραγωδίαν τὸν Σοφοκλέα, διὰ δὲ τὴν ἀνδριαντοποιίαν τὸν Πολύκλειτον, διὰ δὲ τὴν ζωγραφίαν τὸν Ζεῦξιν. 5. Ὁ Χειρίσσοφος ἀναβαίνει εἰς τὸ ἄκρον ἐπάνω πρὶν νὰ⁵ ἐννοήσωσιν⁶ οἱ πολέμοι. 6. Ὡ Χαιρεφῶν, ἐπιθυμῆ ὁ Σωκράτης νὰ ἀκούσῃ τὸν Γοργίαν ; δι' αὐτὸν τοῦτον τὸν σκοπὸν ἤλθομεν. 7. Δὲν ἤθελεν εἶναι πολλὴ ἀμάθεια ἐκεῖνα, τὰ ὅποια πρὸς ὠφέλειαν⁷ ἔχουσι ποιηθῆ, πρὸς βλάβην νὰ μεταχειρίζηται (τις)⁸ ; 8. Νὰ χαίρῃ τις δι' αἰσχροῦς ἡδονὰς δὲν πρέπει ποτέ. 9. Ὑψὺ ὕμῶν βεβαίως πάντα νομίζω ὅτι πρέπει νὰ πράττωνται, ἵνα μὴ εἰς τὴν διάκρισιν⁹ τῶν βαρβάρων περιπέσωμεν, ἀλλὰ μᾶλλον, ἂν δυνώμεθα, ἐκεῖνοι εἰς τὴν διάκρισιν ἡμῶν. 10. Οὐδεὶς λυπεῖται διὰ μικρὰ (πράγματα). 11. Διὰ νὰ κερδαίνῃ οὗτος πᾶν ἤθελε κάμει. 12. Ὁ ῥήτωρ ὠμίλησε πρὸς³ τιμὴν τῶν ἀποθανόντων. 13. Ταῦτα ὠμολόγησας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. 14. Οἱ Θρᾷκες φοροῦσιν ἐπὶ³ τῶν κεφαλῶν δέρματα ἀλώπεκος 15. Εἰς τὴν ἐξουσίαν σας εἶνε νὰ πράξητε καλῶς ἢ κακῶς.

(ὑπό). 15. Ὅταν μὲν ὑπ' εὐνοίας τὰ πράγματα λάβωσι σύστα-

σιν⁹, οἱ ἄνθρωποι θέλουσι καὶ νὰ συγκοπιάζωσι καὶ νὰ μένωσι (πιστοί), ὅταν δ' ἐκ πλεονεξίας ἰσχύσῃ τις, ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν σφάλμα ἅπαντα ἀναχαιτίζει καὶ διαλύει¹⁰. 16. Οἱ Ἀθηναῖοι τὰ τεῖχη κατέσκαπτον ὑπὸ συνοδίαν αὐλητρίδων (ἐν ᾧ αὐλητρίδες ἔπαιζον τὸν αὐλόν). 17. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἦτο τεθραμμένος ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν¹¹ τοῦ σοφωτάτου Χείρωνος. 18. Ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἄλλοι μὲν εἶνε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν¹² ἡμῶν, ἄλλοι δὲ ὑπὸ τὴν τῶν Λακεδαιμονίων. 19. Ἐναντίον τῶν πολεμίων, τοὺς ὁποίους δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λάβῃ τις ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν¹³ τῶν νόμων, εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τρέφῃ στρατιώτας. 20. Μοι φαίνεσαι ὅτι θαυμάζεις, διότι τῶρα δὲν θέλω ὑποκάτω αὐτῶν τῶν τειχῶν νὰ ὀδηγῶ¹⁴ τὸν στρατόν. 21. Ἦλθον ὑποκάτω τῶν δένδρων ἄνθρωποι περίπου¹⁵ ἑβδομήκοντα. 22. Ὑποκάτω τῆς πλατάνου ῥέει πηγὴ. 23. Τί ἔχεις ὑποκάτω τῆς μασχάλης¹⁶ σου ;

Ἀνάμικτα παραδείγματα προθέσεων.

38.

1. Πέριζ¹ τῆς χειρὸς χρυσοῦν δακτύλιον φέρεις. 2. Φοβοῦμαι δι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον μὴ πάθῃ κακὸν τι. 3. Ἀσεβεῖτε ὡς πρὸς² τὸν θεόν. 4. Λέγονται οἱ Πέρσαι ὅτι εἶνε περίπου³ δώδεκα μυριάδες. 5. Ἐναντίον τῶν ὄρκων ἔχετε λύσει τὰς συνθήκας. 6. Οἱ πολέμιοι εἶπον ὅτι θὰ ἀποδώσωσιν εἰς ἡμᾶς τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τῷ ὄρφ⁴ νὰ μὴ καίωμεν τὰς οἰκίας. 7. Δὲν πρέπει νὰ χαίρῃ (τις) δι'⁴ αἰσχρὰς ἡδονάς. 8. Ὑποκάτω⁵ τῆς ἀκροπόλεως εἶνε ἐν Κελαιναῖς ἀνάκτορα τοῦ μεγάλου βασιλέως. 9. Πράττομεν πέραν⁶ τῆς δυνάμεως. 10. Τὸν Γαρυμήδη διὰ τὸ κάλλος ἀνῆρπασεν ὁ Ζεὺς δι' αὐτοῦ. 11. Αἱ θυγατέρες τοῦ Κέρκροπος ἔρριψαν ἑαυτὰς κάτω⁷ τῆς ἀκροπόλεως. 12. Ἐδίδωκον οἱ Ἕλληνες τοὺς ἀπέναντι⁸ ἑαυτῶν. 13. Θὰ ὠφελήσω ὑμᾶς διὰ τὰς εὐεργεσίας⁹, τὰς ὁποίας ἔλαβον¹⁰. 14. Μήτε τοὺς παῖδας νὰ προτιμᾶς¹¹ μήτε τὸ νὰ ζῆς μήτε ἄλλο μηδὲν περισσότερον ἀπὸ¹² τὸ δίκαιον. 15. Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἐπαινῇ τις τοὺς Ἀθηναίους μεταξὺ¹³ τῶν Ἀθηναίων. 16. Μετὴν βοήθειαν¹⁴ τῶν θεῶν πολλαὶ καὶ καλαὶ ἐλπίδες σωτηρίας εἶνε εἰς ἡμᾶς. 17. Θὰ πορευθῶμεν πρὸς τὸν βασιλέα.

18. Νὰ μείνης πλησίον¹⁵ μου. 19. Ἡ ἀπόκτησις τῶν φίλων οὐδαμῶς μὲ τὴν βίαν εἶνε, ἀλλὰ μᾶλλον μὲ τὴν εὐεργεσίαν. 20. Τοιαῦτα λέγω περὶ¹⁶ τούτου τοῦ ἀνδρός. 21. Νὰ ἀσκῆσαι εἰς τὰ περὶ τὸν πόλεμον. 22. Καθ' ¹⁷ ὄλην (τὴν) γῆν καὶ (τὴν) θάλασσαν θὰ εἶνε εἰρήνη. 23. Αἱ παλαιαὶ πόλεις διὰ τὴν ληστείαν μακρὰν¹⁸ τῆς θαλάσσης ἐκτίσθησαν¹⁹. 24. Οὐδεὶς ἀργὸς ἔχων τοὺς θεοὺς εἰς¹⁷ τὸ στόμα τοῦ ἤθελε ζῆ²⁰ ἄνευ κόπου. 25. Ὑπερβολικὰ²¹ λυποῦμαι διὰ τὰ γενόμενα. 26. Πορευόμενοι εἰμεθα μετὰ τῶν φίλων.²² 27. Οὐδεὶς ἀνθρώπος εἶνε εὐτυχὴς καθ' ²³ ὄλον τὸν βίον. 28. Μετὰ παρέλευσιν²³ πολλοῦ χρόνου ἐγένετο ἡ μάχη. 29. Ἄσωτος εἶνε ὅστις δαπανᾷ εἰς ὅσα δὲν πρέπει. 30. Ἀνεχώρησαν οἱ στρατιῶται εἰς τὴν²⁴ πατρίδα των. 31. Οἱ εἰς⁴ τὰ πράγματα (ὄντες) δὲν γνωρίζουσι τί κάμνουσιν. 32. Οἱ ἵππεῖς ἀνέβησαν ἐπάνω²⁵ εἰς τοὺς ἵππους. 33. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς⁸ ἐμὲ ἡ πόλις θὰ εἶνε ἀνίκητος²⁶. 34. Ἡ χελώνη ἔπεσε κάτω²⁷ εἰς τοὺς βράχους. 35. Κανεὶς δὲν θέλει νὰ κατηγορῇ τύραννον ἐνώπιον²⁸ τῶν ὀφθαλμῶν του. 36. Σὲ ἀκολουθῶ ἕνεκα⁸ φιλίας. 37. Ὁ Περικλῆς ὑπῆρξε πρῶτος ἐκ τῶν συγχρόνων²⁹ τοῦ Ἀθηναίων. 38. Δὲν ἔχω ἄλλα ἐκτὸς³⁰ τούτων νὰ εἶπω. 39. Ἐὰν ἔχω τι ἐκτὸς³⁰ τῶν ῥηθέντων, δωροῦμαι εἰς σέ. 40. Ὅσοι ἀσχολοῦνται³¹ εἰς τὰ γράμματα ὠφελοῦσι τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. 41. Παρετάσσοντο οἱ πολλοὶ πλησίον³² τῆς πόλεως. 42. Ὅσοι εἰς τοὺς γονεῖς ἀμαρτάνουσι καὶ εἰς τοὺς θεοὺς εἶνε ἀσεβεῖς.

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΘΕΜΑΤΑ ΣΥΝΕΧΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ

59.

Περὶ τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων.

Ἐκ τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν ἦσαν ἄλλοι μὲν πεζοί, ἄλλοι δὲ ἵππεις, καὶ οἱ πεζοὶ ἐν μέρει μὲν ὀπλιται, ἐν μέρει δὲ ἐλαφρῶς ὀπλισμένοι¹. Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἤρρεσκεν εἰς πολλοὺς ὁ ἐν τῷ στρατοπέδῳ βίος μᾶλλον ἢ τὰ ἐν τῇ πατρίδι πράγματα², καὶ διὰ τοῦτο ἠκολούθησαν πολλοὶ τὸν Κύρον, ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ³ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐν μέρει μὲν ἤλπιζον χρήματα, ἐν μέρει δὲ δόξαν καὶ τιμὴν ὅτι θὰ ἀποκτήσωσιν· ὅτι δὲ θὰ ἐκστρατεύωσι κατὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως, δὲν ἐγνώριζον. Ὡς μισθὸς ἐδίδετο κατὰ μῆνα εἰς μὲν τὸν στρατιώτην 20 δραχμαί, εἰς δὲ τὸν λοχαγὸν τὸ διπλάσιον, εἰς δὲ τὸν στρατηγὸν τὸ τετραπλάσιον· οἱ ἵππεις δὲ ἐλάμβανον τὸν αὐτὸν μισθὸν μετὰ τοὺς λοχαγούς. Ἐκ τῶν στρατηγῶν ἦσαν οἱ ἄριστοι Κλέαρχος ὁ Λακεδαιμόνιος, Μένων ὁ Θεσσαλὸς καὶ Πρόξενος ὁ Βοιωτός. Διὰ τῆς Ἀσίας ἐπορεύετο ὁ Κύρος ἐν μέρει μὲν βραδέως, ἐν μέρει δὲ ταχέως· ἀφοῦ δὲ διέβη τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, ἔσπευδε διὰ τῆς Ἀραβίας καὶ Βαβυλωνίας ὅσον ἡδύνατο⁵ τάχιστα. Ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἐσηκόνοντο⁶ ἅμα ἐξημέρων⁷, περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπρογευμάτιζον⁸, κατὰ δὲ τὴν ἐσπέραν ἐδειπνοῦν. Ὅτε δὲ παρετάσσοντο εἰς μάχην οἱ στρατοί, ἴσταντο οἱ ἀρχηγοί⁹ τῶν Περσῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς παρατάξεως, οἱ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐν δεξιᾷ.

Τέλος.

60.

Ἐν τῇ παρὰ τὰ Κούναξα μάχῃ διῆλθεν ἔφιππος¹ ὁ Κῦρος διὰ μέσου τῶν ἰππέων τοῦ ἀδελφοῦ· ἐν ᾧ δὲ ἀκοντίζει τὸν ἀδελφόν, τραυματίζεται² καὶ πίπτει, διότι εἶχε γυμνήν τὴν κεφαλὴν, ὅτε ἐπορεύετο εἰς τὴν μάχην· μετ' αὐτοῦ δὲ ἔπεσον καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτόν. Οἱ δὲ Ἕλληνες κατεδίωξαν τοὺς ἀντιτεταγμένους εἰς αὐτοὺς παρὰ τὸν Εὐφράτην ποταμόν· ὅτε δὲ ὁ βασιλεὺς ἐπῆλθε πάλιν ἐκ τοῦ νότου, ἐφάνη εἰς αὐτοὺς καλὸν τὸν ποταμόν ὕπισθεν νὰ θέσωσι³, καὶ οἱ ἐν τῇ ἀριστερᾷ πτέρυγι⁴ καὶ οἱ ἐν τῇ δεξιᾷ ἐστράφησαν πρὸς τὰ ἀριστερά⁵, οἱ δὲ ἐν τῷ μέσῳ λόχοι ἴσταντο σχεδὸν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει⁶. Ὅτε δὲ καὶ τοὺς παρ' αὐτῷ τῷ βασιλεῖ στρατιώτας ἔτρεψαν εἰς φυγὴν, ἤλθον μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου⁷ εἰς ἐκείνην τὴν κώμην. Ἐκείθεν ἔφυγον οἱ βάρβαροι περαιτέρω, οἱ δὲ Ἕλληνες ἐπανῆλθον, ὅτε ἦτο σκότος⁸, εἰς τὸ ἑαυτῶν στρατόπεδον. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἄμαρξαι ὑπὸ τῶν περὶ τὸν βασιλέα διηρπάγησαν, οἱ περισσότεροὶ τῶν Ἑλλήνων ἀνεπαύθησαν⁹ ἄδειπνοι.

Ὅτε δὲ κατὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἀνηγγέλθη, ὅτι ὁ Κῦρος ἀπέθανε, πάντες οἱ λοιποὶ ἦσαν ἐν ἀπορίᾳ, μόνον δὲ ὁ Κλέαρχος δὲν ἐξεπλάγη, ἀλλὰ νομίζων ὅτι δύναται ὅλην τὴν ἀρχὴν τῶν Περσῶν νὰ καθαιρέσῃ, ὑπεσχέθη¹⁰ εἰς τὸν Ἀριαῖον νὰ καθίσῃ αὐτὸν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, ἀλλ' οὗτος δὲν συνήνεσεν¹¹. Ἐπειτα δὲ ὁ Κλέαρχος ἤρχισε νὰ ἀποχωρῇ ἀκουσίως. Καὶ ἀφ' οὗ οἱ Ἕλληνες περὶ τὸ μεσονύκτιον¹² συνήντησαν¹³ τοὺς περὶ τὸν Ἀριαῖον, ὠρκίσθησαν¹⁴ οἱ ἀρχηγοὶ ἀμφοτέρων τῶν στρατῶν νὰ ἐπανεέλθωσιν ὁμοῦ εἰς Λυδίαν.

61.

Ὁ Ἀθηναῖος Ξενοφῶν συνεκστρατεύει¹ μετὰ τοῦ νεωτέρου Κῦρου.

Ὅτε Κῦρος ὁ νεώτερος ἀπεφάσισε² νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ³ τοῦ ἀδελφοῦ του, συνήθροισε μισθοφόρους καὶ ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Τότε δὲ

ἔγραψε Πρόξενος ὁ Βοιωτίας πρὸς Ξενοφῶντα τὸν Ἀθηναῖον, τὸν υἱὸν τοῦ Γρούλλου, τὰ ἐξῆς· «Μετὰ τοῦ Κύρου, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ μεγάλου βασιλέως, θὰ ἐκστρατεύσω. Ἀκολουθήσον με εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἐὰν ἔλθῃς, θὰ σε κάμω φίλον τοῦ Κύρου». Ὅτε δὲ ὁ Ξενοφῶν ἀνέγνω τὴν ἐπιστολήν, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Ἀθηναῖον Σωκράτην, οὗτος δὲ ἀπεκρίθη· «Τὸ ἄριστον εἶνε τὸν ἐν Δελφοῖς θεὸν περὶ τῆς (ἐκ)στρατείας νὰ ἐρωτήσῃς· διότι δὲν εἶνε (ἴδιον) ἀνθρώπου νὰ κρίνῃ πάντα τὰ ἀμφίβολα». Ὁ Ξενοφῶν μετέβη εἰς Δελφοὺς καὶ ἠρώτησε τὸν Ἀπόλλωνα τί πράττων ἄριστα ἤθελεν⁴ ἐκστρατεύσει. Ὅτε δὲ ἐπανῆλθεν, ἔψεξεν αὐτὸν ὁ Σωκράτης, ὅτι οὕτως ἠρώτησεν. Ἄλλ' ὁ Ξενοφῶν δὲν ἔμεινε πλέον πολὺν χρόνον ἐν τῇ πόλει, ἀλλ' ἀπέπλευσεν ὅσον τὸ δυνατόν⁵ ταχύτερον ἅμα ἐξημέρωσεν ἐκ τοῦ Πειραιῶς. Ἀφ' οὗ δὲ παρέπλευσε τὸ Σούνιον, ἐπλευσε διὰ μέσου τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς Σάρδεις, συνήντησε⁶ τὸν Πρόξενον καὶ συνεστάθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Κύρον. Καὶ κατὰ πρῶτον συνεξεστράτευσεν νομίζων ὅτι ἡ ἐκστρατεία θὰ εἶνε κατὰ τῶν Πισιδῶν. Ὅτε δὲ ἐν Κιλικίᾳ τὸν ποταμὸν Κύδνον διέβησαν, ἐφάνη σαφῶς εἰς πάντας τοὺς συνεκστρατεύοντας, ὅτι ἡ ἐκστρατεία εἶνε κατὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως. Οἱ περισσότεροι ἐφοβούντο τὴν ὁδόν, ἀλλὰ συνανέβησαν πάντες οἱ Ἕλληνες. Τότε δὲ συνεξεστράτευσεν ὁ Ξενοφῶν, ὅστις δὲν ἦτο οὔτε στρατηγὸς οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης, ὕστερον δέ, ὅτε ἀπέθανεν ὁ Πρόξενος, ἐξελέχθη⁶ ἀντ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν στρατηγός.

ἘΠΙ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

62.

Ὅπως ὁ Ἀγησίλαος ἐν Ἀσίᾳ ἐπολέμουνεν.

Ἀγησίλαος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, ἐγένετο βασιλεὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ Ἀγιδος. Τότε ἐβασίλευε τῶν Περσῶν ὁ Ἀρταξέρξης. Ἀνηγγέλη δὲ εἰς τὴν Σπάρτην, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν παρασκευάζει μέγαν στόλον, ἐν ᾧ (χρόνῳ) ἐζήτουν¹ βοήθειαν παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων αἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις. Διὰ τοῦτο

ἔπεισεν ὁ Ἀγησίλαος τοὺς ἐφόρους νὰ πέμψωσιν αὐτὸν μετὰ 30 Σπαρτιατῶν καὶ 8000 στρατιωτῶν εἰς Ἀσίαν. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς Ἐφέσον, ἔκαμε² πρὸς αὐτὸν ὁ Τισσαφέρνης κατὰ πρῶτον ἀνακωχὴν³, ἀλλ' ἔπειτα ἤρχισε τὸν πόλεμον. Ἦσαν δὲ παρὰ τῷ Ἀγησίλαῳ καὶ οἱ πλείστοι ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐσώθησαν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Κύρου ἐκστρατείας· οὗτοι σφόδρα ἐπεθύμουν νὰ τιμωρήσωσι⁴ τὸν Τισσαφέρνην, ὅστις ἐπιτοκῶν εἶχε φρονεῦσαι τοὺς ἀρχηγούς. Ὅτε δὲ ὁ Τισσαφέρνης πάλιν ἐπιώρησεν, εἶπεν ὁ Ἀγησίλαος ὅτι θὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς Καρίαν, ἀλλ' εἰσέβαλεν εἰς τὴν Φρυγίαν καὶ ἐξεπόρθησε πολλὰς πόλεις. Τὸν χειμῶνα διῆλθεν ἐν Ἐφέσῳ, ἀσκήσας τοὺς ἑαυτοῦ καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρους συμμάχους. Κατὰ τὰς ἀρχὰς δὲ τοῦ ἔαρος εἶπεν ὅτι θὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς Λυδίαν, καὶ ὁ Τισσαφέρνης νομιζῶν ὅτι πάλιν ψεύδεται, ὤδηγεί τὸν στρατὸν εἰς Καρίαν. Ἀλλ' ὁ Ἀγησίλαος ἐκστρατεύει εἰς Λυδίαν καὶ οὕτως ὁ Τισσαφέρνης νικᾷται δὶς. Ὁ δὲ Ἀρταξέρξης ὀργισθεὶς καταπέμπει τὸν Τιθραύστην ὡς σατράπην καὶ ἀποτέμνει τὴν κεφαλὴν τοῦ Τισσαφέρνου. Οἱ Ἕλληνες ἐχάρησαν ἀκούσαντες ὅτι ὁ Τισσαφέρνης οὕτως ἠφανίσθη⁵. Ὁ δὲ Ἀγησίλαος ἔλαβε χρήματα παρὰ τοῦ Τιθραύστου, ἐφείσθη τῆς Λυδίας καὶ ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Φρυγίας.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος ἐσκέπτετο ὁ Ἀγησίλαος πρὸς τὰ ἄνω νὰ πορευθῆ, ἵνα καταβάλλῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλείως τῶν Περσῶν, ὅτε διέταξαν αὐτὸν οἱ ἔφοροι τάχιστα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἵνα σώσῃ τὴν πατρίδα. Ὁ Ἀγησίλαος εἶχεν ἤδη ἀποκτήσει μεγάλην δόξαν πολεμῶν καὶ ἠλπίζεν ὅτι θὰ καταβάλλῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλείως τῶν Περσῶν, ἀλλ' ὑπέστρεψε πειθόμενος εἰς τοὺς ἄρχοντας⁶. Ὁ Ἀρταξέρξης δηλ. εἶχε (παρα)κινήσει⁷ τοὺς προϊσταμένους⁸ τῶν πόλεων ἐν Ἑλλάδι νὰ ἀρχίσωσι τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων.

Ἡ ἐν Ἀλιάρτῳ μάχη.

63.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Ἀθηνῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι κατέλαβον¹ τὴν ἡγεμονίαν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Ὅτε δὲ οὗτοι καταθλιπτικώτερον² ἤρχον ἢ πρότερον, ὑπέμενον τοῦτο οἱ σύμμαχοι κατὰ πρῶ-

τον ἡσύχως, εἶτα δέ, ὅτε ὁ Ἄρταξέρξης ἐπεμψε χρήματα καὶ παρεκίνησε³ τὰς πόλεις εἰς πόλεμον κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ἐσηκώθησαν⁴ οἱ Θηβαῖοι, οἱ Κορίνθιοι, οἱ Ἀργεῖοι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἵνα καταβάλωσι τὴν ἡγεμονίαν τῶν Λακεδαιμονίων. Καὶ πρῶτον μὲν εἰσέβαλον οἱ Θηβαῖοι εἰς τὴν Φωκίδα, κατὰ παράκλησιν⁵ δὲ τῶν Φωκίων παρεσκευάσθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι νὰ ἐκστρατεύσωσιν εἰς Βοιωτίαν. Καὶ ὁ Λύσανδρος εἰσέβαλεν εὐθύς εἰς τὴν Φωκίδα, ὁ δὲ Πausanίας ἔμενε ἐν Τεγέᾳ καὶ περιέμενε τοὺς ἐκ τῶν συμμαχικῶν πόλεων στρατιώτας. Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἦλθον πρέσβεις παρὰ τῶν Θηβαίων εἰς Ἀθήνας καὶ εἶπον τὰ ἑξῆς· «Ὅτε οἱ Λακεδαιμόνιοι προέτρεψαν ἡμᾶς νὰ συνεκστρατεύσωμεν κατὰ τοῦ Πειραιῶς, ἠρνήθημεν⁶ διὰ τοῦτο μάλιστα ἐγένοντο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐχθροὶ ἡμῶν. Ὑμεῖς μὲν ἐπιθυμεῖτε⁶ τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν πρότερον εἶχετε· ἡμεῖς δὲ θὰ βοηθήσωμεν ὑμᾶς μαχόμενοι ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ἐλευθερίας. Ἡδὴ εἶνε εὐκαταλυτωτέρα ἡ δύναμις τῶν Λακεδαιμονίων τῆς ὑμετέρας γενομένης ἀρχῆς· διότι ὑμεῖς μὲν ἔχοντες ναυτικὸν ἤρχεσθε ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν εἶχον, οὗτοι δὲ ἄρχουσιν ἀνθρώπων, οἵτινες εἶνε περισσότεροι καὶ οὐχὶ χειρότερον ὠπλισμένοι». Ἐπειτα ἀπεφάσισαν οἱ Ἀθηναῖοι νὰ βοηθήσωσι τοὺς Θηβαίους. Τότε δὲ ὁ Πausanίας ἔμελλε νὰ συναντήσῃ τὸν Λύσανδρον. Ἄλλ' ὁ Λύσανδρος δὲν εἶχε πλέον ἡσυχίαν, ἀλλ' ἐπορεύθη μετὰ τῶν ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους εἶχε, πρὸς τὸ τεῖχος τῶν Ἀλιαρτίων καὶ ἐκεῖ ἐπροεῦθη. Ὅτε δὲ κατὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν προσῆλθεν ὁ Πausanίας, δὲν ἐτόλμησε νὰ πολεμήσῃ, διότι ὁ Λύσανδρος εἶχε φονευθῆ καὶ τὸ μετ' αὐτοῦ στράτευμα ἠττημένον εἶχεν ἀποχωρήσει, οἱ δὲ παρόντες δὲν ἐξεστράτευσον προθύμως· διὰ τοῦτο ἐπανήγαγε τὸν στρατὸν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Μετὰ ταῦτα δὲ κτεδικάσθη⁸ ὁ Πausanίας εἰς θάνατον καὶ ἔφυγεν εἰς Τεγέαν. Ἐκεῖ δὲ ἠσθένησε καὶ ἀπέθανεν, ἀφ' οὗ ἐβασίλευσε 15 ἔτη.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΓΚΛΙΣΕΩΝ

α'. Ἐν ταῖς ἀνεξαρτήτοις προτάθεσι.

Πολεμικὸν Συμβούλιον.

64.

Ἄφ' οὗ ὁ Κῦρος τρεῖς ἡμέρας (σταθμούς) διὰ τῆς Βαβυλωνίας

ἐπορεύθη, ἤκουσε παρὰ τῶν λιποτακτῶν¹, ὅτι ὁ στρατὸς τοῦ βασιλέως ἤρχετο ἐναντίον². ἔμαθε δὲ πρὸς τούτοις πῶς εἶνε³ ὁ βασιλεὺς, πόσος εἶνε ὁ στρατὸς αὐτοῦ, πῶς ἕκαστον μέρος παρετάχθη, καὶ τίνες στρατηγοὶ ὀδηγοῦσιν⁴. Ἰνα⁵ δὲ συσκεφθῆ⁶ μετὰ τῶν στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων περὶ τῆς μάχης, ἔστειλε καὶ ἐκάλεσεν⁷ αὐτοὺς καὶ εἶπεν· «Ἑλληνες, συνεκάλεσα ὑμᾶς οὐχὶ διότι ἔχω ἔλλειψιν⁸ ἀνθρώπων, ἀλλὰ διότι ἐγνώρισα, ὅτι ὑμεῖς εἴσθε ἀνώτεροι καὶ ἀνδρειότεροι ἢ οἱ βάρβαροι. Εἴθε δὲ νὰ ἀγωνισθῆτε⁹ νῦν ἀξίως τῆς φήμης ὑμῶν καὶ τῆς ἐλευθερίας. Ἄς μὴ φοβώμεθα τὸ μέγα πλῆθος τῶν πολεμίων· διότι, ἐπειδὴ ἐγὼ αὐτὸς εἶμαι Πέρσης, ἤθελον αἰσχυρθῆ λέγων εἰς ὑμᾶς ὅποιοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ. Θὰ ἀκούσητε καὶ θὰ ἴδητε, πῶς οἱ βάρβαροι ἐπέρχονται μὲ¹⁰ κραυγὴν. Ἐπειτα δέ, ἀφ' οὗ γνωρίζωσιν¹¹, ὅτι ὑμεῖς ὑπομένετε, οὐδὲ βραχὺν χρόνον ἤθελον ἀντισταθῆ. Ὑπισχυοῦμαι δὲ εἰς ὑμᾶς μετὰ τὴν μάχην πάντα ὅστις¹² θέλει, εὐθύς νὰ πέμψω εἰς τὴν πατρίδα καὶ τοσαῦτα χρήματα νὰ δώσω εἰς αὐτὸν, ὥστε νὰ¹³ φανῆ εἰς τοὺς ἐν τῇ πατρίδι· ζηλευτός¹⁴, εἰς δὲ τοὺς προτιμῶντας νὰ μείνωσι παρ' ἐμοί, θὰ δώσω τὰς σατραπείας τοῦ κράτους¹⁵».

Τέλος.

65.

Ἄφ' οὗ ὁ Κύρος τοιαῦτα εἶπεν, ἀπεκρίθη Γαυλίτης τις Σάμιος· «ὦ Κύρε, ἴσως¹ ἐπιθυμοῦμαι πάντα ὅσα ὑπεσχέθης εἰς ἡμᾶς καὶ ἴσως καὶ ἐνθυμεῖσθαι ταῦτα, ἀλλ' ἴσως δὲν δύνασαι νὰ ἐκτελέσῃς». Πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθη ὁ Κύρος· «ὦ φίλοι μου, εἴθε νὰ εἶχον περισσοτέρους φίλους, διότι πόθην νὰ² ἀρχίσω νὰ διηγῶμαι εἰς ὑμᾶς τὸ μέγεθος τούτου τοῦ κράτους; Διότι γνωρίζετε ὅτι τὸ κράτος τοῦτο τῶν Περσῶν τοσοῦτον εἶνε, ὥστε οὔτε πρὸς νότον οἱ ἄνθρωποι διὰ τὴν θερμότητα οὔτε πρὸς βορρᾶν διὰ τὸ ψυχρὸς δύνανται νὰ κατοικῶσιν. Αἱ τοσαῦται σατραπείαι τοῦ μεγάλου κράτους ἐξουσιάζονται³ ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ ἀδελφοῦ μου. Τώρα ἄς παραβάλωμεν, ἂν θέλητε⁴, τί εἰς ἐμέ, ἀφ' οὗ νικήσω τὸν βασιλέα, εἶνε τὸ καλλίτερον, τοὺς φίλους τοῦ βασιλέως ὡς σατράπας νὰ ἀφήσω νὰ ἄρχωσιν ἢ ὑμᾶς, τοὺς συμμα-

χους μου, νὰ καταστήσω σατράπας, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα ὅτι εἶσθε καλλίτεροι τῶν ἀρίστων βαρβάρων καὶ πιστοὶ εἰς ἐμέ».

β'. Ἐν ταῖς ἐξηγητημέναις προτάσεσι.

1. Ἐν ταῖς εἰδικαῖς.

66.

Ἀνάκλησις Ἀγησιλάου.

Ὅτε ὁ Ἀγησίλαος ἐν Ἀσίᾳ κατὰ τῶν Περσῶν ἐπιτυχῶς ἐπολέμησε, ἐπεμψαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἄγγελον πρὸς αὐτὸν, ἵνα ἀναγγείλῃ ὅτι αἱ ἰσχυρόταται πόλεις τῆς Ἑλλάδος διαφθαρεῖσαι διὰ Περσικῶν χρημάτων συνηώθησαν¹ εἰς πόλεμον κατ' αὐτῶν καὶ ὅτι ἔχουσι χρεῖαν τῆς βοηθείας αὐτοῦ καὶ ὅτι ἤξiou ὅσον τὸ δυνατόν² ταχύτερον νὰ βοηθήσῃ τὴν πατρίδα. Ὁ Ἀγησίλαος ἂν καὶ ἠγανάκτει³ διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ ἐσκέπτετο, ὅτι ἐστερεῖτο μεγάλων τιμῶν καὶ ἐλπίδων, ὅμως συνεκάλεσε τοὺς συμμάχους καὶ ἔκαμε γνωστὸν⁴ τὸ διαταχθὲν ὑπὸ τῆς πόλεως καὶ εἶπεν ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ βοηθήσῃ τὴν πατρίδα· ἐὰν δέ, προσέθηκεν, ἐκεῖνα καλῶς ἀποθῶσι, καλῶς γιγνώσκετε, ὦ σύμμαχοι, ὅτι δὲν θὰ λησμονήσω ὑμᾶς, ἀλλὰ πάλιν θὰ ἔλθω⁵, ἵνα ἐκτελέσω ὅ, τι ἐπιθυμεῖτε. Κατέλιπε δὲ ἀρμολύην καὶ φρουροὺς παρ' αὐτῷ οὐχὶ ὀλιγώτερος τῶν 4000, ἵνα δύνηται νὰ φυλάττῃ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις. Ἐπειδὴ δὲ εἶδεν, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν στρατιωτῶν μᾶλλον προετίμων νὰ μείνωσιν ἐκεῖ ἢ νὰ ἐκστρατεύσωσι καθ' Ἑλλήνων, αὐτὸς δὲ ἤθελε ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρων καὶ καλλιτέρων νὰ ἄρχῃ, προέτεινε βραβεῖα εἰς τὰς πόλεις, αἵτινες ἤθελον στείλει τὸν καλλίτερον στρατὸν καὶ εἰς τοὺς ἡγεμόνας τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἤθελον ἔχει τὸν ἀρίστα ἐξοπλισμένον λόχον.

Ὅτε δὲ ὁ Ἀγησίλαος ἦτο ἐν Βοιωτίᾳ, ἀνηγγέλθη εἰς αὐτὸν ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν τῇ παρὰ τὴν Κνίδον μάχῃ ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου καὶ Κόνωνος ἐνίκηθησαν⁶ καὶ ὅτι ὁ ναύαρχος Πείσανδρος εἶχεν ἀποθάνει, εἰς δὲ τοὺς στρατιώτας εἶπεν, ὅτι ἀνηγγέλθη μὲν εἰς αὐτὸν ὅτι εἶχε τελευτήσῃ ὁ Πείσανδρος, ἀλλ' ὅτι οὗτος εἶχε νικήσει ἐν τῇ μάχῃ.

2. Ἐν ταῖς εἰδικαῖς, αἰτιολογικαῖς καὶ ἐρωτηματικαῖς
προτάσεσι.

Ὁ Ξενοφῶν σκέπτεται, ἂν πρέπη νὰ ἰδρῦσῃ ἀποικίαν ἐν τῷ Πόντῳ.

67.

Ὅτε οἱ Ἕλληνες ἐν τῷ Πόντῳ ἔμενον, ἦσαν ἐν ἀπορίᾳ τί νὰ πράξωσιν. Τότε ἐσκέφθη ὁ Ξενοφῶν, ἂν εἶνε καλλίτερον νὰ πορευθῆ εἰς τὴν πατρίδα ἢ νὰ ἰδρῦσῃ ἐν τῷ Πόντῳ Ἑλληνικὴν ἀποικίαν. Ὅτε δὲ ἐθυσίαζεν, ἀπέβη καλῶς ἡ Ἥσσια¹· μόνον δὲ ὁ μάντις Σιλανὸς εἶπεν, ὅτι αὕτη ἐδείκνυε δόλον καὶ ἐπιβουλήν. Καὶ ὁ Σιλανὸς αὐτὸς ἠρώτησε κρυφίως τοὺς στρατιώτας, ἂν ἰδρύνοντες πόλιν θέλουσιν εἰς τὸν Ξενοφῶντα δύναμιν καὶ δόξαν νὰ περιποιήσωσιν. Ὅτε δὲ ἐγένετο ἐκκλησία, εἶπον δύο λοχαγοὶ ὅτι οἱ Σινωπεῖς θὰ πέμψωσι πλοῖα καὶ θὰ δοθῆ εἰς αὐτοὺς μισθός, ἐὰν ἐκπλεύσωσιν. Ἄλλοι δὲ ἔλεγον ὅτι θαυμάζουσιν, ὅτι ὁ Ξενοφῶν αὐτὸς πείθει τινὰς νὰ μείνωσιν, δημοσίᾳ δὲ οὐδὲν λέγει περὶ τούτου. Τότε ἐσηκώθη ὁ Ξενοφῶν καὶ εἶπε τὰ ἐξῆς· « Ἐπειδὴ οἱ Σινωπεῖς θὰ πέμψωσιν εἰς ὑμᾶς πλοῖα καὶ ἄλλοι ὑπισχνοῦνται μισθόν, παραιτοῦμαι² ἐκείνου τοῦ σχεδίου³. Ἄλλ' εἶπατε ἔτι τί σκέπτεσθε περὶ τούτου ἐδῶ. Ἐὰν εἰμεθα πάντες ὁμοῦ, ἔχομεν τὸ κρατος⁴, ἐὰν δὲ διασπασθῶμεν, δὲν θὰ γνωρίζωμεν, πόθεν νὰ πορισθῶμεν τὰ τροφίμα. Διὰ τοῦτο, νομίζω, οὐδεὶς πρέπει νὰ ἀπέλθῃ μόνος, πρὶν ὅλος ὁ στρατὸς εἶνε ἐν ἀσφαλεῖ». Τότε ὕψωσαν⁵ οἱ στρατιῶται τὰς χεῖρας καὶ ἐδήλωσαν ὅτι οὕτω πρέπει νὰ πράξωσιν. Μετὰ ταῦτα δέ, ὅτε τινὲς τὸν Ξενοφῶντα διέβαλλον, ὅτι ἀπατῶν θέλει νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμόν, συνεκάλεσεν οὗτος ἐκκλησίαν καὶ εἶπε· « Διαβάλλετέ μέ τινες ὅτι ἀπατῶν θέλω νὰ ὀδηγήσω ὑμᾶς εἰς τὸν Φᾶσιν. Ἄλλ' ὅμως γνωρίζετε πόθεν ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ ποῦ δύει⁶ καὶ γνωρίζετε ὅτι, ἐὰν θέλῃ τις νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, πρὸς δυσμᾶς⁷ πρέπει νὰ πορευῆται. Τίς λοιπὸν ἤθελεν ἀπατήσῃ ὑμᾶς (λέγων) ὅτι ὁ ἥλιος ἐντεῦθεν ἀνατέλλει, ἐνθα δύει καὶ ἐνταῦθα δύει, ἐνθεν ἀνατέλλει; Γνωρίζετε δὲ ἔτι ὅτι ὁ βορρᾶς φέρει ἐκ τοῦ Πόντου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ δὲ νότος

εις τὸν Φᾶσιν. Ἐρωτῶ λοιπὸν ὑμᾶς ὑπὸ τίνος ἠθέλητε πεισθῆναι νὰ ἐμβαίνητε εἰς τὰ πλοῖα, ἐὰν πνέῃ νότος; Ἀλλὰ παραδέχομαι⁸ ὅτι ὑμεῖς ἐξαπατηθέντες ὑπ' ἐμοῦ ἔχετε ἔλθει·⁹ εἰς τὸν Φᾶσιν. Δὲν ἠθέλητε γνωρίσει ἀποθαίνοντες, ὅτι δὲν εἴσθε ἐν τῇ Ἑλλάδι; Καὶ ἐγὼ μὲν, ὅστις ἔχω ἐξαπατήσει, θά εἶμαι εἰς, ὑμεῖς δὲ οἱ ἐξαπατημένοι σχεδὸν 10000 ἔχοντες ὄπλα. Πῶς λοιπὸν εἰς ἀνὴρ μᾶλλον ἤθελε τιμωρηθῆ¹⁰ ἢ οὕτω σκεπτόμενος;» Ὅτι τοῦτο ἦτο ἀληθές, ἐπίστευσαν οἱ στρατιῶται. Ὁ δὲ Σιλανὸς ἀπέπλευσε κρυφίως ἔχων τὰ χρήματα ἀδιαφορῶν¹¹ τί θὰ πράξωσιν οἱ ἄλλοι.

3. Ἐν ταῖς τελικαῖς προτάσεσι.

Οἱ Ἕλληνες ἀρνοῦνται τὴν παράδοσιν τῶν ὄπλων.

68.

Ὁ μὲν Κλέαρχος ἐτύγχανε¹ νὰ ἀσχολῆται περὶ τὰς θυσίας², ὅτε οἱ πρέσβεις τοῦ βασιλέως ἦλθον, ἵνα πείσωσι τὸν στρατὸν νὰ παραδώσῃ τὰ ὄπλα. Οἱ δὲ λοιποὶ στρατηγοὶ, οἵτινες διελέγοντο³ πρὸς τοὺς πρέσβεις τῶν Περσῶν, ἠρνήθησαν νὰ παραδώσωσι τὰ ὄπλα εἰς τοὺς Πέρσας, ἵνα μὴ ὕστερον χάσωσι τὴν ζωὴν των⁴. Ὁ δὲ Φαλίνοσ, εἰς ἐκ τῶν πρέσβεων, ὅστις ἦτο Ἕλλην, συνεβούλευσε τοὺς στρατηγοὺς νὰ πορευθῶσιν εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν⁵, ἵνα συγχωρήσῃ⁶ αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς. Ἐν φ⁷ δὲ οἱ στρατηγοὶ διελέγοντο ἔτι πρὸς τὸν Φαλίνον περὶ τούτων, προσῆλθεν ὁ Κλέαρχος, ἀφ' οὗ εἶχε τελέσει τὴν θυσίαν, καὶ παρεκίνησε⁸ τὸν Φαλίνον, ἐπειδὴ ἦτο Ἕλλην, εἰς αὐτοὺς, οἵτινες ἦσαν Ἕλληνες, νὰ συμβουλεύσῃ τὸ ἀριστόν, λέγων ὅτι ἐν ἀπάσῃ τῇ Ἑλλάδι θὰ λέγῳσιν ποτε ὅτι ὁ Φαλίνοσ ὡς πρεσβευτὴς τοῦ βασιλέως εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅτε ἦσαν⁹ ἐν μεγάλῃ ἀμηχανίᾳ¹⁰ καὶ συνεβουλεύοντο¹¹ αὐτόν, τὸ ὠφελιμώτατον συνεβούλευσε, καὶ ὅτι τοῦτο θὰ φέρῃ εἰς αὐτὸν τιμὴν εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον. Ὅτε δὲ ὁ Φαλίνοσ ἀποκριθεὶς¹² ἐπέστρεφεν¹³, εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ Κλέαρχος, ὅτι δὲν θὰ παραδώσωσι τὰ ὄπλα, ἵνα μετὰ τῶν ὄπλων ἢ ὡς φίλοι τοῦ βασιλέως δύνωνται μᾶλλον νὰ ὠφελῶσιν αὐτόν ἢ ὡς πολέμιοι κάλλιον δύνωνται νὰ ἀποκρούωσι¹⁴ τοὺς Πέρσας.

Ὁ Ἀριαῖος ὀρκίζεται¹ εἰς τοὺς Ἑλληνας φίλιαν
καὶ συμμαχίαν.

69.

Ἐπειδὴ αἱ θυσίαι δὲν ἀπέβαινον καλῶς², ἀπεφάσιον³ ὁ Κλέαρχος τὸν στρατὸν νὰ ὀδηγήσῃ πρὸς τὸν Ἀριαῖον, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ⁴ μετ' αὐτοῦ εἰς Ἴωνίαν ἐπανεέλθωσιν⁵. ἵνα δὲ μὴ προαισθανθῶσιν⁶ οἱ πολέμιοι, ἐξώρμησαν⁷, ὅτε ἦτο ἔτι σκότος. Ὅτε δὲ περὶ τὸ μεσονύκτιον⁸ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἀριαίου ἦλθον, διέταξεν ὁ Κλέαρχος τοὺς Ἑλληνας ἐν τάξει νὰ ἀποθέσῃ τὰ ὄπλα⁹ καὶ αὐτὸς διελέχθη πρὸς τὸν Ἀριαῖον. Οἱ Ἑλληνες καὶ ὁ Ἀριαῖος συνεφώνησαν¹⁰ τότε ὡς σύμμαχοι νὰ κάμωσι τὴν πορείαν κοινῶς, μηδεὶς δὲ νὰ προδώσῃ τὸν ἄλλον· ἵνα δὲ μὴ ἔχωσιν ἔλλειψιν¹¹ ἐν τῇ πορείᾳ τροφίμων, ἀπεφάσιον νὰ μὴ πορευθῶσι τὴν αὐτὴν ὁδόν, τὴν ὅποιαν ἦλθον, ἀλλὰ μακροτέραν. Πρὸς δὲ τούτοις συνεβούλευσεν ὁ Ἀριαῖος νὰ κάμωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν¹² μακροτέραν ὁδόν, ἵνα μὴ καταληφθῶσιν ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

4. Ἐν ταῖς οὐμπερασματικαῖς προτάσεσιν.

70.

Περὶ τοῦ Λακεδαιμονίου Χειρισόφου.

Ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ Κύρος ὁ νεώτερος πολὺ ὠφέλησε τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ διὰ τοῦτο¹ ὕστερον ἐβοήθησαν αὐτόν, ὅτε ἐπορεύετο κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, 700 Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν² τοῦ Χειρισόφου. Μετὰ δὲ τὴν παρὰ τὰ Κούναζα μάχην ἐπέμφθη οὗτος ὑπὸ τοῦ Κλεάρχου πρὸς τὸν Ἀριαῖον, διότι εἰς τοῦτον ἦβελον οἱ Ἑλληνες νὰ ὑπηρετῶσιν ὡς μισθοφόροι, ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ³ ἀναλάβῃ τὴν βασιλείαν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσεν⁴ ὥστε νὰ τολμήσῃ ὁ Ἀριαῖος τοιοῦτόν τι. Ὑστερον δὲ ὅτε οἱ πλείστοι ἀρχηγοὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Τισσαφέρνους, αὐτὸς ἦτο ἀπῶν, ὥστε τότε ἐσώθη. Ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου ὠδήγουν μάλιστα ὁ Χειρισόφος καὶ ὁ Ξενοφῶν τὸν

στρατόν. Καί μάλιστα ὁ μὲν Χειρίσοφος ὠδήγει τοὺς ἔμπροσθεν, ὁ δὲ Ξενοφῶν τοὺς ὀπισθοφύλακας, οἱ δὲ λοιποὶ ἐφαίνοντο πρεσβύτεροι ἢ ὥστε νὰ ὑπομείνωσι τοιοῦτους κόπους. Καί κατὰ τὴν πορείαν ὁ Χειρίσοφος καὶ Ξενοφῶν πάντα ἔπραττον, ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἀσφαλῶς ὠδηγήσωσι (σώσωσιν) εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅτε δὲ ἦσαν ἐν τῷ Πόντῳ, ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ὅτι ἦσαν πλείονες ἀρχηγοὶ ἢ ὥστε νὰ δύνωνται ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἀποφασίσωσιν⁵: διὰ τοῦτο ἀπεφάσισαν νὰ ἐκλέξωσιν ἓνα μόνον ἀρχηγόν⁶. Τότε δὲ εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι τσαυτὴν δύναμιν, ὥστε ἐξελέχθη ὁ Χειρίσοφος, διότι ἦτο Λακεδαιμόνιος. Ἄλλ' ἡ γνώμη τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ἀρκάδων ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν ὑπέμειναν πολὺν χρόνον ξένον ἀρχηγόν, διότι οὗτοι ἦσαν πλείονες ἢ πάντες οἱ ἄλλοι. Κατὰ τὴν ἕκτην ἡμέραν κατέλιπον οὗτοι τὸ στρατεύμα, καὶ ὅτε οἱ Ἕλληνες κεχωρισμένοι ἐπροχώρουν⁷, ἠσθένησεν ὁ Χειρίσοφος καὶ ἀπέθανεν.

3. Ἐν ταῖς ὑποθετικαῖς προτάσεσι.

71.

Ὁ θάνατος τοῦ βασιλέως Κλεομβρότου.

Ὅτε ἐν Σπάρτῃ αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τὴν εἰρήνην ὠρκίσθησαν, οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπανήγαγον ἐκ τῶν πόλεων τὰς ἐαυτῶν φρουράς. Ἐν δὲ οἱ Θηβαῖοι τὰς Βοιωτικὰς πόλεις ἄφρινον¹, θὰ ἐγένετο γενικὴ² εἰρήνη. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο δὲν ἐγένετο, ὁ Λακεδαιμόνιος βασιλεὺς Κλεομβρότος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ ἐστρατοπέδευσε παρὰ τὰ Λεῦκτρα. Τότε δὲ πρόετρεπον³ τὸν Κλεομβρότον οἱ φίλοι αὐτοῦ εἰς μάχην λέγοντες: «ἐὰν τοὺς Θηβαίους ἄνευ μάχης ἀφήσῃς νὰ ἀποχωρήσωσι⁴, θὰ πάθῃς ὑπὸ τῆς πόλεως τὰ ἔσχατα: διότι ἤδη πρότερον ἄπαξ ἐφείσθης⁵ τῶν Θηβαίων, ἂν καὶ διετάχθῃς νὰ λεηλατήσῃς⁶ τὴν χώραν αὐτῶν· ἐὰν δὲ τῶ ὄντι ἐπιθυμῇς τὴν πατρίδα, πρέπει νῦν νὰ ἐστρατεύσῃς κατὰ τῶν πολεμίων». Ὁ Κλεομβρότος λοιπὸν ἐφοβεῖτο νὰ φανῇ δειλός, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ⁷ τῶν πολεμίων καὶ ἂν ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ μετὰ πολλῶν. Ὅτε δὲ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Θηβαίων ἐσκέπτοντο, εἶπέ τις: «Ἐὰν

δὲν πολεμήσωμεν, θὰ ἀποστατήσωσιν ἀφ' ἡμῶν αἱ Βοιωτικαὶ πόλεις, ἡμεῖς δὲ ἤθελομεν πολιορκηθῆ ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ ἂν αἱ τροφαὶ ἤθελον λείψει^δ ἀπὸ τὸν λαόν, οὗτος ἤθελε διάκεισθαι ἐχθρικῶς πρὸς ἡμᾶς. Ἄς μὴ διστάσωμεν. Ἐὰν δὲ πολεμήσωμεν ἐνταῦθα, θὰ νικήσωμεν· διότι κατὰ τινα χρησμὸν θὰ πάθωσιν ἐνταῦθα οἱ Λακεδαιμόνιοι ἦτταν». Οὕτω ἀπεφάσισαν καὶ οἱ Θηβαῖοι τὴν προσβολὴν, ἵνα ἐλευθερώσωσι τὴν πατρίδα ἀπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ἂν ἤθελαν δυνηθῆ. Οὕτω λοιπὸν ἤρχισεν ἡ μάχη, ἐν ἣ ἔπεσον ὁ Κλεόμβροτος, ἂν καὶ ἐνίκησεν, ὅπου προσέβαλεν^ε οἱ λοιποὶ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἔφυγον καὶ ἐπανῆλθον εἰς Πελοπόννησον.

Τὰ πρὸ τῆς Ἀνταλκιδείου εἰρήνης.

72.

Ὁ Κόνων διὰ τῶν χρημάτων τοῦ μεγάλου βασιλέως ἀνφοδοῦμῃσε τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηνῶν καὶ προσεῖλκε¹ τὰς νήσους καὶ πόλεις. Ὅτε δὲ τοῦτο ἤκουσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἔλεγον «Ἐὰν ἀκούσῃ τοῦτο ὁ σατράπης Τιρίβαζος, θὰ παύσῃ νὰ τρέφῃ τὸν στόλον τοῦ Κόνωνος». Διὰ τοῦτο ἐπέμφεν τὸν Ἀνταλκίδα^ν πρὸς τὸν Τιρίβαζον. Ἐὰν δὲ οἱ Σπαρτιάται δὲν ἤθελον πέμψει πρεσβευτήν, δὲν ἤθελον πέμψει καὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Ἀλλὰ τότε ἔλεγον «Ἐὰν μηδένα πέμψωμεν, ὁ Τιρίβαζος θὰ πεισθῆ ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων· ἐὰν δὲ ἔλθωσι πρὸς αὐτὸν πρέσβεις παρ' ἡμῶν καὶ τῶν συμμάχων, θὰ μείνῃ πιστὸς² εἰς τὰς σπονδάς». Ὅτε δὲ ἦλθον οἱ πρέσβεις πρὸς τὸν Τιρίβαζον, εἶπεν ὁ Ἀνταλκίδας «Θέλω νὰ κάμω εἰρήνην πρὸς τὸν βασιλέα, ὡς αὐτὸς ἐπιθυμεῖ. Τὰς μὲν Ἑλληνικὰς πόλεις ἄς κατέχη, αἱ δὲ νῆσοι καὶ αἱ λοιπαὶ πόλεις πρέπει νὰ εἶνε αὐτόνομοι». Τοῦτο ἤρρεσεν εἰς τὸν Τιρίβαζον, οὐχὶ δὲ εἰς τοὺς Ἀθηναίους, οἱ ὅποιοι ἔλεγον «Ἐὰν ἐδεχόμεθα ταύτην τὴν εἰρήνην, θὰ ἐστερούμεθα τῶν νήσων Δήμνου, Ἰμβρου καὶ Σκύρου». Οὗτοι μὲν λοιπὸν ἐπανῆλθον ἄπρακτοι, ὁ δὲ βασιλεὺς καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔκαμον τὴν εἰρήνην διὰ τοῦ Τιρίβαζου καὶ Ἀνταλκίδου. Ὁ βασιλεὺς ὑπεσχέθη νὰ εἶνε σύμμαχος τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ ἐὰν πόλις τις δὲν δεχθῆ τὴν εἰρήνην, νὰ ἐκστρατεύῃ μετ' αὐτῶν κατ' αὐτῆς.

6. Ἐν ταῖς ἀναφορκαῖς προτάθεσι.

Διάταξις¹ τοῦ Λυκούργου.

73.

Ὅστις ἔμαθέ τι ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, γνωρίζει ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐμεγαλοφρόνου² διὰ τὰς διατάξεις τοῦ Λυκούργου, διότι οὗτος κατέστησε τὴν βουλὴν τῶν γερόντων. Κατὰ τοὺς νόμους αὐτοῦ ἐξελέγοντο 28 γέροντες, οἱ ὅποιοι νὰ βουλευῶνται μετὰ τῶν βασιλέων. Ἡ δὲ ἐκλογή ἐγένετο ὡς ἐξῆς· ὅτε οἱ Σπαρτιᾶται ἤθελον συνέλθει, ἐπορεύοντό τινες ἐκλεχθέντες εἰς πλησίον οἰκίαν, ἐξ ἧς δὲν ἠδύναντο νὰ βλέπωσι τί συνέβαινεν, ἀλλὰ μόνον πάντα νὰ ἀκούωσιν. Ὅστις λοιπὸν ἐπεθύμει νὰ μετάσχη τῆς βουλῆς τῶν γερόντων, ἐπορεύετο σιωπῶν διὰ τῆς ἐκκλησίας, οἱ δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ κατέγραφον εἰς τίνα ἐφώναζαν δυνατὰ³ οἱ πλείστοι. Καὶ εἰς ὄντινα ἤθελον φωνάζει δυνατὰ οἱ πλείστοι, οὗτος ἀνηγορεύετο γέρων (ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῇ βουλῇ τῶν γερόντων).

Ὁ μῦθος τοῦ κυνὸς καὶ τοῦ προβάτου.

74.

Λέγουσιν ὅτι, ὅτε τὰ ζῶα εἶχον φωνήν, εἶπεν ἡ προβατίνα¹ πρὸς τὸν κύριόν της· θαυμαστὸν πράττεις, ὁ ὅποιος (=διότι σὺ) εἰς ἡμᾶς μὲν, αἱ ὁποῖαι σοὶ παρέχουмен καὶ ἔρια καὶ ἀρνία καὶ τυρόν, οὐδὲν δίδεις, ὅ,τι δὲν ἠθέλομεν λάβει ἐκ τῆς γῆς, εἰς δὲ τὸν κύνα, ὅστις οὐδὲν τοιοῦτόν σοι παρέχει, μεταδίδεις ἐκ τῆς τροφῆς, τὴν ὅποιαν αὐτὸς ἔχεις. Ὁ δὲ κύριος ἀπεκρίθη· ὁ κύων εἶνε ὁ καὶ ὑμᾶς αὐτὰς σφάζων, ὥστε μῆτε ὑπ' ἀνθρώπων νὰ κλέπτησθε μῆτε ὑπὸ λύκων νὰ ἀρπάζησθε· ἐπειδὴ ὑμεῖς, ἐὰν ἐκεῖνος δὲν ἤθελε φυλάττει ὑμᾶς, δὲν ἠθέλετε δύνασθαι νὰ βόσκητε² φοβούμεναι μὴ ἀπολεσθῆτε. Ὅτε ἡ προβατίνα ἤκουσεν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὁ κύριος εἶπεν, ἵνα ὑπερασπίσῃ³ τὸν κύνα, συνεχώρησε νὰ προτιμᾶται ὁ κύων.

7. Ἐν ταῖς χρονικαῖς προτάσει.

Ὁ Ἀπόλλων σφίξει τοὺς Δελφοὺς.

75.

Ὅσακις νῦν οἱ ἄνθρωποι ἀποροῦσι τί νὰ πράξωσι, μεταχειρίζονται ἄλλος ἄλλο ὅσακις δὲ οἱ ἀρχαῖοι ἠπόρουσιν, ἠρώτων τοὺς θεοὺς καὶ οἱ Ἕλληνας μάλιστα τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ζητοῦντες συμβουλήν¹ ἀνέθετον πολλὰ ὠραία ἀφιερώματα², ἦτο τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν πλοῦσιον³ ἐκ θησαυρῶν.

Τοῦτο ἐγνώριζε καὶ ὁ βασιλεὺς Ξερξῆς· διὰ τοῦτο ἐπεμφε μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Θερμοπυλῶν στρατιώτας, καὶ ἐν ᾧ αὐτὸς διὰ τῆς Βοιωτίας ἐπορεύετο, ἀνέβησαν οὗτοι ἐπὶ τὰ ὄρη τῶν Δελφῶν. Ὅτε δὲ οἱ Δελφοὶ ἤκουσαν τοῦτο, μεγάλως ἐφοβήθησαν καὶ ἐνόμιζον ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπέλθωσι, πρὶν σώσωσι τοὺς ἱεροὺς θησαυροὺς. Ὅτε δὲ ὁ θεὸς εἶπεν ὅτι αὐτὸς θὰ ὑπερασπίσῃ⁴ τὸ ἑαυτοῦ ἱερὸν, δὲν ἐφάνη καλὸν εἰς τοὺς Δελφοὺς νὰ μείνωσιν, ἕως ὅτου ἔλθωσιν οἱ Πέρσαι· ὑπελείφθησαν μόνον 60 ἄνδρες καὶ ὁ προφήτης. Πρὶν δὲ οἱ Πέρσαι ἔλθωσιν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηναῆς, τὸ ὅποσον ἔκειτο πρὸ τῶν ἄλλων ναῶν, καταπίπτει κεραυνὸς ἐπ' αὐτῶν· ἐκ δὲ τοῦ Παρνασοῦ ἀπορρήγνυνται δύο βράχοι καὶ πίπτουσιν εἰς τὰς τάξεις αὐτῶν καὶ ἐκ τοῦ ἱεροῦ γίνεται μεγάλη φωνή. Τότε ἐτράπησαν εἰς φυγὴν οἱ βάρβαροι ἐκπεπληγμένοι. Εὐθύς ὡς⁵ οἱ Δελφοὶ εἶδον αὐτοὺς φεύγοντας, κατέβησαν καὶ ἐδίωξαν καὶ ἐφόνευσαν πολλοὺς. Οἱ δὲ βάρβαροι δὲν ἔπαυσαν⁶ φεύγοντες, εἰμὴ ἀρ' οὐ ἔφθασαν εἰς τὴν πεδιάδα. Ἄρ' ὅτου οἱ βάρβαροι ἔπαθον τοῦτο, δὲν ἐτόλμων οὔτε κατὰ τοῦτο οὔτε κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἀν καὶ κατεῖχον τὴν Βοιωτίαν, νὰ ἀναβῶσι πάλιν εἰς τοὺς Δελφοὺς.

Περὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνοσ.

76.

Ἐν ᾧ ὁ Φίλιππος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμύντου, ὡς ἄμνηρος ἦτο ἐν Θή-

θαις, ἔμαθε τὴν τε στρατηγικὴν τέχνην τοῦ Ἐπαμεινώνδου καὶ τὰς ἔριδας τῶν Ἑλλήνων. Ἄφ' οὗ δὲ ἔγινε βασιλεὺς, εἰσέβαλεν εἰς τοὺς Ἰλλυριοὺς κατὰ πρῶτον καὶ δὲν ἔπαυσε πρότερον νὰ πολεμῇ, εἰμὴ ἄφ' οὗ ὑπέταξεν αὐτούς. Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ἦτο ἐκ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες, ὅταν νομίζωσι τι ὠφέλιμον, δόλον καὶ ἐπιβουλὴν μεταχειρίζονται. Οὗτος ὅτε ἐπολέμει ἐν Θράκῃ, ἔπεμψεν εἰς τινὰ ἐχθρικήν πόλιν πρέσβεις περὶ παραδόσεως· πρὶν δὲ ἀποπέμψῃ αὐτούς, εἶπεν· «Ἄφ' οὗ ἡ ἐκκλησία συγκληθῆ, μὴ παύσητε νὰ διαλέγησθε πρὸς αὐτούς πρότερον, πρὶν οἱ στρατιῶται ἔλθωσιν». Ἐν ᾧ δὲ οἱ πολῖται ἠκροῶντο τῶν πρέσβεων ὁμιλούντων, προσέβαλεν ὁ Φίλιππος τὴν φρουρὰν παρὰ τὴν πύλην καὶ ἐγένετο κύριος¹ τῆς πόλεως. Τοὺς δὲ στρατιώτας δὲν ἐνόμιζε καλὸν νὰ καθιστᾶ εἰς κινδύνους, πρὶν ἤθελε διδάξῃ αὐτούς νὰ ὑπομένωσι τοὺς χαλεπωτάτους κόπους². Ἄφ' οὗ λοιπὸν ἤθελον ἀναλάβει τὰ ὅπλα καὶ τὰς τροφάς, ἐξῆγεν αὐτούς καὶ δὲν ἔφινε πρότερον νὰ ἀναπαύωνται, πρὶν διελθῆ³ τριακόσια στάδια.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ!

Ὁ Κλέαρχος καὶ ὁ Τισσαφέρνης διαλέγονται
πρὸς ἀλλήλους.

77.

Ὅτε ὁ Κλέαρχος ἦλθε πρὸς τὸν Τισσαφέρνην, εἶπε τὰ ἐξῆς·
«Ἵμεῖς, ὦ Τισσαφέρνη, καὶ ἡμεῖς ὠρκίσθημεν νὰ μὴ ἀδικήσωμεν¹
ἀλλήλους. Σὲ μὲν δὲν βλέπω ἀδικοῦντα ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ δὲν σκεπτό-
μεθα νὰ βλάψωμεν ὑμᾶς. Νῦν δὲ ἦλθον πρὸς σέ, ἵνα παύσωμεν τὴν
ὑποψίαν· διότι κατὰ πρῶτον ἐμποδίζουσιν ἡμᾶς οἱ ὄρκοι νὰ πολεμή-
σωμεν πρὸς ἀλλήλους καὶ ὁ ἀμελῶν τῶν θεῶν βλάπτει ἑαυτὸν, διότι οὗ-
τοι ἐπιθέτουσιν εἰς αὐτὸν τιμωρίας δι' ὅσα ἡμαρτεν. Οὐδεὶς δὲ εἶνε,
ὅστις ἀπέφυγε τὴν τιμωρίαν τῶν θεῶν. Ἐπειτα δὲ σὺ εἶσαι δι' ἡμᾶς
τὸ μέγιστον ἀγαθόν· διότι μετὰ σοῦ πᾶσα ὁδὸς εἶνε βατὴ καὶ ὑπάρ-
χει ἀφθονία τροφίμων, ἄνευ δὲ σοῦ πάντα εἶνε πλήρη ἀπορίας. Ἐὰν
δὲ ἐν τῇ μανίᾳ φονεύσωμέν σε, ἠθελόμεν² βλάψῃ ἡμᾶς αὐτοὺς μάλι-

στα, διότι ὁ βασιλεὺς ἤθελε πολεμήσει· ἔτι πρὸς ἡμᾶς. Ἐγὼ δὲ ἤθελον στερήσει ἐμαυτὸν τῶν καλλίστων ἐλπίδων· διότι πρότερον ὑπηρετοῦν τὸν Κύρον νομίζων, ὅτι εἶνε ἰκανώτατος νὰ εὐεργετῇ τοὺς φίλους· νῦν δὲ σὺ εἶσαι ἀντ' αὐτοῦ ὁ ἰσχυρότατος σατράπης. Καὶ σὺ δὲ ἤθελες εὐχηθῆ νὰ εἰμεθα φίλοι σου· διότι τοὺς Μυσοὺς, Πισίδας καὶ Αἰγυπτίους θὰ κάμητε ὑπηκόους³, ἐὰν ἔχητε τὴν παρ' ἐμοὶ δύναμιν. Σὺ δὲ θὰ ὠφελήσῃς μάλιστα τὸν ἑαυτὸν σου σώζων ἡμᾶς· διότι ἐὰν ἔχῃς ἡμᾶς, θὰ τιμωρήσῃς πάντας τοὺς ἐναντίους σου καὶ θὰ εἶσαι ὁ ἰσχυρότατος κύριος».

Ταῦτα εἶπεν ὁ Κλέαρχος· ὁ δὲ Τισσαφέρνης εἶπε τὰ ἐξῆς· «Ὡμίλησας σωφρόνως, ὦ Κλέαρχε, διότι ἂν ἤθελες παρασκευάζει ἐπιβουλὰς κατ' ἐμοῦ, ἤθελες σκεφθῆ⁴ κακὰ κατὰ σοῦ μάλιστα. Ἄλλὰ καὶ ὑμεῖς ἀπιστεῖτε εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὸν βασιλέα οὐχὶ δικαίως· διότι περὶ ἐμὲ εἶνε τοσοῦτοι πεζοὶ καὶ ἵππεις, ὥστε δυνάμεθα νὰ βλάψωμεν ὑμᾶς, δὲν κινδυνεύομεν δὲ νὰ ἀντιπάθωμέν τι. Τὰ ὄρη δὲ καὶ τοὺς ποταμοὺς δὲν ἠθέλετε δύνασθαι νὰ διαβῆτε, ἐὰν δὲν κάμωμεν αὐτοὺς βατούς. Τέλος δὲ ἐὰν τὴν χώραν ἡμῶν ἐρημώσῃτε κλιόντες αὐτήν, ἠθέλετε βλάψει μᾶλλον ὑμᾶς ἢ ἡμᾶς, διότι πρὸς τὴν πείναν δὲν θὰ ἠδύνασθε νὰ μάχησθε. Διὰ τούτων τῶν μέσων⁵, τὰ ὅποια ἔχομεν, θὰ ἠδυνάμεθα εὐκόλως τὴν ὑμετέραν δύναμιν νὰ καταστρέψωμεν⁶. Διὰ τί δὲ δὲν πράττομεν τοῦτο; Ἐπιθυμῶ οἱ μισθοφόροι τοῦ Κύρου δι' εὐεργεσιῶν νὰ μὲ ὑπηρετῶσιν».

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κλέαρχος ἐπίστευσεν ὅτι ὁ Τισσαφέρνης εἶνε φίλος του. Διὰ τοῦτό κατὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν πείθει πολλοὺς ἐκ τῶν στρατηγῶν καὶ λοχαγῶν νὰ πορευθῶσιν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Τισσαφέρνου. Ἐκεῖ δὲ ὁ Κλέαρχος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐφυλακίσθησαν⁷ καὶ ἐφονεύθησαν.

Ὁ Ξενοφῶν ὀμιλεῖ πρὸς τοὺς λοχαγοὺς τοῦ Προξενου.

78.

Μετὰ τὸν φόνον τῶν ἀρχηγῶν¹ ἠγέρθη ὁ Ξενοφῶν κατὰ τὴν νύκτα καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν· «Διὰ τί κείμαι ἀμέριμνος²; Ἄμα ἐξημερώσῃ, θὰ ἔλωσιν οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν. Τότε δὲ θὰ πάθωμεν τὰ φοβε-

ρώτατα.³ Πῶς δὲ θὰ ὑπερασπίσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας,⁴ περὶ τούτου οὐδεὶς φροντίζει ἐξ ἡμῶν. Ἐγὼ δὲ τίνα στρατηγὸν περιμένω ἢ ποίαν ἡλικίαν; Διότι δὲν θὰ γίνω πρεσβύτερος, ἐὰν σήμερον παραδώσω ἑμαυτὸν εἰς τὸν βασιλέα».

Ἐπειτα δὲ ἐσηκώθη καὶ συνεκάλεσε τοὺς λοχαγοὺς τοῦ Προξένου· ὅτε δὲ οὗτοι συνῆλθον, εἶπε τὰ ἐξῆς· «Ἐγὼ, ὦ λοχαγοί, δὲν δύναμαι μήτε νὰ κοιμῶμαι μήτε νὰ κείμαι ἀμέριμος, ἐπειδὴ οἱ στρατηγοὶ ἡμῶν ἀπέθανον. Οἱ πολέμοι, ἀφ' οὗ παρεσκευάσθησαν, ἤρχισαν τὸν πόλεμον καθ' ἡμῶν· τίς δὲ ἐξ ἡμῶν ἀντιπαρασκευάζεται; Ἐὰν περιέλθωμεν εἰς τὴν ἐξουσίαν⁵ τοῦ βασιλέως, τί θὰ πάθωμεν; Ἐκείνος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του μετὰ τὸν θάνατον ἀπέκοψε⁶ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεσταύρωσεν (αὐτὸν) καὶ ἡμᾶς θὰ μεταχειρισθῆ κάκιστα, ἵνα εἰς τοὺς ἄλλους φόβον ἐμβάλλῃ. Τὰ πάντα λοιπὸν πρέπει νὰπραχθῶσιν ὑφ' ἡμῶν, ἵνα ἐλευθερώσωμεν ἡμᾶς αὐτούς. Ἄς τιμωρήσωμεν τοὺς βαρβάρους, δι' ὅσα⁷ ὑπ' αὐτῶν ἐπάθομεν. Βλέπετε πόσῃν μεγάλῃ καὶ ὠραίῃ χώρῃν ἐκεῖνοι ἔχουσι καὶ πόσα τρόφιμα, ἀλλ' ἡμεῖς οὐδὲν δυνάμεθα νὰ λαμβάνωμεν ἄλλως ἢ ἀγοράζοντες. Τώρα δέ, ὅτε αἱ σπονδαὶ διελύθησαν, κεῖνται πάντα τὰ ἀγαθὰ ἐν τῷ μέσῳ, οἱ δὲ θεοὶ θὰ εἶνε μεθ' ἡμῶν ὡς πρότερον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Προξένος ἀπέθανεν, ἡμεῖς οἱ ἑταῖροι τοῦ Προξένου ἄς μὴ περιμένωμεν ἄλλους, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοὶ ἄς ἀρχίσωμεν. Καὶ ἐγὼ ἐὰν θέλητε νὰ προηγῆσθε, θὰ σας ἀκολουθήσω· ἐὰν δὲ θέλητε νὰ προηγῶμαι ἐγὼ, νομίζω ὅτι θὰ σώσω ἑμαυτὸν καὶ ὑμᾶς».

Ἀφ' οὗ ἤκουσαν τοῦτο οἱ λοχαγοί, εἶπον· «Ἐπειδὴ βλέπομεν τὴν ἀνδρείαν σου, ὦ Ξενοφῶν, πιστεύομεν εἰς σέ, καὶ ἐπειδὴ σὺ πρῶτος συνεκάλεσας ἡμᾶς, προηγοῦ, ἡμεῖς δὲ θὰ σε ἀκολουθήσωμεν».

ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ

Περὶ τοῦ τρίτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

79.

Ἐπειδὴ εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ὁ πόλεμος κατὰ τῶν ἐν Ἰθάμῃ (πολιορκουμένων) ἐμηκύνετο, προσεκάλεσαν¹ καὶ ἄλλους συμμαχοὺς

καὶ τοὺς Ἀθηναίους. Ἐνεκα δὲ ταύτης τῆς ἐκστρατείας ἐγένετο φανερά διαφορά μεταξύ² Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων· διότι οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπειδὴ ὁ τόπος³ διὰ τῆς βίας δὲν ἐκυριεύετο, ἀπέπεμψαν τοὺς Ἀθηναίους ἔνεκα ὑποψίας. Οὗτοι δὲ νὰ πάθωσι τοῦτο ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων δὲν ἐνόμισαν δίκαιον, καὶ διὰ τοῦτο ἄφησαν⁴ τὴν γενομένην εἰρήνην ἔνεκα τῶν Μήδων καὶ συνῆψαν συμμαχίαν πρὸς τοὺς Ἀργεῖους καὶ Θεσσαλοὺς. Προσετέθησαν δὲ καὶ οἱ Μεγαρεῖς εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, ἀφ' οὗ ἀπέστησαν⁵ ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, διότι οἱ Κορίνθιοι ἐπίεζον αὐτοὺς διὰ πολέμου ἔνεκα τῶν ὀρίων τῆς χώρας, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι κατέλαβον τὰ Μέγαρα καὶ τὰς Πηγάς καὶ ἐτίσαν διὰ τοὺς Μεγαρεῖς τὰ μακρὰ τεῖχη τῆς πόλεως μέχρι τῆς Νισαίας καὶ αὐτοὶ ἐφυλάττον αὐτά. Καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου (ἐντεῦθεν) ἤρχισε κατὰ πρῶτον τὸ σφοδρὸν μίσος τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ⁶ τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες τοὺς ἐκ τῆς Ἰθώμης ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ τὰς συνθήκας ἐκεπεμφθέντας ἐξ ἔχθρας πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐδέχθησαν ἐν Ναυπάκτῳ, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου εἶχον ἀφαιρέσει ἀπὸ τοὺς Λοκροὺς τοὺς Ὀζόλας.

Τὸ Κυλώνειον ἄγος.

80.

Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπήτησαν νὰ ἐξαλείψωσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸ Κυλώνειον ἄγος, ἐπειδὴ ἐγνώριζον ὅτι ὁ Περικλῆς, ὁ υἱὸς τοῦ Ξανθίππου, μετέιχεν αὐτοῦ ἐκ μέρους¹ τῆς μητρὸς, καὶ ἐνόμιζον ὅτι, ἐὰν ἐκεῖνος ἐξεδιώκετο, ὅ,τι ἀπῆτουν παρὰ τῶν Ἀθηναίων καλῶς θὰ προχωρήσῃ² διότι οὗτος ἦτο ὁ ἰσχυρότατος μεταξὺ τῶν συγχρόνων³ του καὶ πολιτευόμενος κατὰ πάντα ἀνθίστατο εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ δὲν ἄφινε τοὺς Ἀθηναίους νὰ ὑποχωρῶσιν,⁴ ἀλλ' ἐζήγειρεν αὐτοὺς εἰς πόλεμον. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπῆτουν νὰ ἐξαλείψωσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὸ ἀπὸ τοῦ Ταινάρου μίasma· οὗτοι δῆλα δὴ ἰκέτας τῶν εἰλώτων ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ Ταινάρου ἀπήγαγον καὶ ἐφόνευσαν καὶ διὰ τοῦτο ἐνόμιζον ὅτι ἐγένετο εἰς αὐτοὺς ὁ σεισμὸς ἐν Σπάρτῃ.

Πρὸς τοῦτοις ἀπήτησαν οἱ Ἀθηναῖοι νὰ ἐξαλείψωσιν ἐκεῖνοι τὸ

μίαςμα τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Χαλκιοῖκου· ὅτε δῆλα δὴ ὁ Πausanias ἐκυρίευσε τὸ Βυζάντιον, συνελήφθησαν ἐν αὐτῷ συγγενεῖς τινες τοῦ βασιλέως, τοὺς ὁποίους οὗτος ἐπέμψε πρὸς τὸν βασιλέα κρυφίως⁵ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συμμάχους καὶ ἐνήργει⁶ διὰ τινος Ἐρετριέως Γογγύλου νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸν βασιλέα. Οὗτος δὲ ἐπέμψε πρὸς αὐτόν, χαίρων διὰ τὰς προτάσεις⁷ τοῦ Πausanίου, τὸν Ἀρτάβαζον καὶ προέτρεπε νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι ὑπισχνεῖται. Ὁ δὲ Πausanias, ὅστις καὶ πρότερον εἶχε⁸ μεγάλην ὑπόληψιν⁹ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, ἐπήρθη ἔτι μᾶλλον καὶ ἔζη κατὰ τὸν τρόπον τῶν Μήδων, ἀλλ' οἱ ἄρχοντες ἀνεκάλεσαν αὐτόν καὶ κατεδίωξαν, καὶ ὅτε οὗτος κατέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Χαλκιοῖκου Ἀθηνᾶς, ἀφήρεσαν τὴν στέγην, καὶ ὅτε ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἐξήγαγον αὐτόν ἐκ τοῦ ναοῦ.

Ἐκ τῶν Ξενοφῶντος Ἀπομνημονευμάτων.

Διδασκαλία καὶ βίος Σωκράτους.

81.

Πῶς ἔζη ὁ Σωκράτης καὶ τί ἐδίδασκεν ἦτο φανερόν εἰς πάντα Ἀθηναῖον· διότι καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ὅτε ἡ ἀγορὰ ἦτο πλήρης ἀνθρώπων, περὶ τὴν μεσημβρίαν ἔβλεπον αὐτόν ὅτι ἐν τῷ φανερῷ ἦτο καὶ διελέγετο πρὸς πάντα. Οὐδεὶς δὲ ἤκουσεν αὐτόν νὰ λέγῃ περὶ ἄλλου τινός ἢ περὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· διότι εἶνε ἀδύνατον εἰς τὸν ἀνθρώπον τὰ θεῖα νὰ ἐξετάξῃ καὶ κατὰ τινὰς νόμους κατεσκευάσθῃ τὸ πᾶν καὶ κινεῖται. Διὰ τοῦτο ἐφαίνοντο εἰς αὐτόν ἀνόητοι¹ ὅτι εἶνε οἱ διδάσκοντες τοὺς ἑαυτῶν μαθητὰς περὶ τοιούτων πραγμάτων, πρὶν οὖτοι μάθωσι τὰ καθήκοντά² των. Καὶ ἀπεδείκνυε πρὸς τοῦτοις ὅτι³ ἐκ τοιούτων ἐρευνηῶν οὐδεμίαν ὠφέλειαν εἶχον, διότι δὲν ἦτο δυνατόν⁴ νὰ παράγωσιν⁵ ὕδωρ, ψυχὸς ἢ οὐτινος (ἄν) ἄλλου⁶ ἔχωσι χρεῖαν⁶. Ὅ,τι δὲ ὁ Σωκράτης εἶχε γνωρίσει ὅτι εἶνε ἄριστον, καὶ τοὺς μαθητὰς του ἐδίδασκε καὶ αὐτὸς τοῦτο ἔπραττε. Διὰ τοῦτο μόνος αὐτὸς ἀντεῖπεν, ὅτε οἱ παρὰ τὰς Ἀργινοῦσας στρατηγοὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ παρὰ τὸν νόμον κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον⁷. Οὐδεὶς δὲ ποτε, ὡς λέγει ὁ Ξενοφῶν, ἠδύνατο νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Σωκράτης εἰπέ τι ἄ-

δικον ἢ ἔπραξεν· διότι ἐνόμιζεν ὅτι οἱ θεοὶ πάντα ἤξεύρουσι καὶ πανταχοῦ εἶνε παρόντες^δ.

Εὐσέβεια Σωκράτους.

82.

Ὡς πρὸς τὰ θρησκευτικὰ πράγματα¹ ἔπραττε καὶ ἔλεγεν ὁ Σωκράτης οὕτως, ὅπως ἀποκρίνεται ἡ Πυθία εἰς τοὺς ἐρωτῶντας πῶς πρέπει νὰ πράττωσιν οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες εὐχονται νὰ πράττωσιν εὐσεβῶς. Ὁ Σωκράτης δὴλα δὴ πάντοτε τοῦτο εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν², νὰ πράττῃ κατὰ τὸν νόμον τῆς πόλεως. Ὁσάκις δὲ παρεκάλει τοὺς θεοὺς, οὐδὲν ἄλλο ἐζήτει νὰ δίδωσιν εἰς αὐτὸν ἢ ὅ,τι ἔμελλε νὰ ὠφελῆσῃ αὐτόν. Ἐκάλει δὲ ἀνοήτους τοὺς παρακαλοῦντας τοὺς θεοὺς νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς χρήματα ἢ δύναμιν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον· διότι δὲν ἤξεύρουσιν ἂν³ ταῦτα θὰ βλάψωσιν αὐτούς. Ἐνόμιζε δὲ ὅτι δὲν εὐχαριστεῖ⁴ τοὺς θεοὺς ἐκεῖνος, ὅστις δύναται νὰ προσφέρει μεγάλην θυσίαν ἐκ μεγάλης περιουσίας⁵, ἀλλ' ἐκεῖνος, ὅστις⁶ εἶνε εὐσεβέστατος καὶ ὅστις φροντίζει κατὰ δύναμιν νὰ τιμᾷ τοὺς θεοὺς.

Ἡ Σωκράτους θεολογία.

83.

Ὁ Ξενοφῶν διηγεῖται ἐν τῷ 4 κεφαλαίῳ τοῦ πρώτου βιβλίου τῶν Ἀπομνημονευμάτων ὅτι ἐν Ἀθήναις Ἀριστόδημος τις οὔτε θυσίας προσέφερεν εἰς τοὺς θεοὺς οὔτε προσήυχετο εἰς αὐτούς. Ὅτε δὲ ὁ Σωκράτης ἔμαθε τοῦτο, ἐφρόντισε¹ νὰ διαλεχθῇ πρὸς αὐτὸν περὶ τοῦ θεοῦ καὶ διὰ τοῦ² ὅτι ἀπεδείκνυε πρὸς αὐτὸν ὅτι αἱ αἰσθήσεις καὶ ἐν γένει³ πάντα τὰ μέρη τοῦ σώματος σκοπίμως⁴ κατεσκευάσθησαν⁵, ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὰ ζῷα δὲν εἶνε ἔργα τύχης, ἀλλὰ φρονήσεως καὶ ὅτι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ δημιουργός, ὅστις κατεσκευάσεν αὐτά. Ὅτε δὲ ὁ Ἀριστόδημος εἶπεν, ὅτι δὲν θυσιάζει⁶ εἰς τοὺς θεοὺς, διότι νομίζει ὅτι οὔτοι δὲν φροντίζουν περὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐδίδαξεν αὐτὸν πόσον οἱ θεοὶ ἐπιμελοῦνται περὶ αὐτοῦ, διὰ τοῦ ὅτι² ἀνέστησαν αὐτὸν ἴρθον καὶ ἔδωκαν χεῖρας καὶ τοιαύτην

γλώσσαν ἐνεφύτευσαν, ὥστε νὰ ἀρθρώνη τὴν φωνήν, καὶ ψυχὴν, ἥτις εἶνε ἰκανὴ νὰ φυλάττηται (ἀπὸ) τὸν κίνδυνον, πολλὰ νὰ μανθάνη καὶ ὅ,τι ποτὲ εἶδεν ἢ ἤκουσε νὰ διατηρῆ ἐν τῇ μνήμῃ⁷. Εἰς τὸν ἐξετάζοντα δὲ οὕτω τὸν ἄνθρωπον ἤθελε φανῆ δικαίως ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐν συγκρίσει πρὸς⁸ τὰ ἄλλα ζῶα ζῆ ὡς οἱ θεοί.

Τέλος.

84.

Ἐπειδὴ ὁ Ἀριστόδημος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῆ τοῦτο, εἶπεν εἰς τὸν Σωκράτην ὅτι, ἂν οἱ θεοὶ πέμπωσιν εἰς αὐτὸν συμβούλους, ἵνα λέγωσι τί πρέπει νὰ κάμνη καὶ τί νὰ μὴ κάμνη, θὰ πιστεύσῃ ὅτι φροντίζουσι περὶ αὐτοῦ. Πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθη ὁ Σωκράτης· «ὅστις ἤθελε σκεφθῆ πόσα¹ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐκτελεῖ, πόσον μακρὰν φθάσει² ὁ ἀνθρώπινος ὀφθαλμὸς καὶ περὶ πόσων ἢ ψυχῆ πολλὰκις φροντίζει, ἤθελε πιστεύσει ὅτι τὸ θεῖον τοιοῦτον εἶνε, ὥστε συγχρόνως πάντα νὰ βλέπῃ καὶ περὶ πάντων συγχρόνως νὰ ἐπιμελῆται. Καὶ καθὼς διὰ τοῦ προσφέρειν ὑπηρεσίας καὶ χάριτας⁴ γνωρίζει τις τοὺς θέλοντας νὰ ἀνταποδίδωσι τὰς ὑπηρεσίας καὶ τὰς χάριτας⁵, οὕτω καὶ αὐτὸς ἤθελε γνωρίσει ὅτι δὲν ἀμελοῦσιν αὐτοῦ οἱ θεοί, ἀλλ' ὅτι πάντα βλέπουσι καὶ πάντα ἀκούουσι, πανταχοῦ εἶνε παρόντες, περὶ πάντων φροντίζουσι καὶ ὅτι θέλουσι νὰ συμβουλευώσιν αὐτὸν περὶ τῶν ἀδῆλων εἰς τοὺς ἀνθρώπους».

Ἡ ἐγκράτεια εἶνε κρηπὶς πάσης ἀρετῆς.

85.

Περὶ τῆς ἐγκρατείας εἶπέ ποτε ὁ Σωκράτης τὰ ἐξῆς πρὸς τοὺς μαθητὰς του. «Ἄν ἤθελες γίνεαι πόλεμος, τίνα ἐκ τῶν δύο νομίζετε ὅτι ὁ λαὸς¹ ἤθελεν ἐκλέξει στρατηγόν ; ἐκείνον ὅστις εἶνε δούλος τῶν σωματικῶν ἡδονῶν ἢ ἐκείνον περὶ τοῦ ὁποίου γνωρίζει² ὅτι³ εἶνε ἐγκρατής ; ὅστις δὲ εἶνε εἰς τὸ⁴ τέλος τῆς ζωῆς του, ἤθελε καταστήσει ἐπίτροπον τοῦ οἴκου του καὶ τῶν τέκνων του ἄνδρα περὶ τοῦ ὁ-

ποίου γνωρίζει ὅτι ἐξουσιάζεται⁵ ὑπὸ τῆς γαστρὸς ; 'Ἄλλ' οὐδὲ δοῦλον ἠθέλει τις λάβει ἀκρατῆ ἄνθρωπον, διότι πᾶς τις ἠθελεν ὀκνήσει νὰ ἐμπιστευθῆ⁶ εἰς τοιοῦτον ἄνδρα ἢ τὰ πρόβατα ἢ τοὺς βόας ἢ τὰς γεωργικὰς ἐργασίας του. Ὅστις δὲ εἶνε ἀκρατής, οὐ μόνον ἄλλους ἠθέλε βλάψει, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτὸν του πολὺ μᾶλλον· διότι εἶνε κίνδυνος μὴ καταστρέψῃ⁷ τὸν οἶκόν του καὶ συγχρόνως τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Πρὸ πάντων δὲ ἅς κατασκευάσωμεν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν ἐγκράτειαν· διότι μόνη αὕτη εἶνε ἡ βᾶσις τῆς ἀρετῆς καὶ μόνον ὁ ἔχων αὐτὴν ἠθέλε μελετήσει καὶ μάθει τι καλὸν καὶ ὠφέλιμον».

Ἡ εὐδαιμονία δὲν εἶνε ἐν τῇ τρυφῇ καὶ πολυτελείᾳ.

86.

Ὁ σοφιστὴς Ἀντιφῶν βλέπων ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους ἦσαν περισσότεροι τῶν ἰδικῶν του προσεπάθει νὰ καταστήσῃ τὸν Σωκράτην γελοῖον, ὡς ἄκις¹ συνήντα² αὐτὸν, ἐλπίζων ὅτι οὕτω θὰ προσελκύσῃ³ τινὰς τῶν μαθητῶν. Ἐλεγε δὲ ποτε ὅτι οὐδὲ δοῦλος ἠθελεν ὑπομείνει, ὡς ὁ Σωκράτης, κακὰς τροφὰς νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ κακὰ ποτὰ καὶ ὄλον τὸ θέρος καὶ τὸ χειμῶνα νὰ φορῇ τὸ αὐτὸ ἱμάτιον ἄνευ χιτῶνος καὶ ὑποδημάτων. Διὰ τοῦτο φαίνεται εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ Σωκράτης εἶνε διδάσκαλος τῆς ἀθλιότητος καὶ διὰ τοῦ ὅτι⁴ δὲν ἐλάμβανε χρήματα διὰ τὴν διδασκαλίαν του, λέγει ὅτι ἡ φιλοσοφία του οὐδενὸς εἶνε ἀξία. Πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθη ὁ Σωκράτης, ὅτι ἐκεῖνη ἡ δίαιτα δὲν πρέπει νὰ κατηγορηται, ἥτις εἶνε ὑγιεινὴ καὶ εἰς τὸ σῶμα παρέχει ἰσχύν καὶ αὐτὸν οὐδέποτε ἐμποδίζει οὔτε κατὰ τὸν χειμῶνα οὔτε κατὰ τὸ θέρος νὰ πορεύηται· διότι τρώγει πάντοτε μὲ ὄρεξιν⁵, δύναται εὐκόλως νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα⁶, δὲν ἀναγκάζεται διὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους νὰ ἀλλάσῃ⁷ ἐνδύματα⁸ καὶ ἐπειδὴ ἀσκεῖται⁹, δύναται εὐκόλως νὰ ὑποφέρῃ πάντα ὅσα¹⁰ συμβαίνωσιν εἰς αὐτόν. Ὅστις δέ, εἶπεν ὁ Σωκράτης, δουλεύει εἰς τὴν γαστέρα καὶ εἰς τὰς ἡδονὰς, δὲν ἔχει καιρὸν¹¹ νὰ φροντίξῃ πῶς¹² θὰ γίνῃ αὐτὸς καλλίτερος. Σὺ δὲ ἠθέλες γνωρίσει ὅτι οὐχὶ ἐκεῖνος, ὅστις μεταχειρίζεται πολυτελεῆ δίαιταν καὶ ἄνευ ταύτης δὲν δύναται νὰ ζῆ, ἀλλ' ὁ ἀρκούμενος εἰς τὸ παρὸν εὐκολώτατα ἐκ-

στρατεύει καὶ δὲν ἐκπολιορκεῖται ταχύτερον. Διὰ τοῦτο τὸ μὲν μηδενὸς νὰ ἔχη τις χρεῖαν¹³ εἶνε θεῖον, τὸ δὲ (νὰ ἔχη χρεῖαν) ὅσον τὸ δυνατὸν¹⁴ ὀλιγωτέρων εἶνε πλησιέστατα τοῦ θεοῦ.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

87.

Ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐγένετο ἐρηθός, μετέβη εἰς ἐρημον μέρος καὶ ἐκάθητο ἀπορῶν ποίαν ἐκ τῶν δύο ὁδῶν νὰ τραπή¹, τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς ἢ τὴν τῆς κακίας. Τότε δὲ ἐφάνησαν εἰς αὐτὸν δύο γυναῖκες, ἡ μὲν μία λευκὸν ἐνδυμα² φοροῦσα καὶ κατὰ τὸ σῶμα μὲ καθαρότητα καὶ κατὰ τὰ ὄμματα μὲ αἰδῶ ἐστολισμένη³, ἡ δὲ ἑτέρα τεθραμμένη εἰς πολυσαρκίαν, κεκαλλωπισμένη, τὸ χροῶμα καὶ ἔχουσα πολὺ τετωμένους⁴ ὀφθαλμούς. Προφθάσασα⁵ δὲ ἡ τελευταία ἔδραμε πρὸς τὸν νεανίαν καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὅτι, ἐὰν ἐκλέξῃ⁶ αὐτὴν φίλην, θὰ ὀδηγήσῃ⁷ αὐτὸν οὕτως, ὥστε νὰ ἀπολαύῃ παντὸς εὐαρέστου⁸ καὶ νὰ εἶνε ἀπηλλαγμένος παντὸς δυσαρέστου δι' ὅλου τοῦ βίου· καὶ ὅτε ἠρώτησεν⁹ αὐτὴν ὁ Ἡρακλῆς τίς εἶνε, ἀπεκρίθη ὅτι ὑπὸ μὲν τῶν φίλων τῆς ὀνομάζεται Εὐδαιμονία, ὑπὸ δὲ τῶν μισούντων αὐτὴν Κακία. Πρὸς ταῦτα εἶπεν ἡ πρότερον μνημονευθεῖσα γυνή· Ἐπειδὴ οἱ θεοὶ εἰς τὸν ἀνθρώπον οὐδὲν καλὸν καὶ ἀγαθὸν δίδουσιν ἄνευ ἰδρωτός, διὰ τοῦτο ἀγγέλλει εἰς αὐτὸν ἀντὶ τοῦ νὰ ἀπατήσῃ διὰ προσιμίων ἡδονῆς, ὅτι οἱ θεοὶ εἰς οὐδένα ἄλλον εἶνε εὐμενεῖς ἢ εἰς ἐκεῖνον ὅστις περιποιεῖται¹⁰ αὐτούς, ὅτι μόνον ἐκεῖνος, ὅστις εὐεργετῇ τοὺς φίλους του, ἀγαπάται ὑπ' αὐτῶν καὶ μόνον ἐκεῖνος, ὅστις ὠφελεῖ τὴν πατρίδα, τιμᾶται ὑπὸ τῶν (συμ)πολιτῶν του, ὅτι ὁ ἀνθρώπος, ἵνα λαμβάνῃ καρπούς, πρέπει νὰ καλλιεργῇ τοὺς ἀγρούς του καὶ τὰ δένδρα του, ὅτι, ἵνα ἐν τῷ πολέμῳ τύχῃ δόξης, πρέπει νὰ φροντίζῃ περὶ τῶν πολεμικῶν καὶ ἵνα ἰσχυρὸς κατὰ τὸ σῶμα καὶ ὑγιής εἶνε, πρέπει νὰ ἀσκήτῃ τὸ σῶμά του μὲ κόπους.

Κακία καὶ Ἀρετή.

88.

Ἡ Ἀρετὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη¹ παύσει² καὶ ἡ Κακία ἔλαβε τὸν λό-

γον καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἡρακλέα ὅτι θὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν εὐ-
 δαιμονίαν (ἀπὸ) ὁδὸν βραχυτέραν καὶ εὐκολωτέραν. Τότε ἀπέδειξεν
 ἡ Ἀρετὴ ὅτι³ ἡ Κακία οὐδὲν ἀγαθὸν καὶ οὐδεμίαν ἡδονὴν ἔχει νὰ
 δώσῃ, διότι χορταίνει⁴ τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὴν πρὶν ἐπιθυμήσωσι
 τι. Τὸ δὲ χεῖριστον, οἱ φίλοι αὐτῆς οὐδέποτε ἤκουσαν ἐπαινοῦ ἑαυτῶν,
 διότι οὐδὲν ὠραῖον ἔργον ἔχουσι νὰ ἐπίδειξωσιν. Οἱ φίλοι μου τού-
 ναντίον, εἶπεν ἡ Ἀρετὴ, ἀπολαύουσι τῶν πάντων μετ' ὀρέξεως⁵,
 διότι οὐδέποτε τρώγουσι καὶ πίνουσι πρότερον πρὶν πεινάσωσι καὶ
 διψάσωσι, καὶ ὅταν ἐπιθυμήσωσι τὸν ὕπνον διὰ τὸν κόπον, κοιμῶνται
 ἡδέως. Τὸ δὲ κυριώτερον⁶, παρὰ τοῖς φίλοις μου εἶνε συνήθεια οἱ νέοι
 νὰ ἀκούωσι τὰς παραινήσεις τῶν γονέων καὶ νὰ ἀγάλλωνται ἐπαι-
 νοῦμενοι ὑπ' αὐτῶν καὶ οἱ πρεσβύτεροι νὰ χαίρωσι τιμῶμενοι ὑπὸ
 τῶν νεωτέρων, πάντες δὲ μεθ' ἡδονῆς⁷ νὰ ἐργάζωνται, μετὰ χαρᾶς⁸
 δὲ νὰ ἐνθυμῶνται τὰς πράξεις των, ὑπὸ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἐν ὄσφ
 ζῶσι νὰ ἀγαπῶνται, καὶ ἄφ' οὗ ἀποθάνωσι, νὰ διατελῶσιν ὑμνού-
 μενοι.

Σωκράτης καὶ Ἀρίστιππος.

89.

Ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους ἦτο καὶ Ἀρίστιππος ὁ Κυρη-
 ναῖος. Εὐκόλως ἤθελέ¹ τις γνωρίσει ὅτι οὗτος ἡγάπα περισσότερο τὴν
 ἡδονὴν τῆς ἀρετῆς· ἵνα δὲ ἀποτρέψῃ αὐτὸν τῆς ἀκολασίας καὶ ἀπο-
 δεῖξῃ εἰς αὐτὸν ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες² θέλουσι νὰ γίνωσι
 ποτε σπουδαῖοι, πρέπει νὰ ἀσκῶσιν ἐγκράτειαν, ἠρώτησέ ποτε ὁ Σω-
 κράτης τὸν Ἀρίστιππον. Ἄν τις (ἐπὶ τῇ ὑπόθεσιν ὅτι) ἤθελεν ἐπι-
 θυμεῖ ἐκ δύο παιδῶν τὸν μὲν ἕνα νὰ παιδεύσῃ εἰς τὸ ἄρχειν, τὸν δὲ
 ἄλλον εἰς τὸ ὑπακούειν, τίνα ἐκ τῶν δύο ἤθελε συνηθίσει³ πρῶτον τὰ
 κατεπείγοντα νὰ πράττῃ, πρὶν νὰ φροντίσῃ⁴ περὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ
 σώματός του, καὶ ἂν σφόδρα ἤθελεν ἐπιθυμεῖ νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῖνῃ ;
 Τίνα ἐκ τῶν δύο ἤθελε παιδεύσει οὕτως ὥστε νὰ δύναται, ὅταν εἶνε
 ἀνάγκη, πρῶτ' νὰ σηκῶνται⁴ καὶ ἀργὰ⁵ νὰ κατακλιθῆται καὶ πάν-
 τοτε ἔκουσίως νὰ κοπιάζῃ⁶; Εἰς ποῖον δὲ ἐκ τῶν δύο ἤθελε πρέπει νὰ
 προσθέσωμεν τὸ νὰ μάθῃ ὅ,τι⁶ μάθημα ἐπιτήδειον εἶνε πρὸς τὸ νὰ

*ῥαδίως ἀντὶς γινῆναι — οἱ βασιλεῖς — ἐπιθυμοῦσιν — ὡς
 ῥον εὐδαιμονίας ἀντὶς — ἀντὶς αὐτῶν καὶ ἀντὶς — ὡς ἴσως ἀντὶς
 προσδοκῆσαι καὶ ἀντὶς — ἀντὶς ἀντὶς — ἀντὶς ἵνα ἀντὶς
 ἠφιλοπόνησεν ἀπὸ τοῦ Νισσιπούτου Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς*

δὴν (καὶ.) - ἡ δ' ἀρχὴ - ἀμνηστὴν ἔχει ἀρχήν - γρηγοροῦτε ἀρ-
 χινοί; - αὐτὸ ἔργον - ἵνα δὲ ἡδονὴν ἔσται, μόνον ~~τὴν~~ ἴδιον
 βαδίσαι ἔργον, ἢ - 73 - καί, ὡς δουλείας, εἰς εὐδαιμό-
 νειαν ἀρχή.

ἐξουσιάζη⁷ τοὺς ἀντιπάλους; Καὶ ὁ Ἀρίστιππος ἀπεκρίθη· εἶνε
 φανερόν ὅτι ὁ παιδευόμενος νὰ ἀρχὴ πρέπει νὰ ἀσκήται καὶ ταῦτα
 εὐκόλως νὰ ὑποφέρη. Δύναται λοιπόν, εἶπεν ὁ Σωκράτης, ἐκεῖνος
 ὅστις ὡς σὺ διὰ τῶν σωματικῶν ἡδονῶν ῥίπτεται⁸ εἰς πάντας τοὺς
 κινδύνους καὶ ἐκεῖνος, ὅστις, ἐν ᾧ εἶνε ἀνάγκη⁹ νὰ ὑπομένῃ κόπους
 καὶ ψυχὸς καὶ ζέστην¹⁰, δὲν εἶνε ἡσυχημένος¹¹ πρὸς πάντα ταῦτα, νὰ
 νομίζεται ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀρχῇ¹²; Οὐδ' αὖτως, εἶπεν ὁ Ἀρίστιπ-
 πος, ἀλλ' ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἀξιώ νὰ ἀρχῶ· ἵνα δὲ διάγω εὐα-
 ρέστως, ἀπεφάσισα νὰ βαδίσω τὴν μέσην ὁδόν, ἥτις εἶνε οὔτε διὰ
 (τῆς ἀρχῆς οὔτε διὰ τῆς δουλείας, ἀλλὰ διὰ τῆς) ἐλευθερίας καί, ὡς
 φαίνεται μοι, ἄγει εἰς τὴν εὐδαιμονίαν.

Ὁ κοσμοπολίτης¹ = *γένος πανταχού*

90.

Ὁ Σωκράτης εἶπε πρὸς τὸν Ἀρίστιππον· Ἀπατᾶσαι νομίζω
 ὅτι δύνασαι νὰ βαδίζης διὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐν ὅσῳ² ζῆς ἢ θὰ *εὐσάνη*
 ἀρχῆς ἢ θὰ δουλεύης· διότι πανταχοῦ καὶ ἰσχυρότεραι πόλεις τὰς ἀ-
 σθενεστέρας ἀναγκάζουσι νὰ πείθωνται· καὶ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ³ ἢ *καί' διὰ*
 ξεύρουσιν οἱ ἰσχυρότεροι τοὺς ἀσθενεστέρους νὰ καθιστῶσι δούλους
 τῶν καὶ νὰ μεταχειρίζωνται ὅπως θέλουσιν. Ἐπειδὴ βλέπω, εἶπεν ὁ
 Ἀρίστιππος, ὅτι οὕτως εἶνε, νομίζω ἄριστον νὰ μὴ κατακλείσω ἐ-
 μαυτὸν εἰς τινα πολιτείαν, ἀλλὰ νὰ εἶμαι κοσμοπολίτης. Πῶς ἤθε-
 λες ἐλπῆσαι, ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν ὁ Σωκράτης, μόνος τοιοῦτον βίον *οἷον εἶναι*
 εὐδαιμόνως νὰ ζῆς, ἐν ᾧ βλέπεις ὅτι οἱ ἄνθρωποι πλὴν τοῦ⁴ ὅτι θέ- *πανταχοῦ ζῆ-*
 τουσιν⁵ νόμους, ἵνα μὴ ἀδικῶνται, καὶ φίλους ἀποκτιῶσι καὶ τὰς πό- *ναι.*
 λεις τῶν μὲ τείχη περιβάλλουσιν; Σὺ δὲ ὢν μόνος θὰ κινδυνεύης. *ὅτι ἐν τοῖς*
 διότι οἱ κακοῦργοι κατὰ τοῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς διατρέχοντος συνηθίζουσι *πολιτείας*
 νὰ ἐπιτίθενται⁶. *ὡς ἐν ταῖς ὁδοῖς διατρέχοντες ἐπιτίθενται.*

Ἐγκώμιον τῆς ἐγκρατείας.

91.

Ἄφ' οὗ ὁ Σωκράτης ἀπέδειξεν εἰς τὸν Ἀρίστιππον ὅτι οἱ παιδευό-

μενοι εἰς τὸ νὰ ἀρχωσι πρέπει νὰ δύνανται νὰ ὑπομένωσι κόπους, ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀρίστιππος: Ἐὰν λοιπὸν ἀμφοτέροι, ὁ ἀρχων καὶ ὁ ἀρχόμενος, διάγωσιν ἄθλιον βίον¹, θὰ ἐπεθύμουν νὰ μάθω τί διαφέρουσιν: διότι ἂν ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως πείνων ἢ διψῶν ἢ ἄλλο τι πάσχω, εἶνε τὸ αὐτό. Πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθη ὁ Σωκράτης: Ἄν καὶ τοῦτο οὕτω σοι φαίνεται: ἐπὶ τοῦ παρόντος², ἀπατᾶσαι: διότι ὁ ἐκουσίως πεινῶν ἤθελε φάγει, ὅταν θέλῃ, καὶ ὁ ἐκουσίως διψῶν ἤθελε πῖει, εἰς δὲ τὸν ἐξ ἀνάγκης ταῦτα πάσχοντα δὲν ἐπιτρέπεται, ὅταν θέλῃ, νὰ παύῃ³ (πεινῶν καὶ διψῶν). Ἐπειτα ὁ μὲν ἐκουσίως ταλαιπωρούμενος εὐφραίνεται, διότι ἐλπίζει ὅτι θὰ ἀπολαύσῃ ἀγαθὸν τι⁴, καὶ περισσότερον εὐχαριστεῖται⁵ κοπιᾶζων, ὅπως γίνῃ ἱκανὸς κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, καλῶς διοικῆ τὸν οἶκόν του, ἀποκτήσῃ ἀγαθοὺς φίλους, ὠφελήσῃ τοὺς συμπολίτας⁶ του, εὐεργετήσῃ τὴν πατρίδα, καὶ ἐν συντόμῳ⁷ φροντίσῃ περὶ τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ὅστις δὲ δουλεῖ εἰς τὴν ῥαθυμίαν καὶ θηρεῖ τὰς στιγμιαίας⁸ ἡδονάς, θὰ μετανοήσῃ ἀργά⁹ ὅτι¹⁰ σῶμα καὶ ψυχὴν συγχρόνως ἐφθειρε: διότι μόνον αἱ μετὰ κόπων¹¹ ἐπιμέλεια δύνανται νὰ προξενήσωσιν¹² εἰς τὸ σῶμα εὐεξίαν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἀξιόλογον γνῶσιν νὰ ἐμποιήσωσιν. Ὁ διάγων δὲ τοιοῦτον βίον ζῆ εὐφραϊνόμενος καὶ ἐπαινεῖται ὑπὸ πῶν ἄλλων καὶ ζηλεύεται¹³.

Ἡ πρὸς τοὺς γονεῖς ἀγάπη.

92.

Τίς δὲν ἤθελεν εὐχαριστηθῆ¹ ἀναγινώσκων ἐν ταῖς Ἀπομνημονεύμασι τοῦ Ξενοφῶντος ὅσα ὁ Σωκράτης συνεβούλευσε τὸν πρεσβύτερον υἱόν του; Κατὰ πρῶτον δηλ. ἀπέδειξεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ ἀγνωμοσύνη εἶνε φανερά ἀδικία, ἔπειτα δὲ εἶπεν. Ἐπειδὴ πρέπει² νὰ εἶσαι εὐγνώμων εἰς ἐκείνους ὑπ' ὧν εὐηργετήθης, εἶνε φανερόν ὅτι εἶσαι ἀδικώτατος πάντων, ἐὰν δὲν προσπαθῆς κατὰ δύναμιν νὰ ἀρέσκῃς εἰς τὴν μητέρα σου καὶ ν' ὑπηρετῆς³. Γνωρίζεις δὲ ὅτι οἱ γονεῖς παρέχουσιν εἰς τοὺς παῖδας τὰς μεγίστας εὐεργεσίας καὶ φροντίζουσι πῶς νὰ⁴ γίνωσιν ἀγαθοὶ ἄνθρωποι καὶ ὅτι ἡ μήτηρ ἰδίᾳ τρέφει, περιποιεῖται⁵ καὶ ἐπιμελεῖται τοῦ παιδός, ὅταν ὡς βρέφος δὲν δύναται νὰ φροντίξῃ περὶ

ἑαυτοῦ καὶ δὲν ἀποκάμνει⁶ νύκτα καὶ ἡμέραν νὰ φυλάτῃ αὐτό.
 Ἄφ' οὗ δὲ γίνῃ πρεσβύτερος ὁ παῖς, φροντίζουσιν ἀμφότεροι οἱ γο-
 νεῖς περὶ τῆς ἀγωγῆς του καὶ διδάσκουσι πάντα, τὰ ὅποια αὐτοὶ
 γνωρίζουσιν, ὅσα δὲ⁷ δὲν γνωρίζουσι, πέμπουσιν πρὸς διδασκάλους,
 ἵνα διδάξωσι, δαπανῶντες πολλάκις πολλὰ χρήματα. Ἐὰν δὲ
 τῶ ὄντι νομίζῃς ὅτι ἡ μήτηρ ἤθελε κάμει κακόν τι ἢ εἶπει κατὰ σοῦ,
 ἀπατάσαι καὶ εἶσαι ἀδικὸς πρὸς τὴν μητέρα⁸· διότι ἤξευρε ὅτι ἡ μή-
 τηρ πράττει ὅπως οἱ ὑποκριταί, οἵτινες λέγουσι τὰ χεῖριστα κατ'
 ἀλλήλων⁸. Ἄν⁹ δὲ τοιαύτην μητέρα δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς, νομί-
 ζω ὅτι τὰ ἀγαθὰ δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς.

Ἄδελφικὴ ἀγάπη.

93.

μετ. ἡ' οὐ

Ὅτε ποτὲ ὁ Σωκράτης ἤκουσεν ὅτι¹ δύο ἀδελφοί, οἵτινες ἦσαν
 φίλοι αὐτοῦ, ἤριζον πρὸς ἀλλήλους καὶ συνήνησε² τὸν ἑναῖξ αὐτῶν,
 τὸν Χαιρεκράτη, ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν³ ὑπάρχῃ πολυτιμότερον ἀγα-
 θὸν τοῦ ἀδελφοῦ, διότι πάντα μὲν τὰ ἄλλα κτήματα δὲν ἔχουσι φρό-
 νησιν⁴, ὁ δὲ ἀδελφὸς ἔχει φρόνησιν. Ὁμολογήσαντος δὲ τοῦ Χαιρε-
 κράτους ὅτι⁵ οἱ ἀδελφοὶ κατὰ τοῦτο πάντων τῶν ἄλλων ἀγαθῶν ὑ-
 περέχουσιν, εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Σωκράτης ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν
 ἤξεύρουσι πόσον ἀξίζει⁶ ὁ ἀδελφός. Ἄν καὶ δῆλα δὴ μετὰ τοῦ
 ἀδελφοῦ κινδύνως ἤθελον ζῆ, πρότιμῶσι νὰ εἶνε ἄνευ ἀδελφῶν
 καὶ νὰ κατέχωσιν ὅλην τὴν περιουσίαν⁷ τῶν γονέων χωρὶς νὰ σκέ-
 πτωται⁸ ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς κινδύνοις τοῦ βίου τοὺς ἀδελφοὺς ἔχουσι
 βοηθοὺς καὶ φύλακας. Πρὸς δὲ τούτοις εἶνε ἐναντίον εἰς τὴν φύσιν
 τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὸν ἀδελφὸν περισσότερον παντός, διότι καὶ
 παρὰ τοῖς ἀλόγοις ζῴεις ἤθελέ τις παρατηρήσει⁹ ὅτι ταῦτα ἀγαπῶσιν
 ἐκεῖνα, μετὰ τῶν ὁποίων συνηυξήθησαν. Ἐὰν δέ, ὦ φίλε μου, εἶπεν
 ὁ Σωκράτης, ὁμολογῆς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἤξευρε νὰ ἀρέσκη εἰς ἄλ-
 λους ἀνθρώπους, νομίζω ὅτι δύναται καὶ εἰς σὲ νὰ ἀρέσκη. Γνωρίζω
 δὲ καλῶς ὅτι ὁ ἀδελφός σου εἶνε φιλότιμος καὶ ὅτι εὐθύς ὡς¹⁰ ἴδῃ
 πόσον φιλικῶς προσφέρεσαι πρὸς αὐτόν, ἂν καὶ αὐτὸς εἶνε πρεσβύ-
 τερος καὶ σὺ νεώτερος, δὲν θὰ ὑπομείνῃ ὡς φιλάδελφος νὰ μένῃ ὀ-
 πίσω¹¹.

Ἀξία τῆς φιλίας.

94.

Οἱ πλείστοι ἄνθρωποι ὁμολογοῦσι μὲν ὅτι οὐδὲν κτῆμα ὑπάρχει καλλίτερον πιστοῦ φίλου, ἀλλὰ φροντίζουσι περὶ παντὸς ἄλλου μάλ-
λον, δῆλα δὴ περὶ οἰκιῶν, κτημάτων, δούλων, βοῶν, χοίρων, προβά-
των καὶ σκευῶν, ὅπως ἀποκτήσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν¹ πλείστα ἢ περὶ
τῆς ἀποκτήσεως² καλοῦ φίλου. Ἐὰν δὲ δούλος τις ἀσθενήσῃ, σπεύ-
δουσι³ τὸν ἰατρὸν νὰ καλέσωσι καὶ πάντα τὰ πρὸς ὑγίειαν (συντε-
λοῦντα) νὰ κομίσωσι, τοῦ ἀσθενοῦς δὲ φίλου, ὅστις ἔχει χρεῖαν⁴ πε-
ριποιήσεως, ἀμελοῦσιν. Πρὸς τούτοις δὲ γνωρίζει πᾶς τις τὸν ἀρι-
θμὸν τῶν οἰκιῶν του, ἀγρῶν, δούλων κτλ.⁴, ἂν δὲ ἤθελέ τις ἐρωτή-
σει αὐτὸν περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φίλων, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀριθμήσῃ
αὐτούς. Καὶ ὅμως⁵ ποῖον κτῆμα ἤθελε παραβληθῆ⁶ πρὸς φίλον ;
διότι οὗτος οὐ μόνον βοηθεῖ, ἐὰν αὐτὸς ὁ φίλος ἔχῃ χρεῖαν βοηθείας,
ἀλλὰ καὶ εὐφραίνει αὐτὸν εὐτυχοῦντα, βοηθεῖ⁷ δυστυχοῦντα καὶ
εἶνε ἔτοιμος νὰ πράξῃ περισσότερα ὑπὲρ τοῦ φίλου ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ.

Πᾶς τις πρέπει νὰ προσπαθῇ¹ νὰ εἶνε πλείστου
ἄξιος φίλος.

95.

Ἡρώτησέ ποτε ὁ Σωκράτης τὸν Ἀντισθένην ἂν ἐκτιμᾷ τὸν ἕνα
φίλον περισσότερον² τοῦ ἄλλου, καθὼς³ ἕνα δούλον ἀντὶ μιᾶς μνάς
ἀγοράζει, ἄλλον ἀντὶ δύο ἢ πέντε μνῶν καὶ ἐνίοτε ὡς ὁ Νικίας,
ὅστις ἠγόρασεν ἐπιστάτην εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ ἀργύρου⁴ ἕνα δούλον
ἀντὶ ἐνὸς ταλάντου. Ὅτε δὲ ὁ Ἀντισθένης ἀπεκρίθη ὅτι ἐκ τῶν φί-
λων του ἄλλον ἄλλης τιμῆς ἄξιον νομίζει, ὁ δὲ καλὸς φίλος ὅτι φαί-
νεται εἰς αὐτὸν ἄξιος πάντων τῶν χρημάτων, ἀπέδειξεν εἰς αὐτὸν ὁ
Σωκράτης ὅτι διὰ τοῦτο πρέπει πᾶς τις νὰ ἐξετάζῃ ἑαυτὸν ἀντὶ πό-
σου τιμᾶται ὑπὸ τῶν φίλων του καὶ νὰ φροντίζῃ, ὅπως ἀξίω⁵ πε-
ρισσότερον, ἵνα μὴ προδίδηται ὑπ' αὐτῶν. Ταῦτα δὲ ἔλεγεν, ἵνα
ἄλλον ἐκ τῶν μαθητῶν του προτρέψῃ νὰ βοηθήσῃ φίλον του πιεζό-

μενον ὑπὸ πενίας, διότι εἶχεν ἀκούσει ὅτι⁶ δὲν ἐφρόντιζε πλέον περὶ αὐτοῦ.

Ἐκλογὴ¹ φίλων.

96.

Διελέχθη ποτὲ ὁ Σωκράτης πρὸς τὸν Κριτόβουλον, τὸν υἱὸν τοῦ Κρίτωνος, περὶ φιλίας καὶ ἀπέδειξεν εἰς αὐτὸν ὅτι οὐχὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶνε ὠφελίμοι φίλοι, ἀλλ' ὅτι πολλῶν πρέπει νὰ ἀπέχη² τις, οἷον πάντων, οἵτινες ἐξουσιάζονται³ ὑπὸ τῶν σωματικῶν ἡδονῶν⁴, εἰτι δὲ τῶν δαπανηρῶν, τῶν φιλοχρημάτων καὶ τῶν ἐπαναστατικῶν⁵ ἀνθρώπων. Ὅτε δὲ ὁ Κριτόβουλος ἠρώτησεν αὐτὸν πῶς⁶ ἤθελέ τις ὀρθῶς ἐξετάζει τὸν φίλον, ἐὰν ἔχη χρεῖαν αὐτοῦ, ἂν εἶνε χρήσιμος ἢ ἄχρηστος, ἐδίδαξεν αὐτὸν ὁ Σωκράτης ὅτι εἶνε φανερόν ὅτι πάντες ἐκεῖνοι εἶνε ἄξιοι τῆς φιλίας ἡμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπομεν πράττοντας τὸ ἐναντίον τούτων. Καὶ καθῶς, εἶπε, τοὺς ἀνδριαντοποιοῦς κρίνομεν ἐκ τῶν ἀνδριάντων, τοὺς ὁποίους βλέπομεν αὐτοὺς κατασκευάζοντας, οὕτω δὲν θὰ ἀποτύχωμεν⁷, ἐὰν νομίσωμεν ἐκείνον ὠφελίμον καὶ εὐγενῆ φίλον, ὅστις ἐφάνη ὠφελίμος εἰς ἄλλους διὰ λόγων καὶ ἔργων.

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποκτήσεως¹ φίλων.

97.

Περὶ τῆς ἀποκτήσεως φίλων ὁ Σωκράτης ἔλεγεν ὡς ἐξῆς². Ἐπειδὴ δὲν πρέπει νὰ συλλάβῃ τις τοὺς φίλους διὰ τῆς χειρὸς οὔτε ὡς τὰ πτηνὰ καὶ τοὺς λαγῶους ἢ ὡς τοὺς κάπρους καὶ τοὺς λέοντας νὰ κυνηγήσῃ³, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ πράττῃ ὡς αἱ Σειρήνες, αἵτινες ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἤθελον νὰ ἀποκτήσωσιν, ἐμάχουον⁴. Οὕτως, ἵνα τὸν Ὀδυσσεᾶ κρατῶσι⁵ παρ' ἑαυταῖς, ἐπαινοῦσαι τὰς ἀρετὰς του ἐμάχουον. Δὲν δύναται δ' ὅμως νὰ ἀποκτήσῃ τις φίλον δι' ὀποιωνδήποτε ἐγκωμίων· διότι, ἐὰν τις τὸ ἐναντίον ἐκείνου, ὅπερ ἀρμόζει⁶, ἐπαινῶν λέγῃ, νομίζει οὗτος ὅτι ἐπισκώπτεται καὶ μισεῖ ἐκείνον, ὅστις οὕτω ἐπαινεῖ αὐτόν. Διὰ τοῦτο συμβουλεύει τὸ αὐτὸ νὰ

πράττωσι, τὸ ὁποῖον ὁ Περκλῆς καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος μὲν πολλὰς ἐπιβάδας ἐγνώριζε, δι' ὧν ἐμάγευε τὸν λαόν, ὁ δ' ἕτερος ἔκαμε τὴν πόλιν νὰ ἀγαπᾷ αὐτὸν, διότι ἔπραξε πολλὰ ἀγαθὰ (εἰς) αὐτήν.

Ἐντιμος ἐργασία καὶ τοὺς ἐλευθέρους δὲν καταισχύνει.

98.

Ὅτε ὁ Σωκράτης συνήνητησεν¹ ἐν τῇ οἴῳ τὸν γνώριμον αὐτοῦ Ἀρίσταρχον, ὅστις εἶχε σκυθρωπῶς. ἠρώτησεν αὐτὸν διὰ τί² ἐστενοχωρεῖτο³ καὶ παρεκάλεισεν αὐτὸν ὡς φίλον του νὰ μεταδώσῃ ἐκ τοῦ βάρους. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἀπεκρίθη ὅτι ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ πολέμου⁴ εὐρίσκεται ἐν κακῇ θέσει⁵, διότι ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου ἦσαν (ἔξων) ἐν τῇ οἰκίᾳ του τσαυταὶ γυναῖκες τῶν συγγενῶν του, ὥστε δὲν εἶχε πλέον ἰκανὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ μὲ ἀδιαφορίαν⁶ νὰ ἀποθνήσκωσι πάντες ὑπὸ τῆς πείνης⁷. Τότε εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Σωκράτης, ὅτι πολλοὶ τεχνῖται, ἐν ᾧ τρέφουσι πολλοὺς δούλους, οὐ μόνον εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τούτους δύνανται νὰ παρέχωσι τὰ τροφίμα, ἀλλὰ καὶ πλουτοῦσιν. Τί σε ἐμποδίζει, εἶπε, τούτους τοὺς ἐλευθέρους, οἵτινες εἶνε παρὰ σοὶ νὰ διατάξῃς νὰ κάμνωσιν ὁμοίας ἐργασίας ἢ νομίζεις ὅτι ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἐπιμέλεια δὲν εἶνε ὠφέλιμα πρὸς τὸν βίον; Ἄν μὲν λοιπὸν αἰσχρόν τι ἐμελλον νὰ ἐργασθῶσι⁸, θάνατον ἀντ' αὐτοῦ ἔπρεπε⁹ νὰ προτιμήσωσιν· νῦν ὁμως γνωρίζουσιν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶνε κάλλιστα καὶ παρὰ πολὺ ἀρμόζοντα¹⁰ εἰς τὰς γυναῖκας. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, εἰς ὃν ἤρρεσεν ἡ συμβουλὴ τοῦ Σωκράτους, ἐδανείσθη¹¹ χρήματα, τὸ ὁποῖον πρότερον ἐφοβήθη νὰ πράξῃ, καὶ ἀγοράσας ἔρια διὰ τῶν χρημάτων ἔπεισε τὰς γυναῖκας νὰ ἐργάζωνται. Τέλος δὲ ἔλθων πρὸς τὸν Σωκράτην χαίρων διηγείτο ὅτι ἔχει ἄφθονα τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Τὸ καθῆκον τοῦ στρατηγοῦ.

99.

Ὅτε ποτὲ οἱ Ἀθηναῖοί τίνα ἐκ τῶν γνωρίμων τοῦ Σωκράτους

στρατηγὸν ἐξελεξαν¹, συναντήσας² αὐτὸν ὁ Σωκράτης ἠρώτησε, διὰ τί³ ὁ Ἀγαμέμνων ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ποιμὴν τῶν λαῶν ὀνομάζεται, καὶ ἀπέδειξεν εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ ποιητὴς διὰ τοῦτο οὕτω λέγει, διότι νομίζει ὅτι καθῆκον⁴ τοῦ στρατηγοῦ εἶνε ὁμοίως νὰ φροντίζῃ⁵ περὶ τῶν στρατιωτῶν του. πῶς νὰ εἶνε σῶοι καὶ νὰ ἔχωσιν ἰκανὰ τὰ τρόφιμα⁶, ὡς οἱ ποιμένες φροντίζουνε πῶς τὰ πρόβατά⁷ των νὰ εἶνε σῶα καὶ νὰ ἔχωσι τὰ τρόφιμα, πρὸ πάντων δέ, διότι πρέπει ὁ στρατηγὸς οὕτω νὰ ἄρχῃ αὐτῶν, ὥστε νὰ νικῶσι τοὺς ἀντιπάλους. Προδήλως δὲ ἐπιαινεῖ ὁ Ὀμηρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, διότι οὐχὶ μόνος αὐτὸς ἀνδρείως ἐμάχετο, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶν τὸ στρατόπεδον τούτου αἴτιος ἦτο καὶ διότι ἦτο αἴτιος εὐδαιμονίας εἰς τούτους, τῶν ὁποίων ἔβασίλευε· διότι ὁ βασιλεὺς ἐκλέγεται, οὐχὶ ἵνα ἑαυτοῦ καλῶς ἐπιμελῆται, ἀλλ' ἵνα καὶ οἱ ἐκλέξαντες δι' αὐτὸν εὐτυχῶσιν.

Πῶς οἱ Ἀθηναῖοι δύνανται νὰ ἀνακτίσωσι¹ τὴν ἀρχαίαν εὐκλείαν ἐν τοῖς πολεμικοῖς.

100.

Τίς δὲν γνωρίζει ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους διεκρίθησαν² τοσοῦτον, ὥστε μόνον τὸν στρατὸν τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐνίκησαν ἐν Μαραθῶνι; Ἀλλ' οἱ μεταγενέστεροί³ μεγαλοφρονήσαντες⁴ διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν δόξαν τῆς πόλεως των ἤρχισαν νὰ παραδίδωνται εἰς τὴν ῥαθυμίαν⁵ καὶ ἀμελοῦντες ἐνίκηθησαν ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν καὶ ἦτο φόβος μὴ εἰσβάλωσιν οἱ πολέμιοι εἰς τὴν Ἀττικὴν. Ὅτε δὲ ὁ Σωκράτης συνήνητσε⁶ τὸν Περικλέα, τὸν υἱὸν τοῦ μεγάλου Περικλέους, διελέχθη πρὸς αὐτὸν περὶ τούτου. Ἴνα δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ μέλλοντι μὴ ὑπολείπωνται τῶν Βοιωτῶν, ἀλλ' ἐπιθυμῶσι τὴν πατρικὴν ἀρετὴν καὶ ἵνα προσπαθῶσιν ὡς πειθαρχοῦντες στρατιῶται νὰ νικήσωσι πάλιν τοὺς πολέμιους, συνεβούλευσεν ὁ Σωκράτης νὰ ὑπομνησκῇ τις αὐτοὺς τοὺς πολέμους, τοὺς ὁποίους ἐπὶ Ἐρεχθέως πρὸς τοὺς Θρᾶκας καὶ τὰς Ἀμαζόνας ἐπολέμησαν καὶ ἐπὶ τοῦ βασιλέως⁷ Θησέως πρὸς τὸν Εὐρύσθεα, μάλιστα δὲ τὰ μέγιστα ἔργα, τὰ ὁποῖα οἱ πατέρες αὐτῶν ἐπραξάν ἀγωνιζόμενοι πρὸς τοὺς Πέρσας.

Τέλος.

101.

Διὰ τοῦ ὅτι¹ ἀναμιμνήσκονται οἱ Ἀθηναῖοι τῆς προτέρας ἀρετῆς, εἶπεν ὁ Σωκράτης, νομίζω ὅτι καὶ τὰ ἔργα τῶν πατέρων θὰ ἀναλάβωσι καὶ θὰ μιμῶνται² τὰς πόλεις, αἵτινες νῦν εἶνε αἱ πρῶται, καὶ ἔπειτα εἶνε ἐλπίς ὅτι θὰ ἀνικήσωσι καὶ τὴν ἀρχαίαν ἀρετὴν. Ὁ Περικλῆς δ' ὅμως δὲν ἐλπίζει ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι θὰ εἶνε ποτε πρόθυμοι τὴν ἀρετὴν τῶν προγόνων καὶ τὰ πράξεις τῶν Λακεδαιμονίων νὰ μιμηθῶσι³, διότι οἱ πολλοὶ δὲν αἰσχύνονται νὰ καταφρονῶσι τῶν ἀρχόντων, πάντες δὲ σχεδὸν οἱ ἄνθρωποι ἐκείνους τοὺς νεανίας, οἵτινες ἀσκοῦσι τὸ σῶμα, καταγελῶσι⁴ καὶ τοῦτο μόνον ἔχουσι πρὸ ὀφθαλμῶν, πῶς⁵ νὰ πλεονεκτῶσι τῶν (συμ)πολιτῶν τῶν καὶ τὰ δημόσια ὡς ἴδια νὰ μεταχειρίζονται. Ἄλλ' ὁ Σωκράτης εἶπεν εἰς αὐτὸν ὅτι εἰς πάσας τὰς ἑορτὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας οἱ Ἀθηναῖοι ἐφάνησαν πειθαρχοῦντες. Διὰ τοῦτο φαίνεται εἰς αὐτὸν ὅτι δὲν πάσχουσι ἀθεράπευτον⁶ νόσον οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ὅτι οἱ ὀπλίται καὶ οἱ ἵππεις δὲν πείθονται, διότι οἱ προϊστάμενοι⁷ δὲν γνωρίζουσι νὰ ἄρχωσιν. Διὸ συμβουλεύει αὐτὸν ὡς νέον νὰ φροντίσῃ περὶ τούτου, ἵνα ἐκλεχθεῖς ποτε στρατηγὸς μὴ αὐτοσχεδιᾷζῃ, ὡς οἱ νῦν στρατηγοί, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ ἢ πόλις πάλιν γίνῃ πολεμικῆ.

Αἱ τῶ πολιτικῶ χρήσιμοι γνώσεις.

102.

Γλαύκων, ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Πλάτωνος, ἐπεθύμει ποτὲ νὰ γίνῃ ἄρχων¹ τῆς πόλεως, καὶ ἐπειδὴ ἐπετρέπετο² εἰς πάντα Ἀθηναῖον δεκαοκταετῆ νὰ ἀναβαίῃ³ ἐπὶ τὸ βῆμα, παρουσιάζετο ἐνώπιον τοῦ λαοῦ,⁴ ἂν καὶ⁵ οἱ Ἀθηναῖοι κατεγέλων αὐτὸν ὡς πολὺ νέον καὶ πολλὰκις κατεβίβαζον⁶ ἀπὸ τοῦ βήματος. Ὁ Πλάτων μὲν καὶ οἱ λοιποὶ συγγενεῖς δὲν ἠδύναντο νὰ παύσωσιν αὐτὸν τούτου, μόνος δὲ ὁ Σωκράτης ἔπαυσε λέγων ὅτι ἤκουσεν ὅτι αὐτὸς ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ ἄρχων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Γλαύκων ὠμολόγησε τοῦτο, εἶπεν ὁ

Σωκράτης ὅτι καὶ αὐτὸς νομίζει τοῦτο καλόν, διότι εἰς τὸν ἄρχοντα εἶνε δυνατόν² οὐ μόνον τὸν ἑαυτοῦ οἶκον νὰ αὐξήσῃ καὶ ὅλην τὴν πόλιν νὰ ὠφελήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνῃ ἔνδοξος παρὰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις. Διὰ τοῦτο ἠὲ χαριστεῖτο⁷ ὁ Γλαῦκων διαλεγόμενος πρὸς τὸν Σωκράτη.

Τέλος.

103.

“Ὅτε δὲ ὁ Σωκράτης ἠρώτησεν αὐτὸν πῶς¹ ἤθελε φροντίσει πῶς² νὰ γίνωσιν αἱ πρόσοδοι περισσότεραι, ἐπειδὴ³ ὁ θέλων νὰ ὠφελήσῃ τὴν πόλιν πρέπει νὰ φροντίσῃ περὶ τούτου, εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Γλαῦκων ὅτι ταῦτα μὲν ἀκόμη δὲν⁴ ἐσκέφθη,⁵ φαίνεται δὲ εἰς αὐτὸν καλὸν τὰ εἰσοδήματα⁶ τῆς πόλεως μάλιστα διὰ τοῦ πολέμου νὰ αὐξήσῃ. Ἄλλ’ ὅμως ἐφάνη τάχως ὅτι ὁ Γλαῦκων οὔτε τὴν δύναμιν τὴν κατὰ γῆν οὔτε τὴν κατὰ θάλασσαν οὔτε τὰς φρουρὰς τῆς χώρας ἐγνώριζε νὰ εἶπῃ. Ἔτι δὲ εἶπεν ὅτι τὰ εἰσοδήματα τῶν ἀργυρωρευχείων⁷ δὲν γνωρίζει, διότι δὲν ἔτυχεν ἀκόμη νὰ μεταβῇ ἐκεῖ καὶ ὅτι περὶ τοῦ αἵτου, πόσος παράγεται⁸ ἐκ τῆς χώρας καὶ πόσον χρειάζεται ἡ πόλις, δὲν φροντίζει, διότι τοῦτο εἶνε πολὺ δύσκολον. Μετὰ ταῦτα λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Σωκράτης ὅτι ὁ θέλων νὰ συμβουλεύσῃ τὴν πόλιν ἀνευ ποιούτων γνώσεων δὲν εἶνε ἱκανός⁹ εἰς τοῦτο. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶνε ἀδελόν³ εἰς αὐτὸν ὅτι οἱ ἀποδεικνυόμενοι ἀμαθεῖς τούτων καταφρονοῦνται καὶ ἔχουσι κακὴν ὑπόληψιν¹⁰, συμβουλεύει αὐτὸν νὰ ἀρχίσῃ νὰ μανθάνῃ πρότερον αὐτὰ τὰ πράγματα, πρὶν νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ πολιτεύηται.

Ἐκ τοῦ Θουκυδίδου.

Τὰ περὶ Πλάταιαν γενόμενα ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ.

104.

Ἡ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Εὐβοίας γενομένη τριακονταετής εἰρήνη μεταξὺ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων διελύθη κατὰ τὸ πρῶτον

ἔτος τῆς 87ης Ὀλυμπιάδος, ἀφοῦ διήρκεσε¹ 14 ἔτη καὶ ὀλίγον τι περισσότερον. Αἰτία τῆς φανεράς² διαλύσεως ἦτο ἡ ἐξῆς· Ἡ Πλάταια δῆλα δὴ ἦτο ἡ μόνη ἐκ τῶν Βοιωτικῶν πόλεων, ἥτις ἦτο συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, οἱ δὲ λοιποὶ Βοιωτοί, οἵτινες κατὰ τινὰ ἀρχαίαν συμμαχίαν ἦσαν ἐν ὁμονοίᾳ³, προσεπάθουν ἀεὶ ποτε τὴν Πλάταιαν νὰ προσελκύσωσιν⁴ εἰς φιλίαν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐξεπληρώθη αὕτη ἡ ἐπιθυμία των⁵, διότι τὸ κοινὸν τῶν Πλαταίων δὲν ἐνέδιδε νὰ ἀποστατήσῃ⁶ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, συνεννοήθησαν⁷ μετὰ τινων⁸ ὀλιγαρχικῶν, δι' αὐτῶν ἐλπίζοντες νὰ κυριεύσωσι τὴν πόλιν διὰ προδοσίας. Οἱ ἐκ τῶν δύο μερῶν⁹ ἐνεργούντες¹⁰ ἦσαν ἐκ μὲν τῶν Πλαταίων ἡ μερίς¹¹ τοῦ Ναυκλείδου, ἀνδρὸς δυνατοῦ, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων Βοιωτῶν ὁ Εὐρύμαχος ὡσαύτως¹² ἕνεκα τοῦ ἀξιώματος ἐξέχων Θεβαῖος. Καὶ ταῦτα ἔπραττον τοσοῦτω προθυμότερον, ὅσῳ μᾶλλον προέβλεπον, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν βραχεί (χρόνῳ) εἰς φανερόν πόλεμον θὰ καταστῶσιν¹³. διὸ ἤθελον οἱ Θεβαῖοι τὴν Πλάταιαν, ἐν ᾧ ἔτι ἦτο εἰρήνη¹⁴, νὰ προκαταλάβωσιν, ἵνα μὴ ἀναγκασθῶσι κατὰ τὴν¹⁵ ὕστερον εἰρήνην τὴν πόλιν νὰ ἀποδώσωσιν ὡς ἐν τῷ πολέμῳ κυριευθεῖσαν.

Συνέχεια.

105.

Με¹ ταυτήν λοιπὸν γνώμην εἰσέβαλον ὁ Πυθάγγελος καὶ Διέμφορος, οἵτινες τότε βοιωτάρχαι ἦσαν, περίπου² μετὰ 300 Θεβαίων εὐθύς³ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔαρος περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον ὀπλισμένοι εἰς Πλάταιαν, ἀφοῦ ἡ μερίς τοῦ Ναυκλείδου τὴν πύλην ἦνοιξεν. Ὁ λαὸς ὁ ἐν Πλαταίᾳ οὐδὲν ἐνόησεν,⁴ διότι ὡς⁵ διάγοντες ἐν εἰρήνῃ οὐδόλως ἐσυνήθιζον⁶ φυλακὴν πρὸ τῶν πυλῶν νὰ θέτωσιν.⁷ Ἀφοῦ δὲ οἱ Θεβαῖοι ἔθεσαν⁸ τὰ ὅπλα των ἐν τῇ ἀγορᾷ, προσεπάθουν νὰ πείθωσιν αὐτοὺς οἱ προσκαλέσαντες⁹ εὐθύς εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐχθρῶν των νὰ πορευθῶσι καὶ νὰ ἐπιπέσωσι κατ' αὐτῶν κοιμωμένων, ἀλλὰ προστίμησαν μᾶλλον ἐπιτήδειον κήρυγμα ἢ βίαν πρὸς τοὺς πολίτας νὰ μεταχειρισθῶσιν ἐλπίζοντες ὅτι οὕτω εὐκόλως εἰς συμμαχίαν θὰ προχωρήσωσι καὶ ἐκήρυξαν, ὅσοι ἦσαν πρόθυμοι νὰ ἀνανεώσωσι¹⁰ τὴν ἀρχαίαν συμμαχίαν, νὰ θέσωσι τὰ ὅπλα πλησίον των.

Ἐπειδὴ δὲ τότε πλέον¹¹ ἐγνώρισαν οἱ Πλαταιεῖς τί συνέβη καὶ κατὰ πρῶτον, ὡς εἶνε εὐλογον¹², κατεπλάγησαν ἐκ τοῦ αἰφνιδίου¹³ καὶ δὲν ἐγνώριζον τί νὰ πράξωσιν,¹⁴ ἐνόμισαν ὅτι πρέπει νὰ δεχθῶσι τὰς προτάσεις¹⁵, ἀφοῦ βεβαίως καὶ τοὺς ἀντιπάλους εἶδον ὅτι εἰς οὐδὲν ἐνεωτέριζον. Ταχέως ὁμως ἐνόησαν, πόσοι περίπου¹⁶ οἱ Θηβαῖοι ἦσαν καὶ μετέβαλον γνώμην,¹⁷ (καὶ ἀπεφάσισαν) νὰ ἀφήσωσι¹⁸ μὲν τὴν σύμβασιν, νὰ παρασκευασθῶσι¹⁹ δὲ μετὰ σπουδῆς νὰ ἐπιτεθῶσι²⁰ κατ' αὐτῶν.

Συνέχεια.

406.

Ἐάν¹ δὲ πολλοὶ ἐπορεύοντο διὰ τῶν ὁδῶν, ὑπώπτευν μὴ προσβάλλωσιν αὐτούς² οἱ πολέμιοι· διὰ τοῦτο διώρυξαν κρυφίως τοὺς κεινοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν καὶ συνηθροίσθησαν δι' αὐτῶν καὶ συγχρόνως κατέφραξαν τὰς ὁδοὺς δι' ἀμαξῶν καὶ ἄλλων σκευῶν, τὰ ὁποῖα ἐφάνιντο ὅτι θὰ εἶνε συμφέροντα³ πρὸς τὸν παρόντα (σκοπόν). Ἀφοῦ δὲ παρεσκευάσαν πάντα κατὰ τὸ δυνατόν, ἐνόμισαν ὅτι πρέπει ἔτι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου νὰ ἐπιπέσωσι, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν⁴ θὰ ἐγίνοντο θερραλεώτεροι οἱ Θηβαῖοι καὶ θὰ ἦσαν ἴσοι πρὸς αὐτούς⁵, ἐν τῷ σκότει δὲ τοῦναντίον ἡ ἐμπειρία (τοῦ τόπου) ἐν τῇ πόλει θὰ ἦτο πρὸς ὄφελός των. Διὰ τοῦτο κατὰ τὸν ὄρθρον ἐπέπεσον κατὰ τῶν Θηβαίων καὶ εὐθύς συνεπλάκησαν⁶. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι συνεπυκνώθησαν καὶ παντὶ σθένει ὑπερήσπιζον ἑαυτούς,⁸ δὲν ἠδύνατο οἱ Πλαταιεῖς, ἂν καὶ προσέβαλον⁹ δις καὶ τρίς, νὰ ἐπικρατήσωσιν, ἕως οὗ τέλος⁹ αἱ γυναῖκες καὶ οἱ δούλοι ἤρχισαν νὰ μετέχωσι τοῦ ἀγῶνος ῥίπτοντες ἐκ τῶν οἰκιῶν λίθους καὶ πλίνθους καὶ συγχρόνως συνέβη¹⁰ ῥαγδαία βροχή. Τότε δὲ ἔφυγον οἱ Θηβαῖοι ἐκπεπληγμένοι ἄλλοι εἰς ἄλλο μέρος διὰ τῆς πόλεως. Ἐπειδὴ δὲ ἀγνοοῦντες τὰς διόδους δὲν ἐγνώριζον ποῦ νὰ σωθῶσι, διότι τὸ σκότος καὶ ὁ πηλὸς ἤμποδίζον, πολλοὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων ἐγκατελήφθησαν¹¹. Ὅσοι δὲ ἔδραμον εἰς τὴν πύλην, δι' ἧς εἶχον εἰσέλθει, καὶ ἐκεῖ δὲν εὔρον διόδον, διότι Πλαταιεὺς τις τὸν σαυρωτῆρα¹² δόρατος ἀντὶ βαλάνου εἰς τὸν μοχλὸν ἐνέβαλε καὶ τὴν πύλην ἔκλεισεν.

Συνέχεια.

107.

“Ἄλλοι δέ, οἵτινες κατὰ τύχην εὔρον¹ πύλην κενὴν ἀνθρώπων δι' ἀξίνης, ἢ ὅποια ἐλήφθη² παρὰ γυναικὸς κατοικούσης πλησίον, ἀπέκοψαν τὸν μοχλόν· ἀλλὰ μόλις³ ἐξῆλθον ὀλίγοι καὶ εὐθὺς παρατηρήθη τοῦτο,⁴ οἱ δὲ λοιποὶ ἐκωλύθησαν. Τινὲς δὲ τοσοῦτον ἀπήλπισαν, ὥστε ἀνέβησαν ἐπὶ τὰ τεῖχη καὶ ἐτόλμησαν νὰ πηδήσωσι κάτω,⁵ ἂν καὶ καλῶς ἐγνώριζον, ὅτι ἐκ τοσοῦτου ὕψους δυσκόλως ἤθελε σωθῆ τις. Τέλος δὲ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔτι ἐν τῇ πόλει ἦσαν ζωντανοί,⁶ διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν⁷ ἠναγκάσθησαν νὰ παραδώσωσιν ἑαυτοὺς καὶ τὰ ἑαυτῶν ὄπλα. Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν, οἵτινες ἔτι ἦσαν συμπεπυκνωμένοι,⁸ ἐπέτυχον μέγα οἰκοδόμημα, τὸ ὅποιον συνείχετο μετὰ τοῦ τεύχους⁹ καὶ αὐτοῦ ἡ πλησίον θύρα ἦτο ἀνοικτή, καὶ νομίσαντες ὅτι εὔρον πύλην τῆς πόλεως ὥρμησαν νὰ διεξέλθωσιν, ἀλλ' εὐθὺς ἐγνώρισαν, ὅτι ἦσαν ἠπατημένοι, διότι καὶ διὰ ταύτης τῆς θύρας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξέλθωσι, διότι ταχέως προσῆλθον οἱ Πλαταιεῖς καὶ ἐκλείσαν αὐτήν. Καὶ οὗτοι ἦσαν ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ νὰ καυθῶσι, διότι ἤδη τινὲς τῶν ἐξω ἰσταμένων ἠπειλήσαν τοῦτο.¹⁰ Οὕτως ἔχοντες οἱ Θηβαῖοι παρέδωκαν ἑαυτοὺς εἰς τοὺς Πλαταιεῖς νὰ τοὺς μεταχειρισθῶσιν ὅπως ἂν θέλωσιν. Τὸ αὐτὸ δὲ ἐπραξάν καὶ ὅσοι ἐπλανῶντο διεσκορπισμένοι ἐν τῇ πόλει.

Τοιαῦτα ἔπαθον οἱ εἰσβαλόντες εἰς Πλάταιαν. Οἱ δὲ λοιποὶ Θηβαῖοι ἐξεστράτευσαν οὐχὶ πολὺ ὕστερον τῶν 300 ἐκ τῆς πόλεως, ἵνα ὡσαύτως πορευθῶσιν εἰς Πλάταιαν καὶ βοηθήσωσιν, ἐὰν τὸ τόλμημα δὲν ἀπέβαινε κατ' εὐχὴν.¹¹ Ἄλλ' ἤδη ἐν τῇ πορείᾳ ἠγγέλθη εἰς αὐτοὺς, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ 300 πάντες πλὴν ὀλίγων, οἵτινες ἐσώθησαν, ὑπὸ τῶν Πλαταιέων ἢ ἐφρονεύθησαν ἢ ζῶντες ἐκρατοῦντο¹³ ὑπ' αὐτῶν.

Συνέχεια.

108.

Οὗτοι δηλαδὴ πολὺ βραδύτερον ἢ ὅσον ἐσκέπτοντο, διήνυσαν τὴν ὁδὸν εἰς Πλάταιαν, ἥτις δὲν ἀπέχει πλέον τῶν 70 σταδίων, ἐν

μέρει μὲν¹ διότι ἡ βροχὴ ἠμπόδιζεν αὐτοὺς νὰ βαδίζωσιν, ἐν μέρει δέ, διότι ὁ Ἄσωπὸς ποταμὸς τόσον μέγας ἐπλημμύρησεν,² ὥστε δὲν ἦτο διαβατός. Παρατήρησαν³ δὲ τοὺς ἐκτὸς τῆς πόλεως ὄντας Πλαταιεῖς καὶ ἐσκέφθησαν τινὰς ἐξ αὐτῶν νὰ λάβωσιν αἰχμαλώτους, ἵνα ἔχωσιν αὐτοὺς ὡς ὀμήρους ἀντὶ τῶν ἑαυτῶν, οἵτινες ζῶντες ἦσαν αἰχμαλῶτοι. Οἱ δὲ ἐν τῇ πόλει Πλαταιεῖς, ὅτε ἔμαθον ταύτην τὴν ἐπιβουλὴν, εἶπον πέμποντες κήρυκα, ὅτι ἀδίκως καὶ ἀνοσίως ἔπραξαν ἐπιπεσόντες κατ' αὐτῶν, καὶ ἂν τυχόν ἀδικήσωσι τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς εὐρισκομένους, δὲν θὰ φεισθῶσι⁴ τῆς ζωῆς τῶν αἰχμαλώτων· ἂν δὲ ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς χώρας χωρὶς νὰ βλάψωσιν⁵ (αὐτήν), εἶνε ἔτοιμοι νὰ ἀποδώσωσιν εἰς αὐτοὺς τοὺς αἰχμαλώτους. Κατὰ ταῦτα ἀπῆλθον, ἀλλ' οἱ Πλαταιεῖς ἐφόνευσαν οὐχ ἦττον τοὺς ἄνδρας, 180 τὸν ἀριθμὸν καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸν Εὐρύμαχον, ὅστις συνέπραξε μετὰ τοῦ Ναυκλείδου.

Δύο δὲ ἔτη ὕστερον εἰσέβαλον οἱ Πελοποννήσιοι ἡγουμένου τοῦ βασιλέως Ἀρχιδάμου εἰς τὴν χώραν τῶν Πλαταιῶν· ὅτε δὲ ἤδη διεννοῦντο νὰ λεηλατήσωσιν⁶ αὐτήν, ἦλθον πρέσβεις τῶν Πλαταιέων καὶ ἀνεμίμησκον ὅτι ὁ Πausanίας μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην ὑπεσχέθη μεθ' ὀρκῶν, (δηλαδὴ) ὅτι οἱ Πλαταιεῖς ἕνεκα τῆς γενομένης τότε ἀνδρείας καὶ προθυμίας θὰ μένωσιν ἀνεξάρτητοι⁷ καὶ οὐδεὶς θὰ βλάψῃ αὐτοὺς. Ταῦτα ἀναμυμήσκοντες κατηγοροῦν τὸν Ἀρχίδαμον καὶ τοὺς Λακεδαιμόνιους, ὅτι ἀδικοῦσι καὶ πράττουσιν ἐναντία πρὸς τοὺς πατέρας των, ἂν λεηλατήσωσι νῦν τὴν χώραν των.

Τέλος.

109.

Ὅτε δὲ ὁ Ἀρχίδαμος τοὺς Πλαταιεῖς προέτρεψε νὰ μείνωσιν οὐδέτεροι,¹ δὲν ἔπεισεν αὐτοὺς, ἀλλ' οὗτοι ὑπήκουσαν μᾶλλον εἰς τοὺς Ἀθηναίους, οἵτινες ὑπεσχέθησαν ὅτι δὲν θὰ ἐγκαταλίπωσιν² αὐτοὺς, ἂν ἀδικηθῶσι, καὶ ὠρίσθησαν νὰ μὴ γίνωσιν ἄπιστοι εἰς τὴν συμμαχίαν. Οὕτω ἐπράπησαν³ οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς πολιορκίαν καὶ ἤλπίζον τάχιστα νὰ κυριεύσωσι τὴν πόλιν. Ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν κατώρθωνον,⁴ διότι οἱ Πλαταιεῖς παντοῖα ἀντεμηχανῶντο,⁵ ἀπεφάσισαν νὰ

περιτειχίσωσιν αὐτήν. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσαν⁶ τὸ τεῖχος, ἀνεχώρησαν μὲν μὲ τὸ πλείστον μέρος τοῦ στρατοῦ, κατέλιπον ὁμῶς φρουρὰν τῶν τευχῶν. Ἀφοῦ δὲ οἱ Πλαταιεῖς ἐν ἔτος καὶ ἔτι πλέον ὑπέμειναν τὴν πολιορκίαν, εἶδον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντέχωσιν, ἐν μέρει μὲν⁷ δι' ἔλληψιν σίτου, ἐν μέρει δὲ,⁷ διότι οὔτε ἐξ Ἀθηναίων, οὔτε ἄλλοθεν ἐφαίνετο σωτηρία τις. Διὰ τοῦτο περίπου τὸ ἥμισυ τῶν πολιορκουμένων (ἦσαν δὲ σύμπαντες 400 Πλαταιεῖς καὶ 80 Ἀθηναῖοι), ἐτόλμησε ἐν νυκτὶ χειμερίῳ καὶ συγχρόνως ἀσελήνῳ νὰ ἐξέλθῃ καὶ τὰ τεῖχη τῶν πολεμίων νὰ ὑπερβῆ καὶ πάντες ἐσώθησαν καὶ ἔφθασαν εἰς Ἀθήνας, ὅπου πρὶν περιτειχισθῶσι, γυναῖκας, παῖδας καὶ γέροντας εἶχον φέρει.⁸

Οἱ δὲ ἐν τῇ πόλει μέιναντες ἠναγκάσθησαν μετ' οὐ πολὺ νὰ παραδώσωσιν ἑαυτοὺς εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, οἵτινες ἐκάλεσαν 5 ἄνδρας ἐκ Σπάρτης ὡς δικαστάς,⁹ εἰς τοὺς ὁποίους ἐλέγχθη μόνον τοῦτο νὰ ἐρωτήσωσιν αὐτοὺς, ἂν (εἰς) τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς συμμάχους τῶν ἔπραξαν καλόν τι ἐν τῷ παρόντι πολέμῳ. Ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠδύνατο νὰ ἀποδείξωσιν, πάντες ἐφρονεύθησαν, πᾶσαι αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως κατηδαφίσθησαν¹⁰ καὶ ὡς μνημεῖον τούτου εἰς τὴν Ἡραν μέγας λίθινος ναὸς ὠκοδομήθη.

Δημοσθένης.

110.

Τίς δὲν ἠθέλε θαυμάσει τὸν Δημοσθένην, βλέπων ὅτι οὗτος μόνος ἐτόλμησε νὰ ἀγωνισθῆ¹ κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας; Ὅ,τι δηλ. ὁ Φίλιππος ἐμηχανᾶτο, οὐδέποτε ἔπαυεν² ὁ Δημοσθένης δεικνύων εἰς τοὺς συμπολίτας³ του καὶ δὲν ἀπέκαμεν⁴ ἀναμιμνήσκων αὐτοὺς νὰ πράττωσι τὸ καθήκον⁵ τῶν καὶ νὰ παύσωσι βραθυμοῦντες, ἂν καὶ δὲν ἐπίειθοντο εἰς αὐτόν. Εἰς ὅντινα δὲ ἀκατάληπτον φαίνεται, πῶς εἰς μόνος ἀνὴρ τοιοῦτον ὑπεράνθρωπον ἀγῶνα ἠδύνατο νὰ ὑποστῆ, ἄς σκεφθῆ,⁶ ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶχε τὴν πεποιθήσιν,⁷ ὅτι αἰώνιοι καὶ θεῖοι νόμοι ὑπάρχουσι καὶ ὅτι πᾶς κακοῦργος τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν ὑφίσταται.⁸ Διὰ τοῦτο ἐνόμιζε καθήκον του⁹ νὰ λέγῃ καὶ νὰ πράττῃ ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος καὶ δὲν ἐδίσταζεν,

ὅτι ἡ Μακεδονικὴ δύναμις, ἣν ὁ Φίλιππος ψευδόμενος καὶ ἀπατῶν ἀπέκτησε, θὰ καταρρεύσῃ περὶ ἑαυτήν.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ Δημοσθένους.

111.

Οἱ πόλεμοι, τοὺς ὁ Φίλιππος κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἔκαμεν,¹ ὄλωσ τούναντιον ἤθελον ἀποβῆ. ἂν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέιθοντο εἰς τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους καὶ ἐπραττον τὸ καλῆκόν των.² Ἦδη πρὶν³ ὁ Φίλιππος τὴν πόλιν τῶν Ὀλυνθίων πολιορκήσῃ, ἔπρεπε νὰ πολεμήσῃ πρὸς αὐτὸν μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ἀντὶ τοῦ νὰ παραβλέπωσι⁴ νὰ ὑποδουλώνῃ (εἰς ἑαυτὸν) τοὺς γείτονας λαοὺς καὶ τὰς μεγίστας Ἑλληνικὰς ἀποικίας νὰ κυριεύῃ,⁵ αἵτινες ἕως τότε ἦσαν ἐλεύθεροι. Τότε δὴλα δὴ ὁ Φίλιππος ἦτο ἀσθενέστερος ἢ ὥστε νὰ δυνηθῆ νὰ ἀναλάβῃ⁶ πόλεμον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἤθελον ἴσως μετ᾿σχεῖ πολλοὶ ἄλλοι τοῦ πρὸς αὐτὸν πολέμου, ἂν ἤθελε σφάλει⁷ εἰς τι. Ὁ δὲ Φίλιππος, ὅστις ἐγνώριζεν ὅτι ἡ δύναμις του ὑπελείπετο τῆς τῶν Ἀθηναίων, δὲν παρημέλει, ὅσῳ⁸ ἔμελλε νὰ πράξῃ τι ἀλλαχοῦ, τοὺς Ἀθηναίους νὰ ἀποτρέπῃ τῆς συμμαχίας πρὸς τοὺς ἐχθροὺς του, πολλὰ ὑπισχνόμενος, ἵνα μὴ παρασκευάζωσι δυσχερείας⁹ πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἡσυχάζωσιν. Ἄν καὶ ὁ Δημοσθένης διαρκῶς¹⁰ ἔλεγεν εἰς τοὺς συμπολίτας του, ὅτι ὁ πόλεμος θὰ ἔλθῃ¹¹ εἰς τὴν χώραν των, ἂν δὲν προσέχωσιν εἰς τὰ πράγματα, ὅμως οὗτοι ἦσαν τοσοῦτον ῥέθυμοι, ὥστε μᾶλλον προετίμων νὰ μένωσιν ἐν τῇ πατρίδι καὶ τὰ στρατιωτικὰ χρήματα νὰ μεταχειρίζωνται ὡς θεωρικὰ ἢ νὰ παρέχωσιν ἐκ τῶν ἰδίων καὶ νὰ ἐκστρατεύωσιν.

Διὰ τί οἱ Ἕλληνες ἀπώλεσαν τὴν ἐλευθερίαν των.

112.

Πᾶς ὅστις τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους κατὰ Φιλίππου ἀναγινώσκει καὶ τὰ τότε πράγματα τῆς Ἑλλάδος ἀκριβῶς ἐξετάζει.¹ θὰ ἔχῃ πεισθῆ,² ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν θὰ ἑσπεροῦντο (ἤθελον στερηθῆ) τῆς ἐλευθερίας των ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, ἂν ἐπέιθοντο εἰς τοὺς λόγους

τοῦ Δημοσθένους καὶ τὸ καθήκον³ των ἐξετέλουν ἐγκαίρως.⁴ Πρὶν δὴλα δὴ ὁ Φίλιππος ἀρχίσῃ νὰ ἀδικῇ τοὺς Ἕλληνας, συνεβούλευσεν ὁ Δημοσθένης τοὺς (συμπολίτας του) νὰ παύσωσι⁵ ῥαθυμοῦντες καὶ νὰ μὴ παραβλέπωσι⁶ νὰ καταδουλώνη ὁ βασιλεὺς τὰς ὁμόρους χώρας ἀλληλοδιαδόχως,⁷ διότι ἤδη τότε ἐφοβοῦντο μὴ ὁ Φίλιππος νικῆσας τοὺς λοιποὺς ἀντιπάλους καὶ κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτεθῇ.⁸ Ὅτε δὲ ἐγένετο φανερόν ὅτι ὁ Φίλιππος τοῦτο μόνον ἐσκέπτετο, πῶς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα νὰ καταδουλώσῃ, ἔδειξεν ὁ Δημοσθένης εἰς τοὺς συμπολίτας του, ὅτι ὁ Φίλιππος μάλιστα διὰ τῆς ῥαθυμίας τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο τόσον μέγας, ἂν καὶ ἡ Μακεδονικὴ δύναμις καθ' ἐαυτὴν εἶνε ἀσθενὴς καὶ πολλῶν κακῶν μεστή, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβῶνται τὸν Φίλιππον, ἀλλ' εὐθύς νὰ ἐκστρατεύσωσι κατὰ τῆς χώρας αὐτοῦ. Ἀλλ' ὅμως⁹ ἀντὶ τοῦ νὰ πεισθῶσιν εἰς τούτους τοὺς λόγους πολλοὶ ἐβοήθουν τὸν ἐχθρόν. Ὁ δὲ Δημοσθένης ἂν καὶ δὲν ἤδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Φίλιππον νὰ καταδουλώσῃ τὴν Ἑλλάδα, ἐπειδὴ ἐσκέπτετο αἰείποτε πῶς νὰ σώσῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λαοῦ καὶ νὰ ἐπαναγάγῃ τοὺς συμπολίτας του εἰς τὰς ἀρετὰς τῶν προγόνων, εἶνε ὁ εὐγενέστατος τῶν ῥητόρων πάντων τῶν χρόνων.

Ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος καὶ στρατός.

113.

Ἐὰν σκεφθῶμεν διὰ τί¹ ὁ Δημοσθένης τοὺς συμπολίτας του δὲν ἠδύνατο νὰ πείσῃ νὰ ἐκστρατεύσωσι κατὰ τοῦ Φιλίππου μεθ' ἰκανῆς δυνάμεως καὶ νὰ μὴ παύσωσι² τὸν πόλεμον, πρὶν νικῆσωσι τοὺς Μακεδόνας, θὰ εὐρωμεν ὅτι πρῶτον³ μὲν ὁ χαρακτήρ⁴ τῶν Ἀθηναίων, ἔπειτα δὲ⁵ οἱ τότε πολιτευόμενοι ἦσαν αἴτιοι. Ἐπειδὴ δηλ. ἦτο συνήθεια νὰ μεταχειρίζωνται τὰ στρατιωτικὰ ὡς θεωρικά, ἢ πόλις ἐστερεῖτο χρημάτων, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ συμβουλήν⁶ τοῦ Εὐβούλου νόμον ἔθεσαν⁷ ὅτι θὰ τιμωρηθῇ⁸ μὲ θάνατον, ὅστις προτείνῃ⁹ εἰς ἄλλο τι νὰ μεταχειρισθῶσι τὰ χρήματα. Προσέτι δὲ τοσοῦτον ὑπελείποντο οἱ τότε Ἀθηναῖοι τῶν προγόνων των κατὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ θάρρος, ὥστε προετίμων αὐτοὶ μὲν νὰ μένωσιν ἐν τῇ πατρίδι, νὰ πέμπωσι δὲ μισθοφόρους.⁹ Οὗτοι δὲ οἱ μισθοφόροι, οἵτινες δὲν

ώδηγαῦντο¹⁰ ὑπὸ Ἀθηναίων στρατηγῶν, ἠναγκάζοντο πολλάκις στερούμενοι πάντων νὰ πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ὅπως¹¹ ἠδύνατο. Καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν αὐτοὺς οὐχὶ σπανίως νὰ διαρπάζωσι¹² τὰ τῶν συμμάχων ἀντὶ τοῦ νὰ πορεύωνται κατὰ τῶν πολεμίων. Οἱ δὲ πολιτευόμενοι τοῦτο μόνον παρετήρουν,¹³ πῶς νὰ χαρίζωνται εἰς τὸν λαὸν καὶ νὰ πλουτίζωσιν ἑαυτοὺς. Μάτην ὁ Δημοσθένης ἐδείκνυεν εἰς τοὺς συμπολίτας του ὅτι ἐκεῖνοι οἱ πολιτευόμενοι ἐξ ἀδόξων ἔνδοξοι καὶ ἐκ πτωχῶν πλούσιοι ἔχουσι γίνεσθαι καὶ ὅτι ἡ δύναμις τῆς πόλεως ἔλαττουσται. Οὕτω λοιπὸν δὲν εἶνε θαυμαστόν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἠττήθησαν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου καὶ κατεδουλώθησαν.

Ὁ χαρακτῆρ τοῦ Φιλίππου.

114.

Ἐκ τῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους γνωρίζομεν ὅτι ὁ Φίλιππος ἦτο δραστηριώτατος καὶ ὅτι τοῦτο μόνον παρετήρει,¹ πῶς θὰ λάβῃ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὸ νὰ μεταχειρίζηται δὲ τὰς περιστάσεις² ἦτο τοσοῦτον πανοῦργος, ὥστε παντοίας ὑποσχέσεις ἔδιδεν.³ Ἐπειδὴ δὲ ὁ Φίλιππος αὐτὸς μετεἶχε πασῶν τῶν ἐκστρατειῶν καὶ πάντοτε ἦτο παρῶν⁴ εἰς τὸ στράτευμα, ἠδύνατο ταχέως καὶ ἐγκαίρως νὰ πράττῃ καὶ νὰ προφθάνῃ⁵ τοὺς ἀντιπάλους. Πρὶν μάθωσιν οὗτοι ποῦ ἐπολέμει, καὶ ἐν ᾧ ἐσκέπτοντο περὶ τῆς τοῦ πολέμου παρασκευῆς, ἐσυνήθιζε νὰ πράττῃ ὅ,τι ἤθελεν. Οἱ δὲ ἀντίπαλοι καὶ ἰδίᾳ οἱ Ἕλληγες οὐδέποτε ἀπεφάσιζαν νὰ ἐπιληφθῶσι τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὅτε μὲν ἐφοβοῦντο νὰ συμπλακῶσι⁶ πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἔχωσιν εἰρήνην, ὅτε δὲ προσεπάθουν νὰ ἀντισταθῶσι πρὸς αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ ὅτε ἀπεφάσιζον νὰ μὴ ὑπομείνωσι πλέον αἰσχρόν τι καὶ τῶ ὄντι διενσοῦντο νὰ πολεμήσωσι, τοσοῦτον ἠμέλουν νὰ πράττωσι τὰ πρόποντα, ὥστε ὁ Φίλιππος, ἐκστρατεύων κατ' αὐτῶν ἢ ἀπειλῶν ὅτι θὰ πολεμήσῃ, ἐκώλυεν αὐτοὺς νὰ πράξωσι μέγα τι. Ὁ Φίλιππος θὰ ἦτο βεβαίως ἄξιος θαυμασμοῦ, ἂν διὰ δικαίων πράξεων τῆξάνετο, ἀλλ' ἅπαντες ἐνόμιζον αὐτὸν κακὸν βλέποντες ὅτι δὲν εἶχεν ἐντροπήν,⁷ ἀπατῶν τοὺς ἀντιπάλους του. Καὶ ὅτε δὲ ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους ἐξηλέγχθη ὁ Φίλιππος ὅτι πάντα πράττει ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ τότε ἠλπίζον οἱ Ἕλληγες ὅτι οὗτος θὰ ὠφελήσῃ αὐτούς.

Οἱ πολιτευόμενοι τῶν Ἀθηναίων καὶ ὁ δῆμος.

115.

Ἐὰν ἐξετάσωμεν¹ διὰ τί οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ Δημοσθένους δὲν ἔπραττον πλέον ὡς πρότερον, θὰ εὐρωμεν ὅτι οὔτε αὐτοὶ οὔτε οἱ πολιτευόμενοι πρὸς τοὺς πρότερον ἦσαν ὅμοιοι. Δὲν δυνάμεθα μὲν νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι² οἱ τότε Ἀθηναῖοι ἦσαν ὄξεις νὰ ἐννοῶσιν ὅ,τι οἱ ῥήτορες ἔλεγον καὶ ὅτι πολλοὶ ἠδύναντο καλῶς νὰ ὁμιλῶσι,³ τινὲς δὲ καὶ τὰ πρέποντα συνεβούλευον, ἀλλὰ δὲν ἤθελον πλέον οἱ Ἀθηναῖοι νὰ πράττωσι ταῦτα, διότι οἱ πολιτευόμενοι τοῦτο μάλιστα παρετήρουν, πῶς θὰ παρασκευάσωσιν⁴ εἰς τὸν λαόν πομπάς καὶ θὰ διανείμωσι τὰ δημόσια χρήματα ὡς θεωρικά. Ὁ δὲ λαός, ὅστις ἐγένετο δούλος τῶν ῥητόρων καὶ ὡς πρόσθετον μέρος,⁵ ἔχαιρεν ἐπὶ ταύταις ταῖς ὠφελείαις καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι ὀφείλει χάριν εἰς ἐκείνους τοὺς ἄνδρας, διότι παρεῖχον εἰς αὐτὸν μέρος ἐκ τῶν δημοσίων. Ἐὰν δέ, ὡς ἐνταῦθα, πάντες οἱ πολῖται μικρὰ καὶ φαῦλα πράττωσι καὶ μόνον περὶ τῶν ἑαυτῶν συμφερόντων φροντίζωσι, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λάβωσι μέγα φρόνημα, ὥστε νὰ πράττωσι πάντες, ὅπερ δύνανται, ὑπὲρ τῆς πατρίδος, οἱ μὲν ἐν ἡλικίᾳ νὰ ἐκστρατεύωσιν, οἱ δὲ πλούσιοι νὰ συνεισφέρωσιν, οἱ δὲ ἐν τῇ πατρίδι μένοντες τὰ δημόσια ἄνευ φιλονικίας νὰ διοικῶσι καὶ πάντα ὀρθῶς νὰ ἐπιβλέπωσιν.⁶

Ὁ Δημοσθένης προτρέπει¹ τοὺς Ἀθηναίους νὰ πολεμήσωσι πρὸς τὸν Φίλιππον.

116.

Ἄν οἱ ῥήτορες² συνεβούλευον (ἤθελον συμβουλεύσει) πρότερον τὰ πρέποντα, δὲν θὰ ἀνέβαινον³ νῦν ἐπὶ τὸ βῆμα, ἵνα εἶπω κατὰ τοῦ Φιλίππου. Σὰς συμβουλεύω δὲ νῦν τέλος— νὰ ἐπιληφθῆτε τῶν πραγμάτων, διότι, ὡς αὐτοὶ γνωρίζετε, πάντα εἶχον καλῶς παρ' ἡμῖν, ἐφ' ὅσον⁴ πρότερον προσείχετε τὸν νοῦν εἰς τὰ πράγματα. Δὲν πρέπει δὲ νὰ φοβῆσθε τὴν μεγάλην δύναμιν τοῦ Φιλίππου, διότι πολλοὶ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους βλέπετε συμμάχους αὐτοῦ, φθονοῦσιν

αὐτὸν καὶ θὰ ἀποστατήσωσιν ἀπ' αὐτοῦ καὶ θὰ βοηθήσωσιν ὑμᾶς, ἐὰν ἴδωσιν ὅτι παύετε ῥαθυμοῦντες καὶ ὅτι θέλετε νὰ πράττητε τὸ καθήκον⁵ σας. Ἄν δέ τις ἐλπίζῃ ὅτι, ἐὰν πάθῃ τι ὁ Φίλιππος, μεγάλη θὰ ὠφελῆθῃτε,⁶ ἀπατάται,⁷ διότι ταχέως θὰ κάμῃτε ἕτερον Φίλιππον. Διὰ τοῦτο σᾶς συμβουλεύω νὰ παρασκευάσῃτε τριήρεις καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ νὰ ἐμβῆτε εἰς αὐτάς καὶ νὰ μετέχητε τῶν ἐστρατειῶν,⁸ διότι ὡς ἔχομεν ἀκούσει παρὰ τῶν πατέρων ἡμῶν, ἐνίκων οἱ μισθωτοὶ στρατιῶται⁹ ὅπου παρετάττοντο μετὰ πολιτῶν. Ἴνα δὲ ὁ στρατὸς καὶ ἀρκούντα τὰ τρόφιμα¹⁰ ἔχῃ, πρέπει πάντες κατὰ δύναμιν νὰ εἰσφέρητε καὶ νὰ συλλογισθῆτε τὴν τοποθεσίαν¹¹ τῆς χώρας, καὶ τὸ κυριώτερον,¹² τὰς ὥρας τοῦ ἔτους καὶ τοὺς ἐτησίως πνέοντας¹³ ἀνέμους. Διὰ τοῦτο θὰ ἦτο ὠφέλιμον νὰ εἶνε ἀραγμένους¹⁴ στόλος εἰς τοὺς λιμένας τῶν ἐκεῖ νήσων κατὰ τὸν χειμῶνα, ἵνα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος δυναθῆτε ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν διὰ τῶν πλοίων σας εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας νὰ πλεύσητε.

Λόγος ὑπὲρ τῆς Ὀλύμβου.

117.

Τίς ἐξ ὑμῶν, ὦ συμπολίται μου, δὲν ἤθελε νομίσει μεγάλην εὐτυχίαν τὸ ὅτι τοσοῦτοι ῥήτορες παρουσιάζονται,¹ ἵνα σᾶς βοηθήσωσιν ἐν τῇ παρουσίᾳ θέσει² τῶν πραγμάτων διὰ τῆς ἑαυτῶν συμβουλῆς; Κατὰ τὴν γνώμην μου³ δὲν ὑπάρχει εὐνοϊκωτέρα περίστασις⁴ νὰ πολεμήσῃτε τὸν Φίλιππον τῆς παρουσίας, καὶ ἂν ὁ χρόνος ἡδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ,⁵ θὰ σας προέτρεπε⁶ νῦν τέλος νὰ ἐπιχειρήσῃτε τὰ πράγματα. Διὰ τοῦτο πρέπει, ὡς νομίζω, νὰ αποφασίσῃτε⁷ εὐθὺς νὰ πέμψῃτε βοήθειαν εἰς Ὀλυμπον, ἵνα βοηθήσῃτε τοὺς Ὀλυμπίους μαχομένους καὶ πρεσβείαν, ἥτις νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν νὰ ἀφαιρέσῃ τι, ἐν ᾧ εἶνε εἰρήνη,⁸ διότι ἠξεύρομεν πάντες ὅτι ὁ Φίλιππος εἶνε πανουργότατος καὶ δύναται νὰ μεταχειρισθῇ πάντα τὰ πράγματα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Φίλιππος εἶνε μονάρχης,⁹ οἱ λαοὶ διστάζουσι¹⁰ νὰ πιστεύσωσιν εἰς τοὺς λόγους του, διότι φοβοῦνται μὴ συμβῆ εἰς αὐτοὺς ὅ,τι εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τὰς ἐπὶ Θράκης, αἰτινὲς ποτε ἔκαμον συνθήκας¹¹ πρὸς αὐτόν.

(Συνέχεια.)

118.

Συμπολίται, ἐνθυμείσθε πάντες πόσον σφόδρα ἐπεθυμείτε νὰ κάμητε τοὺς Ὀλυνθίους πολεμίους¹ πρὸς τὸν Φίλιππον. Διὰ τοῦτο νῦν ἄς κάμωμεν συμμαχίαν καὶ ἐπιμαχίαν πρὸς τοὺς Ὀλυνθίους, διότι μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε πρὸς ἡμᾶς τοσοῦτω πιστότεροι σύμμαχοι, ὅσῳ μᾶλλον μισοῦσι τὸν Φίλιππον. Ἐὰν δὲ ἐξακολουθῶμεν² παραμελοῦντες τὰ συμφέροντά μας καὶ μὴ φροντίζοντες περὶ τῶν Ὀλυνθίων, ἴσως θὰ μετανόησωμέν³ ποτε διὰ τὸ ὅτι ἔχομεν πράξει ταῦτα. Ἄφ' οὗ δὲ ὁ Φίλιππος σᾶς ὑπερτέρησεν καὶ ὑμεῖς ὑστερήσατε αὐτοῦ, τίς θὰ ἐμποδίσῃ αὐτόν, ἐὰν ἐπικρατήσῃ πάντων τῶν ἄλλων ἀντιπάλων, νὰ βαδίσῃ ἐνταῦθα ;

(Τέλος.)

119.

Ἄς παύσωμεν, ὦ Ἀθηναῖοι, τὸν Φίλιππον νὰ μεγαλοφρονῇ,¹ ἄς παρασκευάσωμεν μεγάλην καὶ διπλῆν βοήθειαν, ἵνα διαρκῶς² βλάπτωμεν τὴν χώραν αὐτοῦ καὶ συγχρόνως βοηθήσωμεν τοὺς Ὀλυνθίους. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε χρεῖα χρημάτων εἰς τοὺς πολεμοῦντας, ἄς μεταχειρισθῶμεν τὰ θεωρικά ὡς στρατιωτικά. Ὅστις δὲ ἀπιστεῖ, ὅτι οὗτος εἶνε ὁ (κατάλληλος) καιρὸς τοῦ νὰ πολεμήσωμεν τὸν Φίλιππον ἐν τῇ χώρᾳ του, διότι οὗτος φαίνεται ὅτι εἶνε ἰσχυρότερος νῦν ἢ ἄλλοτε, τοῦτον ὑπομιμνήσκω ὅτι παρὰ πολλῶν ἀνθρώπων ἠκούσαμεν ὅτι οἱ Θεσσαλοὶ εἶνε ὠργισμένοι κατ' αὐτοῦ. Ὡς δὲ εἰκόλω,³ ἀρχίζουσι νὰ φοβῶνται τὸν Φίλιππον, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτοῦσι παρ' αὐτοῦ ὅ,τι ἐκουσίως ὠμολόγησάν⁴ ποτε πρὸς αὐτόν. Ἐὰν δὲ τὴν ἀπορίαν τοῦ Φιλίππου ὡς κατάλληλον περίστασιν⁵ δι' ἡμᾶς νομίσωμεν καὶ συμμαχήσωμεν μετὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ, καὶ ἐὰν ἀποφασίσωμεν νῦν τέλος πάντα νὰ πράξωμεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι τὸν πόλεμον θὰ ἀπαθῆσωμεν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ὅτι θὰ ἀπολαύσωμεν τῶν ἀγαθῶν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ἐκ τοῦ Πλάτωνος.

Κρίτων.

120.

Ὅτε ὁ Κρίτων ἐπληροφορήθη ὅτι τὸ πλοῖον ἐκ τῆς Δήλου ἐπα-
νήλθε, μετὰ τοῦ ὁποίου τὴν ἄφιξιν¹ ὁ Σωκράτης ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ,
μετέβη πρῶτῃ, ὅτε ἦτο ὄρθρος βαθὺς εἰς τὸ δεσμοτήριον, ἵνα πείσῃ
τὸν Σωκράτην νὰ φύγῃ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ φύλαξ τοῦ δεσμοτηρίου πολ-
λάκις εἶχεν εὐεργετηθῆ ὑπὸ τοῦ Κρίτωνος, ἄφησεν αὐτὸν εὐθὺς νὰ
εἰσελθῇ. Εἰσελθὼν δὲ εὗρε τὸν Σωκράτην ἡσύχως κοιμώμενον καὶ
ἐκάθισε παρ' αὐτῷ ἐπὶ τῆς κλίνης περιμένων, ἕως ὅτου οὗτος ἐκου-
σίως ἐγερθῆ, συλλογιζόμενος πῶς διάκεινται² πολλοὶ ἄνθρωποι ἐν
οὕτῳ δεινῇ θέσει³ καὶ ἐθαύμαζεν αὐτὸν διὰ τὸν χαρακτήρα⁴ του καὶ
ἐμακάριζε, διότι εἶδεν ὅτι τὴν παροῦσαν δυστυχίαν τόσον εὐκόλως
ὑποφέρει καὶ νῦν εὗρεν αὐτὸν ἡσύχως κοιμώμενον. Ἀφ' οὗ δὲ ἠγέρθη
ὁ Σωκράτης, εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Κρίτων ὅ,τι εἶχεν ἀκούσει περὶ τοῦ
πλοίου, ὀδυρόμενος διότι τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ ὁ
φίλος του. Ὁ δὲ Σωκράτης εἶπεν εἰς αὐτὸν ὅτι εἶδεν ὄνειρον, ὅτι
δηλ. ὠραία καὶ μεγάλη γυνὴ λευκὰ ἐνδεδυμένη⁵ ἐφάνη εἰς αὐτὸν καὶ
εἶπεν ὅτι τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀφίχθῃ εἰς τὴν Φθίαν.

(Συνέχεια.)

121.

Εἶθε νὰ με ἀκολουθήσης, εἶπεν ὁ Κρίτων πρὸς τὸν Σωκράτην,
καὶ ἐφ' ὅσον εἶνε ἔτι δυνατὸν, ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου νὰ φύγῃς, διότι
μετὰ τὴν ἄφιξιν¹ τοῦ πλοίου πρέπει νὰ ἀποθάνῃς. Πῶς δὲ ἐγὼ καὶ
οἱ λοιποὶ θὰ ὑπομείνωμεν νὰ ζῶμεν μακρότερον χρόνον, ἐὰν στερη-
θῶμεν² τοιοῦτου φίλου; Καὶ οἱ πολλοὶ θὰ μας ἐλέγξωσιν ὅτι δὲν ἐφρον-
τίσαμεν περὶ σοῦ, ἐν ᾧ ἔπρεπε³ νὰ σὲ σώσωμεν, ὅτε ἦσο ἐν μεγάλῃ
δυστυχίᾳ. Δὲν πρέπει δὲ νὰ φοβῆσαι μὴ δὲν δαπανήσωμεν εὐχαρί-
στως χρήματα καὶ πάντα, ὅσα εἶνε ἀνάγκη, μὴ δὲν πράξωμεν προ-

θύμως, διότι γνώριζε ὅτι οἱ φίλοι σου ἤδη ἱκανὰ χρήματα ἐκόμισαν καὶ ὅτι οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ φίλοι θὰ φιλοτιμηθῶσι⁴ νὰ σε ὑποδεχθῶσιν. Μάλιστα δὲ σκέφθητι μὴ εἰς⁵ τὰ τέκνα σου καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν σου ἁμαρτάνῃς, ἐὰν δὲν σωθῆς· διότι τίς ἤθελε γνωρίζει, πῶς θὰ ἔχωσιν, ἂν δὲν ἤθελες ἀναθρέψαι⁶ αὐτά; Τῇ ἀληθείᾳ ἤθελεν εἶναι δι' αὐτὰ καλλίτερον νὰ μὴ γεννηθῶσι μᾶλλον ἢ νὰ προδοθῶσιν ὑπὸ σοῦ καὶ ὡς ὀρφανὰ ὀτιδῆποτε νὰ πάθωσιν. Τὸ δὲ κυριώτερον,⁷ οὐδεὶς ὑπάρχει· ὅστις δὲν θὰ νομίσῃ τὴν δίκην ταύτην γελοῖόν τι.

(Συνέχεια.)

122.

Ὁ Σωκράτης διὰ τῶν λόγων τοῦ Κρίτωνος δὲν ἐπέισθη, ἀλλ' ἀπέδειξεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ δοξασία¹ τῶν πολλῶν οὐδὲν ἀξίζει, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν ὅτι μόνον εἰς τὴν γνώμην τῶν ἐννοούντων,² ἐξ ὧν ἐν παντί πράγματι ὀλίγοι ὑπάρχουσι, πρέπει νὰ προσέχη τις. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Σωκράτης τὰς σκεψεις τοῦ Κρίτωνος περὶ τῆς δαπάνης τῶν χρημάτων, περὶ τῆς δοξασίας τῶν πολλῶν καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων του ἐθεώρει ὡς τίποτε,³ καὶ τοῦτο μόνον παρετήρει,⁴ ἂν τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὴν κρίσιν δίκαιον εἶνε ἢ δὲν εἶνε. Ὁ Σωκράτης δῆλα δὴ ἐπίστευεν ὅτι το ἀδικεῖν εἰς τὸν ἀδικούντα κατὰ πάντα τρόπον αἰσχρὸν εἶνε καὶ ἀναμιμνήσκων τὸν Κρίτωνα ὅτι κατὰ τὰς προτέρας ὁμολογίας τὸ ἀδικεῖν εἶνε κακόν, εἶπεν ὅτι κατὰ τὴν γνώμην του⁵ καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ δυστυχία πρέπει νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὰς ὁμολογίας, τὰς ὁποίας διαρκῶς⁶ ἔλεγον.

(Συνέχεια.)

123.

Ὅστις ἐμποδίζει, εἶπεν ὁ Σωκράτης, νὰ ἔχωσι κῦρος¹ αἱ γινόμεναι κρίσεις, ἐπιχειρεῖ τὸ καθ' ἑαυτὸν νὰ ἀνατρέψῃ τὴν πόλιν· διότι τοὺς νόμους ἔπρεπεν ἡμεῖς δικαίως νὰ καλῶμεν γονεῖς, σωτῆρας καὶ (ἀνα)τροφεῖς. Οἱ περὶ γάμου δῆλα δὴ νόμοι φροντίζουσι περὶ τῶν

τέκνων, τὰ ὅποια ἀκόμη δὲν³ ἐγεννήθησαν καὶ προστάττουσι τοὺς γονεῖς νὰ μὴ ἀμελῶσι τῆς (ἀνα)τροφῆς καὶ παιδεύσεως τῶν τέκνων, ἀλλὰ νὰ φροντίζωσι πῶς νὰ παιδευθῶσι καλῶς ἐν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ. Διὰ τοῦτο, ὡς εἶνε φανερόν, οἱ νόμοι εἶνε ἄξιοι μεγίστης τιμῆς καὶ δὲν πρέπει τις, καὶ ἐὰν ἡ πόλις δὲν κρίνη ὀρθὴν κρίσιν καὶ ἀδικῇ, νὰ ἀνταδικῇ· διότι εἰς τοὺς ιδιώτας δὲν εἶνε ὁμοίως τὸ δίκαιον ὡς εἰς τοὺς νόμους. Ὡσαύτως ἤθελεν εἶναι ἀνόσιον, ἂν τις, ὅστις ἔπαθε κακόν τι ὑπὸ τοῦ πατρός του, ἤθελεν ἀνταποδίδει³ τοῦτο. Καὶ ὡς οὐδεὶς ἀρνεῖται νὰ ἐκστρατεύῃ, ἐὰν ἡ πατρίς διατάσῃ, καὶ εἴτε ὀδηγῆι διὰ νὰ πληρωθῇ εἴτε νὰ ἀποθάνῃ⁴ μέγα ἀδικον ἤθελε νομίσει νὰ ἀφήσῃ τὴν τάξιν, οὕτω πρέπει πάντες καὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἂν τις γνωρίζῃ τὸ δίκαιον καλλίτερον ἢ ἡ πατρίς, πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ πείσῃ αὐτήν.

(Τέλος.)

124.

Ἐὰν δὲ δὲν ἀρέσκωσιν οἱ νόμοι τῆς πόλεως εἰς τινα, δὲν ἀπαγορεύεται νὰ ἀπέλθῃ, ἀλλ' ἐπιτρέπεται εἰς αὐτόν, ἀφ' οὗ λάβῃ πάντα τὰ πράγματά του, νὰ πορευθῇ ὅπου (καὶ) ἂν θέλῃ. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ συμφωνήσωμεν¹ πρὸς τὸν Σωκράτην, ὅστις λέγει ὅτι ἤθελε πράξῃ τριπλοῦν ἀδίκημα, ἂν αὐτός, ὅστις διαρκῶς² διέτριβεν ἐν τῇ πατρίδι καὶ εἶνε φανερόν ὅτι οὕτω ὡμολόγησεν ὅτι ἀρέσκουσιν εἰς αὐτόν τὰ (πράγματα) τῆς πόλεως, ἤθελε νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου, ἐν ᾧ προτερον ἐπετρέπετο³ εἰς αὐτόν ἢ νὰ πείσῃ τὴν πόλιν ἢ νὰ ἀπέλθῃ. Ὅστις, ὡς ὁ Σωκράτης, δι' ὄλου τοῦ βίου του ἐδίδαξε τοὺς ἑαυτοῦ μαθητάς ὅτι⁴ πρέπει νὰ ἐκτιμῶσι τὴν ἀρετὴν περισσότερον⁵ πάντων τῶν κτημάτων καὶ ὅτι ἐκεῖνοι, οἵτινες κατὰ τὸν νόμον τῆς πόλεως πράττουσιν, εὐσεβῶς πράττουσιν, ἤθελε νομίζει ὅτι, ἐὰν φεύγων ἔλθῃ εἰς πόλιν εὐνομουμένην, πάντες θὰ φοβῶνται αὐτόν ὡς ἐχθρὸν καὶ δικαίως ὡς διαφθορέα τῶν νόμων θὰ καταφρονῶσιν. Ἄν δὲ ἐξενίξῃτο ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν, οἵτινες φίλοι τῆς ἀταξίας καὶ ἀκολασίας ἦσαν, θὰ ἦτο κατὰ τὰς εὐωχίας τῶν γελοῖος, διότι θὰ παρεκάλουν αὐτόν νὰ διηγηθῇ⁶ εἰς αὐτούς πῶς μετημφισπόμενος ἐδρα-

πέτευσε κρυφίως.¹ Ἄμα δὲ ἐγνώριζεν ὁ Σωκράτης ὅτι οἱ μαθηταὶ του, οἵτινες ἐκαλοῦντο πιστοὶ φίλοι, ἂν ἀπέθνησκε, δὲν ἤθελον ἐγκαταλίπει τὰ τέκνα του.

Ἡ ἀπολογία τοῦ Σωκράτους.

125.

Ἵνα πείσῃ ὁ Μέλητος τοὺς δικαστὰς νὰ καταδικάσωσι τὸν Σωκράτην, προσεπάθησεν οὐ μόνον νὰ εἴπῃ λόγον κεκοσμημένον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Σωκράτους διδασκομένων εἶπε τὰ ἀτοπώτατα καὶ μάλιστα συνεβούλευσε τοὺς δικαστὰς νὰ φυλαχθῶσι¹ μὴ ἀπατηθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ, διότι εἶνε δεινὸς ῥήτωρ. Διὰ τοῦτο ἀρχίζει ὁ Σωκράτης νὰ λέγῃ ὅτι τοιαῦτα ἔπαθεν ὑπὸ τῶν κατηγορῶν, ὥστε σχεδὸν ἐλησμόνησεν ἑαυτὸν, ἀλλὰ θὰ ἀποδείξῃ ὅτι οὐδὲν ἀληθὲς εἶπον Ἡ μεγίστη δὲ ἀναίδεια εἶνε, ὅτι ἐκάλεσαν αὐτὸν δεινὸν ῥήτορα, διότι, ἐπειδὴ νῦν τὸ πρῶτον ἐμφανίζεται² εἰς τὸ δικαστήριον, εἶνε ἄπειρος τῶν ἐνταῦθα (ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐν χρήσει) ἐκφράσεων³ καὶ ἠναγκασμένος νὰ ἀπολογηθῇ διὰ τοιούτων λόγων, ὡς ἤκουσαν αὐτὸν ἤδη οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ ἀγορᾷ ὁμιλοῦντα. Καὶ οὕτω θὰ ἐξελέγξῃ τοὺς κατηγοροὺς εὐθὺς διὰ τοῦ ἔργου καὶ θὰ ἀποδείξῃ ψευδομένους, διότι φυσικῶς⁴ θὰ ὁμιλήσῃ διὰ τῶν συνήθων ἐκφράσεων.

(Συνέχεια)

126.

Κατὰ πρῶτον ἀπολογεῖται ὁ Σωκράτης πρὸς τὴν διαβολὴν ὅτι προσπαθεῖ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τὰ ὑπὸ γῆς νὰ ἐξετάξῃ καὶ ἄλλους νὰ διδάσκῃ, παρέχων μάρτυρας πάντας ἐκείνους ἐκ τῶν δικαστῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους πρότερον διελέχθη, ὅτι οὐδέποτε οὐδὲν περὶ τῶν τοιούτων πραγμάτων εἶπεν. Ἐπειτα δὲ οὔτε δύναται οὔτε ἐπειράθη ποτὲ ἀνθρώπους νὰ παιδεύσῃ καὶ διὰ τοῦτο νὰ λάβῃ χρήματα, ἀλλὰ πᾶς τις γνωρίζει ὅτι τοῦτο εἶνε ἔργον τῶν σοφιστῶν, οἵτινες περιερχόμενοι προσπαθοῦσι νὰ πείθωσι τοὺς νέους νὰ διδαχθῶσιν ὑπ' αὐτῶν

καὶ χρήματα νὰ δίδωσιν εἰς αὐτούς. Ὡς πρὸς τὴν σοφίαν δέ, ἐν ἧ εἶνε σοφός, λέγει ὅτι εἶνε ἀνθρωπίνη, ὁ (δι)ισχυριζόμενος δὲ ὅτι εἶνε ἔμπειρος γνώσεων ἀνωτέρων¹ τῆς δυνάμεως ἀνθρώπου προδήλως ψεύδεται. Ἐνεκα δὲ τῆς σοφίας ταύτης καὶ ἡ Πυθία εἰς τὸν Χαιρεφῶντα ἐρωτήσαντα τὸν θεὸν Ἀπόλλωνα τίς εἶνε ὁ σοφώτατος ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀπεκρίθη² ὅτι αὐτὸς (ὁ Σ.) εἶνε σοφώτατος πάντων. Ἴνα γνωρίσῃ δὲ τί λέγει διὰ τούτου ὁ θεὸς ὁμιλῶν αἰνιγματωδῶς,³ ἐξήταζε διαρκῶς⁴ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἔνδοξοι εἰς τι ἐφαίνοντο καὶ πρὸς αὐτούς διελέγετο περὶ τούτου, εἰς τὸ ὅποσον ἐνόμιζον ὅτι ἦσαν σοφοί, καὶ ἐν τῇ ἐξετάσει ταύτῃ καὶ τῷ ἐλέγχῳ ἐγνώρισεν ὅτι κατὰ τοῦτο εἶνε σοφώτερος τούτων τῶν ἀνθρώπων, διότι δὲν νομίζει ὅτι γνωρίζει τι, ἐν ᾧ ἐκείνοι ἐνόμιζον ὅτι ἐγνώριζον, ἂν καὶ οὐδὲν ἐγίνωσκον. Αὕτη δὲ ἡ ἐξέτασις, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὑπηρετῶν τῷ θεῷ, ἦτο αἰτία, δι' ἣν μῖσος καὶ ἔχθρα παρὰ φιλοδόξων καὶ ἐμπαθῶν⁵ ἀνθρώπων εἰς αὐτὸν ἐγένοντο.

- (Συνέχεια.)

127.

Πρὸς δὲ τὴν ἔνορκον κατηγορίαν¹ τοῦ Μελήτου καὶ τῶν ὀπαδῶν του², ὅτι ὁ Σωκράτης δὲν πιστεύει³ εἰς τοὺς θεοὺς τῆς πόλεως καὶ διαφθείρει τοὺς νέους, ἀπολογεῖται ἐρωτῶν τὸν Μέλητον τίς κάμνει καλλιτέρους τοὺς νέους, καὶ ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ εἴπῃ, ὅτι πάντες οἱ λοιποὶ Ἀθηναῖοι κάμνουσιν αὐτούς καλλιτέρους, μόνος δὲ ὁ Σωκράτης διαφθείρει. Ὁ Σωκράτης λοιπὸν ἀποδεικνύει, μεταχειριζόμενος τοὺς ἵππους ὡς παράδειγμα, ὅτι μόνον εἰς ἡ ὀλίγοι δύνανται νὰ κάμνωσιν αὐτούς καλλιτέρους, οἱ δὲ πολλοὶ διαφθεῖρουσιν αὐτούς, καὶ ἀποδεικνύει οὕτως ὅτι ὁ Μέλητος προσποιεῖται ὅτι φροντίζει περὶ τῶν νέων. Ἐπὶ τέλους δὲ ἀποδεικνύει ὁ Σωκράτης εἰς τὸν Μέλητον ὅτι, ἂν αὐτὸς διέφθειρε τοὺς νέους, ἔπραξε τοῦτο ἀκουσίως, διότι ἔπρεπε νὰ φοβῆται μὴ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες διεφθάρησαν ὑπ' αὐτοῦ, πάθῃ κακῶν τι. Τὸν δὲ ἔνορκον ἀκουσίτου ἀμαρτήματος δὲν πρέπει νὰ εἰσαγάγῃ τις ἐνταῦθα (εἰς τὸ δικαστήριον), ἀλλὰ νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ νοουθετῇ.

(Τέλος.)

128.

Ὁ Μέλητος λέγων ὅτι ὁ Σωκράτης δὲν πιστεύει εἰς τοὺς θεοὺς τῆς πόλεως ἀντιφάσκει¹ εἰς ἑαυτόν· διότι ὡς ὁ πιστεύων ὅτι ὑπάρχουσιν ἔργα ἀνθρώπων πιστεύει ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οὕτως ἀναγκαίως πρέπει ὁ πιστεύων ὅτι ὑπάρχουσι θεῖα πράγματα νὰ πιστεῦῃ καὶ εἰς τοὺς θεοὺς. Καὶ οὕτως φαίνεται εἰς τὸν Σωκράτην ὁ Μέλητος, ὅτι προτείνας τὴν ἔγγραφον κατηγορίαν² ὁμιλεῖ αἰνιγματωδῶς³ καὶ χαριεντίζεται, ὡς ἂν ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ⁴ αὐτὸν καὶ τοὺς δικαστάς, ἂν θὰ γνωρίσωσιν ὅτι ἡ κατηγορία αὕτη εἶνε ἄτοπος. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν φοβεῖται ὁ Σωκράτης μὴ καταδικασθῆ, πείθοντος τοῦ Μελήτου τοὺς δικαστάς περὶ τούτου, διότι οὐδεμία πιθανότης⁵ ὑπάρχει. Ἐὰν δὲ καταδικασθῆ, αἰτία θὰ εἶνε ὁ φθόνος καὶ ἡ διαβολὴ τοῦ πλήθους, ὅπερ ὠργίζετο κατ' αὐτοῦ, διότι συνεβούλευε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ ἐπιθυμῶσι τὰ χρήματα καὶ τὰς τιμὰς, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν σωφροσύνην καὶ νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς ψυχῆς των, πῶς νὰ γίνῃ καλλίτερα. Ἄλλ' οὐδὲ ἂν οἱ δικασταὶ ἤθελον ὑποσχεθῆ νὰ ἀθωώσωσιν⁶ αὐτὸν ἐπὶ τῷ ὄρω⁷ νὰ παύσῃ⁸ τὸ ἔργον του, ἤθελε παύσει νὰ ἐξετάζῃ καὶ νὰ συμβουλεύῃ τοὺς πολίτας, διότι δὲν φοβεῖται τὸν θάνατον ὡς κακὸν καὶ πρέπει νὰ πείθῃται εἰς τὸν θεόν, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ ἔργον τοῦτο, μᾶλλον ἢ εἰς τοὺς δικαστάς.

Γνώμην Σωκράτους περὶ θανάτου.

129.

Οἱ πλείστοι ἄνθρωποι φοβοῦνται τὸν θάνατον, ὡς ἂν¹ ἐγνωρίζον καλῶς ὅτι εἶνε τὸ μέγιστον κακόν, ἀλλ' ἴσως ὁ θάνατος εἶνε καλόν τι. Ἐὰν δῆλα δὴ ὁ θάνατος εἶνε σίον τὸ μὴ εἶναι καὶ ὁ ἀποθανὼν μηδεμίαν αἰσθησὶν ἔχῃ μηδενός, ἤθελε τις παραβάλοι αὐτὸν διακαίως πρὸς τὸν ὕπνον, ἐν ᾧ οὕτως (ἡσύχως) κοιμώμεθα, ὥστε οὐδὲν ὄνειρον βλέπομεν. Τίς δὲ ἤθελεν ἀμφισβητήσῃ ὅτι² καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς οὐχὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ νύκτας θὰ εὔρῃ, καθ' ἕνα καλλίτερον

καὶ εὐχαριστότερον ἔζησεν ἢ τὴν νύκτα, καθ' ἣν οὐδὲν ὄνειρον εἶδεν ;
 Ἄν δὲ ὁ θάνατος εἶνε μεταβολή, ὥστε νὰ δύναται τις νὰ παραβάλῃ³
 αὐτὸν πρὸς μετοίκησιν τῆς ψυχῆς ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον τόπον, πρέπει
 νὰ νομίσωμεν αὐτὸν ὡς εὐτυχίαν, τοῦλάχιστον⁴ δι' ἐκείνους τοὺς
 ἀνθρώπους, οἵτινες ἐφρόντισαν, ὅπως ἡ ψυχὴ αὐτῶν γίνῃ ὅσον τὸ
 δυνατὸν καλλιτέρα· διότι μετὰ τὴν ἀποδημίαν ἐκ τοῦ βίου θὰ εἴμεθα
 μετὰ⁵ πάντων ἐκείνων, οἵτινες πρότερον ἦλθον εἰς τὸν Ἄδην καὶ ὑπὸ
 τῶν ἐκεῖ δικαστῶν δίκαιοι ἐν τῷ προτέρῳ βίῳ αὐτῶν ὑπῆρξαν⁶ καὶ
 αὐτοὶ θὰ εὐρωμεν δικαίους καὶ καλοὺς δικαστάς.

Σωκράτης καὶ Πρωταγόρας.

130.

Πόσον ποτέ ὁ Πρωταγόρας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν σοφίαν¹
 του ἔθαυμάζετο, φαίνεται ἐκ τῶν ἐξῆς, τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκομεν
 παρὰ Πλάτωνι. Ὅτε δηλ. ὁ Ἴπποκράτης, εἰς ἐκ τῶν ὁπαδῶν² τοῦ
 Σωκράτους, ἤκουσεν ὅτι ὁ Πρωταγόρας ἔχει ἔλθει εἰς Ἀθήνας, ἐπειδὴ
 ἐπεθύμει νὰ γίνῃ σοφὸς διὰ τῆς συναναστροφῆς ἐκείνου, ὅστις ἐνομί-
 ζετο σοφώτατος, ἦλθεν εὐθύς πρὸς τὸν Σωκράτην παρακαλῶν νὰ
 διαλεχθῇ πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ δὲ Σωκράτης δὲν ἦλθε μετ'
 αὐτοῦ πρότερον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Καλλίου, παρ' ᾧ οἱ ἐπιφανέστατοι
 τῶν σοφιστῶν, ὅσακις ἤρχοντο εἰς Ἀθήνας, ἐσυνήθιζον νὰ διατρέ-
 βωσιν, εἰμὴ ἀφοῦ³, ὡς συνεβούλευε πάντας νὰ μὴ παραμελῶσι τῆς
 ἑαυτῶν ψυχῆς, ἀπέδειξεν εἰς τοῦτον εἰς ποῖον κίνδυνον ἐμπίπτει, ὅστις
 παραδίδει τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν σοφιστὴν χωρὶς νὰ γνωρίζῃ, ἂν
 θὰ ὠφελῆθῃ⁴ ἢ θὰ βλαθῇ ὑπ' ἐκείνου, τὸ ὁποῖον μαθάνει παρὰ
 τούτου. Εἰς αὐτὸν δῆλα δὴ φαίνεται ὁ σοφιστὴς ὅτι εἶνε τρόπον
 τινὰ ἀνθρώπος ἔμπορος ἢ κάπηλος πραγμάτων,⁵ δι' ὧν ἡ ψυχὴ τρέ-
 φεται, ὅστις ἐπαινεῖ ὅ,τι πωλεῖ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί ἐκ τούτων
 καλὸν ἢ κακὸν εἶνε.

(Τέλος.)

131.

Ὁμολογήσας ὁ Πρωταγόρας ὅτι¹ εἶνε σοφιστὴς καὶ ὅτι ἐπαγγέλ-

λεται ἄνδρας νὰ καταστήσῃ ἀγαθούς πολίτας, ἐνόμιζε βεβαίως ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶνε διδακτὴ. Ὅτε δὲ ὁ Σωκράτης ἤκουσεν ὅτι αὐτὸς ὁ Πρωταγόρας τοιαῦτα ἔλεγεν, ἠπόρει ἂν πρέπη νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτὸν ἢ οὐχί· διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὅτι εἶνε δεινόν, ἂν τις δὲν θέλῃ νὰ πιστεύσῃ εἰς ἄνδρα, ὅστις ὑπὸ πάντων ὡς σοφώτατος ἐνομιζέτο καὶ πολλῶν ἦτο ἔμπειρος, ἀφ' ἐτέρου δέ, πρὶν διαλεχθῆναι πρὸς τὸν Πρωταγόραν, ἐνόμιζεν ὅτι οὐδεὶς ἄνθρωπος δύναται νὰ διδάξῃ τὴν ἀρετὴν· διότι ἔβλεπεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἂν ὁ λόγος ἦτο περὶ κατασκευῆς οἰκίας ἢ πλοίου ἢ ἄλλου τινὸς πράγματος, τὰ ὅποια οὐδεὶς γνωρίζει χωρὶς νὰ διδαχθῆναι, δὲν ὑπέμενον ἄλλος τις νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς συμβουλὴν πλὴν τῶν εἰδικῶν,² ἂν δὲ ἦτο ἀνάγκη νὰ σκεφθῶσι³ τι περὶ τῆς πόλεως, οὐδεὶς ἠμποδίζε νὰ παρουσιάζηται⁴ (ὡς ῥήτωρ) ἐν τοιοῦτοις πράγμασι τέκτων, ναύκληρος, ἔμπορος, χαλκεύς, ὑποδηματοποιός, πλούσιος, πτωχός, ἵνα συμβουλεύσῃ τοὺς συμπολίτας του. Πρὸς δὲ τούτοις ἐνόμιζεν ὅτι οἱ διαφέροντες ἐν τῇ πολιτικῇ, ὡς ἐν ἄλλοις πράγμασι, τὰ ὅποια διδάσκονται, ἐκπαιδεύουσι τοὺς υἱοὺς των, οὕτω καὶ τὴν τέχνην, ἣν αὐτοὶ γινώσκουσιν, ἤθελον διδάξαι αὐτούς, ἂν δὲν ἤθελον γνωρίζει ὅτι αὕτη μόνη δὲν εἶνε διδακτὴ.

Σωκράτης καὶ Γοργίας.

132.

Ὁ Καλλικλῆς, πλούσιος Ἀθηναῖος, παρ' ᾧ κατέλυσε ὁ σοφιστῆς Γοργίας, συναντήσας¹ τὸν Σωκράτην εἶπεν· «Ἔω Σώκρατες, ἔχεις ἔλθει κατόπιν πολὺ λαμπρᾶς ἐορτῆς· ἔπρεπε νὰ ἔλθῃς πρότερον, ἵνα ἀκούσῃς τὸν Γοργίαν διαλεγόμενον». Πρὸς ταῦτα εἶπεν ὁ Σωκράτης· «Εὐχαρίστως θὰ ἤκουον τὸν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου τὴν τέχνην, ὡς λέγουσι, τοσοῦτον θαυμάζετε, ὥστε, ὅταν λέγῃ περὶ τίνος, καταθέλγει ὑμᾶς, τοῦ² ὅτι δὲ δὲν ἦλθον πρότερον αἴτιος εἶνε ὁ Χαιρέφων οὗτος ἐδῶ, ὅστις ἠνάγκασέ με νὰ διατρέψω ἐν τῇ ἀγορᾷ. Προέτεινε³ δὴλα δὴ περὶ τοῦ καλοῦ καὶ ἡδέος, ἂν εἶνε διάφορα ἢ ὅπως τὰ αὐτά. Καὶ γνωρίζετε τὸν τρόπον μου, ὅτι, ἐάν μοι γίγνηται ἐρώτησις τις, τὴν ὅποιαν τυχόν⁴ δὲν ἐννοῶ, δὲν παύω νὰ ἐξετάζω, πρὶν

μοι γίνη σαφής». Τότε ἔλαβε τὸν λόγον⁵ ὁ Χαιρεφῶν καὶ εἶπε: «Μὴ ἀγανακτήσητε κατ' ἐμοῦ, ὦ ἄνδρες, διότι θὰ γνωρίσητε καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ὁ πληγώσας καὶ θὰ ἰατρεύσῃ. Ἐνθυμοῦμαι δηλ. ὅτι ἔλεγεν ὁ Γοργίας, ὅτι δύναται νὰ ἀποκριθῇ πρὸς οἰανδήποτε ἐρώτησιν· πρὸς τούτοις ἤξεύρω ὅτι εἶνε οὕτω παρεσκευασμένος νὰ λέγῃ, ὥστε, ἐάν τις ἐπιθυμῇ, δύναται νὰ κάμνῃ⁶ ἐπίδειξιν μακρολογίας, ἐάν δέ τις προτιμᾷ τὴν βραχυλογίαν, καὶ ταύτης.

Τέλος.

133.

Ἐπειδὴ ὁ Σωκράτης εἶχε συνείδησιν ἑαυτοῦ¹ ὅτι οὐδὲν ἐγνώριζε, τοσοῦτον ἐπεθύμει τὸ εἰδέναι, ὥστε δὲν ἀπέκαμνεν ἐξετάζων τί εἶνε ἕκαστον ἐκ τῶν ὄντων. Διὸ ὅτε ἤκουσεν ὅτι ὁ Γοργίας ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀγαθὸν ῥήτορα καὶ πρὸς τούτοις ὅτι ἐπηγγέλλετο νὰ διδάξῃ ταύτην τὴν τέχνην πάντα, ὅστις ἐπεθύμει νὰ γίνη μαθητὴς του, ἐχάρη πολὺ, ἐλπίζων ὅτι νῦν τέλος θὰ μάθῃ ποῦ εἶνε ἡ δύναμις ταύτης τῆς τέχνης, ἥτις πολλάκις ἤδη θαυμαστή καὶ σχεδὸν ὑπερφυσικὴ² ἐφάνη εἰς αὐτὸν βλέποντα, ὅτι ἀμαθὴς ῥήτωρ πρὸ τοῦ πλήθους ἀξιοπιστότερον ἢ οἱ γνωρίζοντες ὠμίλει. Ἄφ' οὗ δὲ ἤρχισε νὰ διαλέγηται πρὸς τὸν Γοργίαν, ἐγνώρισε ταχέως ὅτι ἡ ῥητορικὴ δὲν εἶνε τέχνη, ἀλλ' ἐμπειρία τις καὶ ἄλογος τριβή· διότι αὐτὸς ὁ Γοργίας εἶπεν ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ ὁ ῥήτωρ αὐτὰ τὰ πράγματα, περὶ ὧν λέγει, ἀλλὰ πρέπει μόνον μέσον³ τῆς πειθοῦς νὰ εὔρη ὥστε νὰ φαίνηται εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντας ὅτι ἤξεύρει περισσότερα τῶν γνωρίζοντων. Ὁ Γοργίας ἔπειτα ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἄνευ γνώσεως τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου δὲν ἤθελε τις γίνεῖ ῥήτωρ· ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ⁴ περιέπεσεν εἰς ἀντίφασιν⁵ πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον πρότερον εἶπεν, ὅτι δῆλα δὴ εἶνε δυνατόν νὰ μεταχειρισθῇ ἀδίκως τὴν ῥητορικὴν, ἂν καὶ ὠμολόγησεν⁶ εἰς τὸν Σωκράτην, ὅτι ὁ γνωρίζων τὸ δίκαιον οὐδέποτε ἤθελε πράξει ἀδίκως.

Σωκράτης καὶ Πῶλος.

134.

Ἐπειδὴ ὁ Πῶλος τοσοῦτον ἐμεγαλοφρόνει,¹ ὥστε ἔλεγεν ὅτι οἱ

ρήτορες καὶ ἂν μηδὲν γνωρίζωσι, τὴν μεγίστην δύναμιν ἔχουσιν² ἐν ταῖς πόλεσι φονεύοντες καὶ ἐξορίζοντες καὶ ἀρπάζοντες τὴν περιουσίαν ὅπως θέλουσιν, εἶπεν ὁ Σωκράτης ὅτι πράττουσι μὲν ἐκεῖνοι ὅ,τι φαίνεται καλὸν εἰς αὐτούς, οὐχὶ ὅμως ὅ,τι θέλουσιν. Καὶ ὁ Πῶλος ὡμολόγησεν ὅτι, ἐὰν τις πράττη ὅ,τι νομίζει καλόν, ἀλλὰ δὲν ἔχει νοῦν. οὗτος δὲν εἶνε ἰσχυρός, ἀλλὰ δὲν ἐνόησεν ὅτι ἀνεσκευάσθη,³ διότι ἔλεγεν ὅτι οὐ μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ λοιποὶ δὲν ἤθελον ὀκνήσει, ἂν ἠδύναντο νὰ γίνωσι τύραννοι, τὴν δύναμιν ταύτην νὰ δεχθῶσιν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σωκράτης εἶπεν ὅτι ἐπὶ τῆς παιδείας καὶ δικαιοσύνης στηρίζεται ὅλη ἡ εὐδαιμονία, ὅστις δὲ δὲν εἶνε δίκαιος, δὲν δύναται νὰ εἶνε εὐτυχής, καὶ ὅτι δυστυχέστερος εἶνε, ἐὰν δὲν τιμωρηθῆ ἢ ἐὰν τύχη τιμωρίας, τὰ τοιαῦτα ἐφάνησαν εἰς τὸν Πῶλον ἄτοπα καὶ παράδοξα, καὶ ὡς ἂν ἐγνώριζεν, ὅτι τοιοῦτόν τι οὐδέποτε ἄνθρωπος ἤθελεν ὁμολογήσει, ἤλπιζεν ὅτι πολὺ εὐκόλως θὰ ἀνασκευάσῃ αὐτόν. Ἄλλ' ἠπατήθη εἰς τὰς⁶ ἐλπίδας του, ἂν καὶ μετεχειρίσθη τρία εἶδη ῥητορικῶ ἐλέγχου, διότι ὁ Σωκράτης δὲν συνεφώνησεν⁷ ὅτι πρέπει νὰ φροντίζῃ τις περὶ τῆς δοξασίας τῶν πολλῶν, ὅταν τὴν ἀλήθειαν ζητῇ.

Ἐχεκράτης.

135.

Ὁ φιλόσοφος Ἐχεκράτης ἐν Φλιουῦντι εἶχεν ἀκούσει ὅτι ὁ Σωκράτης εἰς θάνατον καταδικάσθη¹ καὶ ἠναγκάσθη νὰ πῆ τὸ κώνειον καὶ ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ μετὰ τὴν καταδίκην ἔτι μακρὸν χρόνον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἀνεστράφησαν² μετ' αὐτοῦ καὶ περὶ φιλοσοφικῶν (ζητημάτων) ὡς πρότερον διελέχθησαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεθύμει τὰ περὶ τοῦ θανάτου νὰ μάθῃ, ἠρώτα πάντα, ὅστις ἐξ Ἀθηνῶν ἤρχετο, ἂν ἐγνώρισε³ τὸν Σωκράτην καὶ ἂν δύναται περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀκριθέστερόν τι νὰ ἀνακοινώσῃ. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐκ πάντων, οὓς ἠρώτα ἐγνώριζε διὰ τί οἱ ἑνδεκα αὐτόν μετὰ τὴν καταδίκην τοσοῦτον χρόνον ἐκράτουν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ⁴. Τέλος δὲ ὁ Ἐχεκράτης συνέβη νὰ συναντήσῃ⁵ τὸν φιλόσοφον Φαίδωνα.

Φαίδων.

136.

Ὁ Σωκράτης εἰς τὸν Φαίδωνα, ὅτε ποτὲ οὗτος εὕρισκετο ἐν δεινῇ θέσει,¹ μεγάλας εὐεργεσίας παρέσχε, καὶ ὁ Φαίδων ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου προσετέθη² εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Σωκράτους. Μόλις³ λοιπὸν ὁ Ἐχεκράτης εἶδε τὸν Φαίδωνα, προσῆλθε καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν καὶ αὐτὸς ἦτο παρὼν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους. Καὶ ὅτε ὁ Φαίδων διηγήθη⁴ εἰς αὐτὸν πῶς μετὰ τῶν φίλων ὄλην τὴν ἡμέραν παρὰ τῷ Σωκράτει διέτριψεν, ἕως οὗτου οὗτος τὴν ἐσπέραν τὸ κώνειον ἔπιε καὶ ἀπέθανεν, εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Ἐχεκράτης: «Βεβαίως, φίλε μου, ἤκουσας τοὺς λόγους τοῦ Σωκράτους, τοὺς ὁποίους αὐτὸς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν πρὸ τῆς ἀποδημίας του περὶ τῆς φύσεως τῆς ψυχῆς, περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φρονήσεως καὶ περὶ ἄλλων εἶπεν. Ἐὰν ἔχῃς λοιπὸν καιρὸν,⁵ σὲ παρακαλῶ περὶ τῶν λογῶν καὶ πράξεων τοῦ Σωκράτους ἀκριβῶς νὰ μοι διηγηθῆς, διότι ἐγὼ καὶ οἱ μαθηταὶ μου χαίρομεν νῦν τέλος δυνάμενοι νὰ ἀκούσωμεν σαφές τι περὶ τούτου».

(Τέλος.)

137.

Εἰς ταῦτα ἀπεκρίθη ὁ Φαίδων: «Δὲν αἰσθάνομαι δυσαρέσκειαν¹ διηγούμενός τι περὶ Σωκράτους, ἀλλὰ χαίρω ἀνακαλῶν εἰς τὴν μνήμην μου² τὸν ἀγαθὸν τοῦτον ἄνδρα. Τίς δὲν ἤθελε θαυμάσει συλλογίζόμενος ὅτι ὁ Σωκράτης 30 ἡμέρας καρτερικῶς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ περιέμενε³ τὸν θάνατον, ἐνῶ ἐπετρέπετο εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν νύκτα κρυφίως νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς πόλεως καὶ νὰ σωθῇ εἰς Θεσσαλίαν φεύγων τοὺς ἀδίκους συμπολίτας του; Ἴνα δὲ μηδὲν κρύψω ἀπὸ σοῦ⁴ πρέπει νὰ ἀρχίσω ἀπ' αὐτῆς τῆς δίκης. Κατὰ τὴν προτεραιάν τῆς κατὰδίκης ἔτυχεν ἐστεμμένη ἡ ἱερὰ ναῦς, ἣν οἱ Ἀθηναῖοι κατ' ἔτος εἰς Δῆλον πέμπουσιν. Λέγουσι δῆλα δὴ ὅτι ὁ Θεσεύς, πρὶν πλεύσῃ εἰς Κρήτην ὑπεσχέθη τοιαύτην θεωρίαν (ιερὰν ἀποστολήν), ἂν ἦθε-

λεν ἐπανελθεῖ εἰς τὴν πατρίδα σώος. Ταύτην τὴν θεωρίαν καὶ νῦν ἔτι κατ' ἔτος πέμπουσιν εἰς τὸν θεὸν Ἀπόλλωνα. Εὐθύς δ' ὡς⁵ οἱ Ἀθηναῖοι ἀρχίσωσι τὴν στέψιν⁶ τῆς νεώς, οὐδεὶς ἐπιτρέπεται νὰ θανατωθῇ δημοσίᾳ, πρὶν τὸ πλοῖον φθάσῃ εἰς Δῆλον καὶ πάλιν ἐνταῦθα.

Οἱ μαθηταὶ¹ βλέπουσι τὸν Σωκράτην διὰ τελευταίαν φορὰν.²

438.

Ἄφ' οὗ οἱ μαθηταὶ ἤκουσαν ὅτι ἡ ἱερά ναῦς εἰσέπλευσεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, συνηθροίσθησαν κατὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἀπὸ πρωΐας³ πρὸ τοῦ δεσμωτηρίου. Ὁ δὲ δεσμοφύλαξ ἀκούσας αὐτοὺς νὰ διαλέγωνται ἔξω ἐξῆλθε καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτοὺς ὅτι οἱ ἔνδεκα ἦσαν παρὰ τῷ Σωκράτει, ἵνα λύσωσιν αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ (ἀν)αγγείλωσιν ὅτι αὕτη εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ βίου του, διότι μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ· καὶ δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς μαθητὰς νὰ εἰσελθῶσι πρότερον, εἰμὴ ἄφ' οὗ⁴ οἱ ἔνδεκα κατέλιπον τὸ δεσμωτήριον. Ὡς δὲ ἡ γυνὴ τοῦ Σωκράτους, ἥτις μετὰ τοῦ νεωτάτου ἐκ τῶν παιδῶν παρ' αὐτῷ ἦτο, εἶδε τοὺς μαθητὰς εἰσερχομένους, ἐφώνασε δυνατά,⁵ ὥστε ὁ Σωκράτης παρεκάλεισε τὸν Κρίτωναν νὰ φερῇ αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν. Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐθαύμαζον πόσον γενναίως ὁ ἀνὴρ ἔφερε τὴν τύχην, ἰδόντες αὐτὸν κατὰ τὴν εἴσοδόν των⁶ φαιδρῶς καθήμενον ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ τρίβοντα τὰ ἐκ τῶν δεσμῶν ἀπαλλαγέντα μέλη του.

(Τέλος.)

439.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους ἔπαθον τότε θαυμαστόν τι, ὥστε, ἴάν τις νομίσῃ ὅτι οἶκτος κατέλαβεν αὐτούς,¹ ἀπατάται·² διότι οὐχὶ μόνον³ ὁ ἀνὴρ, ὅστις ἔμελλε νὰ ἀποδημήσῃ ἐκ τοῦ βίου, δὲν ὠμοῖαζε πρὸς δυστυχῆ, ἀλλὰ καὶ ἤκουσαν αὐτὸν νὰ εὐδαιμονίζῃ ἑαυτὸν, ὅτι ἐντὸς βραχέος χρόνου ἀπαλλαγείς τῶν σωματικῶν δεινῶν κρείττονα βίον ἢ νῦν μετὰ τῶν θεῶν θὰ διάγῃ. Οὕτω ἄφ' ἑνὸς μὲν δὲν

ἠδύνατο νὰ οἰκτείρωσιν αὐτόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ χαίρωσι διὰ τὴν φιλοσοφικὴν διάλεξιν⁴, διότι αἰείποτε ἐνεθυμοῦντο, ὅτι ταχέως θὰ στερηθῶσιν αὐτοῦ διὰ παντός. Θαυμάσας δηλ. ὁ Σωκράτης πόσον λύπη καὶ χαρὰ στενωῶς εἶνε συνημμένα πρὸς ἄλληλα, ὅπερ αἰσθάνεται αὐτός, ἀφ' ὅτου ἀπηλλάγησαν τὰ μέλη του τῶν δεσμῶν, παρεκάλεσε Κέβητα τὸν Θηβαῖον, ὅστις κατὰ τύχην ἀνέφερε⁵ τὸν ποιητὴν Εὐύηνον, ὅτι (δηλ.) οὗτος ἐπιθυμῆι νὰ μάθῃ διὰ τί ὁ Σωκράτης ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου μετήνεγκεν εἰς στίχους,⁶ νὰ εἴπῃ εἰς αὐτόν ὅτι οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ γίνῃ ἀντίπαλός του, ἀλλ' ὅτι προσαγορεύει αὐτόν καὶ προτρέπει⁷ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ταχέως. Ἐπειδὴ δὲ οἱ μαθηταὶ δὲν ἐνόουν πῶς ὁ Σωκράτης νομίζει τοῦτο, ἐδίδαξεν αὐτοὺς λέγων ὅτι δὲν ἐπιδοκιμάζει⁸ νὰ φονεύωσιν ἑαυτοὺς, ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει ὡς κτῆμα τοῦ θεοῦ νὰ μὴ μεταχειρίζεται βίαν, διότι ὁ θεὸς ἄριστα φροντίζει περὶ αὐτοῦ, ἐν ὅσῳ ζῆ, καὶ οὐδεὶς δύναται καλλίτερον νὰ φροντίζῃ περὶ ἑαυτοῦ. Ὅστις ὅμως τὴν φιλοσοφίαν ὀρθῶς μετέρχεται, ὀφείλει⁹ νὰ καταλίπῃ τὰς σωματικὰς ἡδονάς, ἵνα ἡ ψυχὴ του ὅσον τὸ δυνατὸν ἐλευθερωτέρα ἀπὸ τοῦ σώματος ἐπιθυμῇ τὴν ἀληθῆ σοφίαν καὶ τὴν καθαρὰν γνῶσιν, καὶ τοῦτο ὀνομάζει θάνατον τοῦ ἀληθοῦς φιλοσόφου.

Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς.

140.

«Ἐπειδὴ ὁ ἀληθὴς φιλόσοφος», εἶπεν ὁ Σωκράτης, «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολύει τῆς κοινωρίας τοῦ σώματος, δὲν εἶνε ἄτοπον νὰ εἴπῃ τις περὶ αὐτοῦ ὅτι ἤδη ζῶν σπεύδει εἰς τὸ ἀποθνήσκειν. Ἄν δὲ πρότερον ὀρθῶς διεισχυρίσθωμεν,¹ ὅτι ἡ ἀληθὴς φύσις τῶν πραγμάτων μόνον διὰ τοῦ φιλοσοφεῖν καὶ τοῦ νοεῖν γινώσκειται, καὶ ἂν πρὸς τούτοις ἡ ψυχὴ συνήθως,² ὅταν ἐξετάζῃ τι μετὰ τοῦ σώματος, ἀπατᾶται καὶ παρᾶττεται, ἔχομεν μεγάλην ἐλπίδα, ὅτι ἡ ψυχὴ ἡμῶν τότε θὰ βλέπῃ καθαρῶς τὰ πράγματα, ὅταν ἀποθάνωμεν». Πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθη ὁ Κέβης· «Ὅστις δὲν φοβεῖται μὴ κατὰ τὸν θάνατον ἡ ψυχὴ συναπόλλυται, δύναται νὰ συμφωνήσῃ³ μετὰ σοῦ, ὡ

Σώκρατες, ὅστις ὁμῶς ἀρνεῖται ὅτι ἡ ψυχὴ μετὰ τὸν θάνατον ὑπάρχει, δὲν ἐπιθυμῆι τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ ἀκριβῶς νὰ εἴπῃς⁴ εἰς ἡμᾶς ποῖαν γνώμην ἔχεις περὶ τούτων τῶν πραγμάτων».

(Τέλος.)

141.

Τὸ πλῆθος, εἶπεν ὁ Σωκράτης, φοβεῖται μὴ ἡ ψυχὴ ἐξερχομένη τοῦ σώματος διασκορπίζεται ὡς ἄνεμος ἢ καπνός. Ἐὰν δὲ ἐξετάσωμεν ἀκριβέστερον τὴν φύσιν τῆς ψυχῆς, θὰ γνωρίσωμεν ὅτι ἡ γνώμη αὕτη εἶνε ψευδής. Γνωρίζομεν δὴλα δὴ πάντες καὶ βλέπομεν ὅτι πᾶν σῶμα ὡς συνετέθη, οὕτω πάλιν χωρίζεται, καὶ ὅτι τὸ μὴ σύνθετον οὐδέποτε δύναται νὰ διαλυθῆ, ἀλλ' ἀναγκαιῶς ἀείποτε διαμένει ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει. Πάντα δὲ τὰ πράγματα διαιροῦνται εἰς ὁρατὰ καὶ ἀόρατα. Τὰ ὁρατὰ λοιπὸν πράγματα, ἐξ ὧν εἶνε καὶ τὸ σῶμα, διαλύονται κατὰ τὸν θάνατον, ὡς βλέπομεν, εἰς τὰ μέρη, ἐξ ὧν συνετέθησαν· ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς νοήσεως συλλαμβάνομεν εἶνε ἀπλοῦν, δὲν δύναται νὰ μετέχη μεταβολῆς. Τὴν δὲ ψυχὴν πρέπει νὰ συγκρίνωμεν πρὸς τὸ ἀόρατον καὶ ἀπλοῦν· ὅτι δὲ ἡ ψυχὴ, ἐπειδὴ εἶνε ἐντελῶς διάφορος τοῦ σώματος, κατὰ τὸν θάνατον δὲν δύναται νὰ πάθῃ τὸ αὐτὸ ὡς τὸ σῶμα, δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν καὶ ἐκ τοῦ ὅτι αὕτη ἐφ' ὅσον εἶνε ἠνωμένη¹ μετὰ τοῦ σώματος ἄρχει, τὸ δὲ σῶμα ἄρχεται ὑπ' αὐτῆς.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Θέμα 1.

1. περί πλείονος ποιείσθαι (προστ.). 2. καταλείπειν τινί. 3. δεῖ.
4. ἀφικνεῖσθαι.

δύσκολος=χαλεπός.—ἐμποιεῖν τινί τι.

2.

1. δεῖ (αἰτιατ. μ. ἀπαρ.). 2. ἕξεισι. 3. μετοχή. 4. ἀνακοινοῦ-
σθαι τινί.

ἀνακοινοῦν, συμβουλεύειν, πείθεσθαι τινί.—καθ' ἕκαστον μῆνα=
τοῦ μηνός.

3.

1. δειλῆς ἀφικνεῖσθαι. 2. ἅμα ἤλιφ ἀνατέλλοντι. 3. μέσαι νύ-
κτες. 4. ἠδέως. 5. ἔρυμα. 6. ἄγειν. 7. κελεύειν.

κατὰ τὴν νύκτα=νυκτός.—χαρίζεσθαι, πιστεύειν τινί.—τὸ σύν-
ολον=οἱ πάντες, τὸ ὅλον.

4.

1. παρεῖναι τινί. 2. κατὰ νόμον. 3. πάλαι. 4. τήμερον. 5. οἴ-
κοι. 6. ἔναρθρον ἀπαρ. 7. ἔνδον. 8. ἂν μ. εὐκτ. 9. δοτ. 10. περὶ
μ. αἰτιατ. 11. ὑπὲρ μ. αἰτιατ. 12. ἀμφὶ μ. αἰτιατ.

ἀνάκτορα=βασίλεια.—κυριεύω=αἰρῶ (ἀόρ. εἶλον).—ἀκούω ὅτι=
ἀκούω μ. ἀπαρ.—πλησίον μου=παρ' ἐμοί.—εἶμαι παρῶν=πάρειμι.

5.

1. δοτ. ἐνάρθρου ἀπαρ. 2. παραχρῆμα. 3. ἐμποιεῖν. 4. ἐκῶν.
5. τὰ μὲν—τὰ δέ. 6. ἔναρθρον ἀπαρ. 7. κτᾶσθαι. 8. βουλεύεσθαι.
9. καταφρονεῖν τινος.—ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουσι γίνεαι, ἀπόδος διὰ
μετοχῆς. 10. ἐφ' ἑαυτῶν. 11. οἱ πολλοί. 12. ὑπὸ τινί. 13. οἱ ὀλί-
γοι. 14. ἂν μ. εὐκτ. 15. καθ' ἡμέραν. 16. ἐμφύειν. 17. ὡς. 18.
ἄγαν. 19. μεταβάλλω (ἀμετάβ.).

ἐπιβουλεύειν, βοηθεῖν, πολεμεῖν τινί.—ὀλόκληρος=ὅλος.—ὑπάρ-
χω=εἰμί.

6.

1. τίκτειν. 2. ἀποδοτέον μόνον διὰ τοῦ πείθειν. 3. μόνον διὰ τοῦ δίδοναι. 4. μόνον διὰ τοῦ βιάζεσθαι. 5. ὀνινάναι (ἀόρ.). 6. συνήθεια. 7. ἄγειν. 8. μεμνησθαί τινος. 9. λείπεσθαι. 10. δίκην λαμβάνειν παρά τινος.

ὀργίζεσθαί τινι.—κτίζομαι, παρακ. ἐκτισμαι.

7.

1. ἀφίνω νὰ διέλθῃ=διιέναι. 2. ὀπότε. 3. ἤκειν. 4. βουλευέσθαι. 5. ἀνίστασθαι. 6. δουλοῦσθαι.

ἐπιθυμῆναι, ἐφίεσθαι τινος.—συμβουλευέιν τινί.—φανερῶν=δηλῶ.—φανάζω=βοῶ.—κλέπτω, παρακ. κέλοφα.—σκέπτομαι=βουλεύομαι, μέσ. ἀόρ. ἐβουλεύσαμην.—λέγομαι, παρακ. εἴρημαι.

8.

1. μετοχή. 2. γεραίτερος. 3. ὡσπερ—οὕτως. 4. μεταμέλει τινί. 5. καταβοῶν τινος. 6. εὐκτική. 7. σκοπεῖν. 8. κολάζειν. 9. χρῆσθαι τινι. 10. σιγᾶν. 11. μάλιστα. 12. μεμνησθαί τινος. 13. μέλλ. μετοχ.

μανθάνω νὰ=μανθάνω μ. ἀπαρ.—ἀποστερεῖν τινά τι, ἢ τινά τινος.—θαυμάζω διὰ τι=θαυμάζειν ἐπί τινι.

9.

1. εὐδοκιμῆναι. 2. αὐτεπάγγελτος. 3. ἐν τοῖς καιροῖς.—διὰ τῆς ψήφου, ἀπόδος διὰ δοτ. 4. δίκην λαμβάνειν παρά τινος. 5. μετοχή.—τὴν ἐπιούσαν νύκτα, ἀπόδος διὰ γεν. 6. δοκεῖν (παρακ. δεδόχθαι). 7. προσήκειν.

μεταχειρίζομαι=χρῶμαι τινι.—καλλίτερος=βελτίων, ἀμείνων.—ἔσο=ἴσθι.—τυγχάνειν τινός.—βοηθῶ τινι.—κανεῖς=μηδεῖς.—βαδίζω, μέλλ. βαδιοῦμαι.

10.

1. δεῖσθαι τινος. 2. χρή. 3. ἀφιέναι. 4. ἔξεστι. 5. βούλεσθαι. 6. πονεῖν. 7. συλλέγεσθαι.

κοπιάζω=πονῶ.—εὐχαριστοῦμαι=ἤδομαι (ἀόρ. ἦσθην).

11.

1. ἄρχειν. 2. ἰέναι. 3. δοκεῖν. 4. βλέπειν.
κανεῖς ἄς μὴ=μηδεῖς.

12.

1. εἰ γὰρ ὄφελον μ. ἀπαρ. 2. οἶός τ' εἰμί. 3. ῥηματικόν. 4. ὄνειδίζειν τινί. 5. ποῖ.

πιστεύω τινί.—καλλίτερον=ἄμεινον.—καθώς=ὥσπερ.—νουθετῶ τινα.

13.

1. ἐρᾶν τινος. 2. ἀπόλλυσθαι. 3. εἰ μὴ μ. εὐκτ. 4. τιμωρεῖσθαι. 5. ποιεῖσθαι. 6. εἰ. 7. δίκην δίδοναι.

ἐπιτυγχάνω=τυγχάνω τινός.—ἐπιθυρῶ=βούλομαι.—λέγομαι παρακ. εἶρημαι.

14.

1. ὑπισχνεῖσθαι. 2. εὖ εἰδέναι. 3. αἰρεῖσθαι. 4. ἐντυγχάνειν τινί.—τρέχω ἔφιππος=ἐλαύνω. 5. βοᾶν. 6. ἄγειν ἐπί τινα. 7. ἡκεῖν. 8. οὐπώποτε. 9. περικυκλοῦσθαι τινα. 10. κακῶς ποιεῖν.

ἀπεκρίθην=ἀπεκρινάμην,—ἐκστρατεία κατὰ τινος=στρατεία ἐπί τινα.—πιστεύω μ. ἀπαρ.—καταλαμβάνομαι, παρακ. κατεῖλημαι.—ἐπιβουλεύω τινί.

15.

1. εἰδέναι, γινώσκειν. 2. ἠττάσθαι.

συμβουλεύω τινί.—νομίζω μετ. ἀπαρ.—γνωρίζω=γινώσκω, παρακ. ἔγνωκα.

16.

1. ἐπεὶ. 2. εἰκός. 3. ἄρχειν. 4. κελεύειν. 5. ὡς. 6. ὅτι. 7. δεῖσθαι τινος. 8. παραμένειν τινί. 9. ἡδιον. 10. μεμνησθαι τινος. 11. κατὰ τι. 12. εἰ μ. εὐκτ. 13. εἰ μὴ μ. ὀριστ. 14. γεν. ἀπόλυτ.

πληγῶν = τιτρώσκω.—φθονῶ τινι.—ὀργίζομαι τινι.—συμμαχῶ τινι.—ὀδηγῶ=ἄγω.—συναντῶ=ἐντυγχάνω τινί.—ἐντροπή=αἰδώς.—ἀκούω τινός.—φωνάζω=βοῶ.—ἐπακολουθῶ τινι.

17.

1. ἀπαρέμφ. 2. ἐν ὀργῇ ἔχειν τινά. 3. ἐπέξάγειν ἐπί τινα. 4. προσήκειν. 5. βούλεσθαι. 6. ἀλίσκεσθαι, ἀόρ. ἄλῶναι. 7. ὡς. 8. ὅτι. 9. εἰ μ. εὐκτ. 10. ἐπιλανθάνομαι, (παρακ. ἐπιλελησμαι). 11. λείπειν. 12. νέμεσθαι. 13. δεῖσθαι τινος. 14. δοκεῖν.

ἄχαύτερον=θᾶπτον.—εὐλογον=εἰκός.—ἀπιστῶ τινι.—ἐμπιστεύομαι=ἐπιτρέπω τινί τι.—χαρίζομαι τινί τι.—ἀκούω τινός.—γνωρίζω=οἶδα.

18.

1. οὐκοῦν. 2. μῶν. 3. πότερον. 4. δοκεῖν, (μ. ἀπαρ.). 5. βούλει. 6. χρή. 7. ὑπερβάλλειν. 8. σκοπεῖν. 9. εἰ. 10. ἂν μ. εὐκτ. 11. ὅπως ἂν μ. ἰστ. ὀριστ. 12. κελεύειν. 13. ἐπὶ τινα. 14. ὅπως. 15. ποῖ.

σκέπτομαι = βουλεύομαι. — συμβουλεύομαι τινί. — ἄλλως πως = ἄλλο τι. — νομίζω μ. ἀπαρ. — ὑπάγω = εἶμι. — κάμνω = ποιῶ. — ἤξυρω = οἶδα. — ἂν... ἤ = εἴτε... εἴτε.

19.

1. βιάζεσθαι. 2. δοκεῖν. 3. εἰ μ. εὐκτ. 4. ποιεῖσθαι. 5. συγγίγνεσθαι. 6. κρείττων. 7. ἐπὶ τινί. 8. ἂν μ. εὐκτ. 9. πράττειν. 10. τὰ ἐπιτήδεια. 11. μέσ. ἀόρ. 6'. 12. δοκεῖν, (μ. ἀπαρ.).

μή... πλεόν = μηκέτι. — ἐπετέθην = ἐπεθέμην. — ἔγινα = ἐγενόμην. — σκέπτομαι = βουλεύομαι. — κάμνω συμμαχίαν = ποιῶμαι συμ. — ἀγωνίζομαι, μέλλ. ἀγωνιοῦμαι.

20.

1. ἤ. 2. ἰστορ. ὀριστ. 3. ποτέρως. 4. ῥηματ. 5. μετοχ. 6. ὡς μ. μετοχ. 7. ὅπως ἂν μ. εὐκτ. 8. ἀμύνεσθαι.

δουλεύω τινί. — ποῖον ἐκ τῶν δύο = πότερον. — ἀπεκρίθην = ἀπεκρινάμην. — σκέπτομαι = βουλεύομαι. — ἤξυρω = οἶδα. — πρέπει = δεῖ. — ὀρῶ μ. μετοχ. — ἐτράπην = ἐτραπόμην. — ἐρωτῶ ἂν = ἐρωτῶ εἰ. — ἐνικήθην = ἠττήθην.

21.

1. σκοπῶ. 2. ἄμα. 3. ἂν. 4. ἂν μ. εὐκτ. γγνωρίζω = γιγνώσκω. — ἐμπίπτω τινί. — ἀδικοῦμαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθητ. ἀδικήσομαι. — νομίζω, μέλλ. νομιῶ.

22.

1. ὡς. 2. ὅς ἂν μ. ὑποτ. 3. ἀπαρέμφ. ἐκλέγω, ομαι = αἰροῦμαι, ἐξελεξα = εἰλόμην. — σκέπτομαι = βουλεύομαι. — διατάσσω = κελεύω. — ἀναγγέλλω = ἀπαγγέλλω, — ἀφίνω = ἀφίημι, παρακ. ἀφείκα. — πείθομαι τινί, μέλλ. πείσομαι.

23.

1. ἄμα. 2. πάρειμι. 3. χρή. 4. ποιῶ. 5. διαπράττομαι. 6. ὅπως μὴ μ. μέλλ. ὀριστ. 7. ἄρδω. 8. σκοταῖος. ὑπάρχω = εἶμι. — φονεύω = ἀποκτείνω. — τόσον = οὕτως. — κυρι-

εύω=αίρω.—ἐπιτρέπεται=ἔξεισι.—ἐπὶ τῷ ὄρω=ὥστε.—καταστρέφω=διαφθείρω.—ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαί τινος.—ὑπακούω τινί.

24.

1. δίκην δίδωμι. 2. κολάζω. 3. ἡδομαί τινι (ἀόρ. ἡσθη). 4. θήρα. 5. συνέξειμί τινι. 6. δοτ. 7. ἄγω. 8. ἔχω προσέτι χρεῖαν=προσδέομαι. εὐνοϊκῶς ἔχω τινί ἢ πρὸς τινα.—περισσότερα=πλείω.—τόσον=οὔτω.—ἐπιτρέπεται=ἔξεισι.—ἐπὶ τῷ ὄρω, πρὸς τὸν σκοπὸν=ὥστε.—ἔγινα=ἐγενόμην.—δύσκολον=χαλεπόν, ἔργον.—ἀποκτῶ=κτῶμαι, ἀόρ. ἐκτησάμην.—κάμνω=ποιῶ.—πείθομαί τινι.

25.

1. σκοποῦμαι, ἀόρ. ἐσκεψάμην. 2. ἀνέχομαι. 3. χαλεπότης. 4. ἀμύνομαι, μέλλ. ἀμυνοῦμαι. 5. εὐλαβοῦμαι. 6. θηράω. 7. ζημιοῦμαι. 8. ὀνίνημι, (ἀόρ. ὄνησα). ἀκολουθῶ, ἐπομαί τινι.—προσπαθῶ=πειρῶμαι.—φαίνεται καλόν.=δοκεῖ.—ὀλιγώτερον=ἥττον.

26.

1. οἰκαδε. 2. διαδίδωμι. 3. κολάζω. 4. ἐπανάγω. 5. εἶμαι ὀκνηρὸς=βλακεύω. 6. παίω (ἀόρ. μι. ἄν). φαγώσιμος=βρωτός.—χάνομαι=ἀπόλλυμαι, παρακ. ἀπόλωλα.—προτιμῶ=αἰροῦμαι, ἀόρ. εἰλόμην.—βοηθῶ τινι.—ἀπεκρίθην=ἀπεκρινάμην.—διατάσσω=κελεύω.—φαίνομαι=δοκῶ μ. ἀπαρ.

27.

1. ἀπόλλυμαι, ἀόρ. ἀπωλόμην. 2. κολάζω. 3. κρατῶ τινος. 4. μέσ. ἀόρ. 5. μετοχ. 6. ἐπὶ τινα. 7. αὐτάρκης. 8. φέρομαι ὑβριστικῶς=ὑβρίζω. ἐμποδιζῶ=κωλύω.—ἀγοράζω=ᾠνοῦμαι, ἀόρ. ἐπριάμην.—πιστεύω τινί.—πιστεύω ὅτι=πιστεύω μ. ἀπαρ.—τιμωροῦμαι=δίκην δίδωμι.—βοηθῶ τινι.

28.

1. συγγίγνομαι τινι. 2. ἔχω. 3. οἶος. 4. ἄγω. πάσχω, μέλλ. πάσομαι.—γίνομαι ἄρχων=ἄρχω.—ὁδηγὸς=ἡγεμών.—φαίνεται καλόν.=δοκεῖ.—τόσον=οὔτω.—διότι τοιαῦτα=οἶα.

29.

1. τιμωροῦμαι.—μέ τι, ἀπόδος διὰ δοτ. 2. παραχρῆμα. 3. ἡ-

δομαί τινι (ἀόρ. ἦσθην). 4. προαιροῦμαι τινός τι. 5. ἐντυγχάνω τινί.
εὐχαρίστας=ἠδέως.—ἀπαντῶ=ἀποκρίνομαι.—ἐρωτῶ τινά τι.
—γνωρίζω=οἶδα.—ἀρμόζει=προσῆκει.—προσπαθῶ=πειρῶμαι.—
ἐκλέγω=αἰροῦμαι.—εἶνε ἀνάγκη=δεῖ.—πάσχω τι, μέλλ. πείσο-
μαι.—πέιθομαι τινι, μέλλ. πείσομαι.—(ἐπι)τυγχάνω τινός.—ὄδη-
γός=ἡγεμών.—φαγητόν=σίτος.—ἐπιθυμῶ τινος, βούλομαι τι.

30.

1. ἠδομαί τινι. 2. ἀνιῶμαι. 3. αἰροῦμαι, (ἀόρ. εἰλόμην). 4.
κολάζω. 5. αἰτίαν ἔχειν ἐπί τινι. 6. δοκεῖν. 7. ὅς ἂν. 8. φαρῶ-
μαι. 9. ὅ.

συνηθίζω=εἶωθα.—ὁ κύριος=δεσπότης.—διατάττω=κελεύω.
—ἐπιτυγχάνω=τυγχάνω τινός.—ἠξεύρω=οἶδα.—ἀναγγέλλω=ἀ-
παγγέλλω.—τιμωροῦμαι=κολάζομαι, δίκην δίδωμι.—πολεμῶ τινι
ἢ πρὸς τινά.—γνωρίζω=γιγνώσκω μ. μετοχ.—ἐνφῶ δύναται, ἀπό-
δος διὰ μετοχῆς.—ἀποκρίνομαι τι, (ἀόρ. ἀπεκρινάμην).—εὐχομαι,
ἀόρ. ἠῤῥάμην.—τόσον=οὕτως.

31.

1. δεῖλη. 2. ἠνία. 3. ἐπειδὴν τάχιστα. 4. ἐπειδὴν. 5. ἔστ'
ἂν. 6. ἀνίσταμαι. 7. πταῖσμα. 8. ἀόρ. 9. ὅποτε.
τελειώνω=διατελῶ.—ἀρμόζει=προσῆκει.—ἀφ' οὗ=ὅτε.—θὰ
ἔλθω=ἦξω.—μάχομαι, μέλλ. μαχοῦμαι.—ἐπιθυμῶ=βούλομαι.

32.

1. παύομαι μ. μετοχ. 2. αἰρῶ (ἀόρ. εἶλον). 3. ποιоῦμαι. 4.
χρῶμαι τινι. 5. ἀφήμι.
παύω=παύομαι.—κανείς=μηδείς.—φρονεύω=ἀποκτείνω.—ἀ-
πεκρίθην=ἀπεκρινάμην.

33.

1. ῥηματ. 2. ὡς. 3. ἂν μ. εὐκτ. 4. μέσον. 5. σκοπῶ. 6. μέ-
σον. 7. μέγα φρονεῖν.
ἰδικός μας=ἡμέτερος.—δυσκόλως=χαλεπῶς.—θὰ εἰσελθω=
εἴσειμι.—εὐκόλως=ῥαδίως.—ὁσάκις=ὅποτε.—παρακαλῶ=δέομαι
τινος.

34.

1. βουλεύομαι. 2. ἂν μ. εὐκτ. 3. οἶδα. 4. ῥηματικόν. 5. ὑπό
τινι. 6. φημί. 7. δοκεῖ. 8. συμμειγνύναι (ἀόρ. εὐκτ.). 9. σφέτεροι.

10. τιτρώσκω. 11. αἰροῦμαι (ἀόρ. εἰλόμην). 12. ἀφικνοῦμαι (ἀόρ. ἀφικόμην). 13. μέσ. ἀόρ. β'.

φονεύω=ἀποκτείνω.—προσδοκῶ μετ' ἀπαρ.—προσπαθῶ=πειρῶμαι.—πλησιάζω τινί.—διατάσσω=κελεύω.—βλέπω=ὄρῶ.—συμβουλεύω τινί.—μέχρις οὗτου=μέχρι ἄν.

35.

1. ἄν μ. ἱστορ. ὀρίστ. 2. μέσ. ἀόρ. 3. ἄν μ. εὐκτ. 4. ἕως ἄν. 5. ἐπειδή.

κάνεις=μηδεῖς.—ρίπτω=βάλλω.—πιστεύω, πείθομαι τινί.—ἔγινα=ἐγενόμην.

36.

1. ἄν μ. εὐκτ. 2. εἰ βούλοιο. 3. καθίσταμαι. 4. οἶδα μ. μετοχ. 5. ἔδει. 6. συγγινώσκω τινί. 7. εἰ. 8. τρέφομαι.

γνωρίζω=γινώσκω (ἀόρ. ἔγνω).—ἐπιθυμῶ=βούλομαι.—διὰ νᾶ=ἴνα.—τυγχάνω μ. μετοχ.

37.

1. εἰ μ. εὐκτ. 2. δεῖσθαι. 3. ἀπιστῶ. 4. ἰδίᾳ. 5. οὐδέν. 6. δεῖ. 7. ὡς. 8. εὐκτ. 9. εὐκτ. φαίνω. 10. ἐπίκειμαι. 11. ἀμαρτάνειν τινός. 12. βούλει. 13. ἴθι.

ἐμπιστεύομαι=ἐπιτρέπω.—ἀναγγέλλω=ἀπαγγέλλω.—ἐδέχθην=ἐδεξάμην.—ἠνοήγοντο=ἀνεώγοντο.—καὶ τὰ δύο=ἀμφοτέρα.

38.

1. ὥστε. 2. εἰς τοῦτο μ. γεν. 3. ἀφίστημι. 4. ἄν μετ' εὐκτ. 5. ἀπογίγνομαι γεν. ἀπόλ. 6. κομίζομαι. 7. βουλεύομαι. 8. ὅπως. 9. μεταπέμπομαι. 10. διερευνῶμαι. 11. κἄν ὅτιοῦν 12. οὐδ' εἴ τι γένοιτο.

γίνομαι ἄρχων=ἄρχω.—ἐνεργῶ=πράττω.—ἀποστατῶ=ἀφίσταμαι (μέλλ. ἀποστήσομαι).—τιμωροῦμαι=δίκην δίδωμι.—τόσον=οὕτως.

39.

1. βουλεύομαι. 2. ὅπως. 3. ὅτι. 4. ὑπομένειν. 5. μή. 6. ἤκειν. 7. ἐρᾶν. 8. εὐκτ. 9. ἀγαθός. 10. βούλομαι εὐκτ. 11. ἄγε, φέρε. 12. σκοπεῖν. 13. πρὶν. 14. ὅποτε μ. εὐκτ. 15. ἀφίσταμαι τινός. 16. αἰρεῖν. 17. πρὶν μ. ἀπαρεμφ. 18. πειρῶμαι. 19. ἔξεστι. 20. ἴσθαι. 21. ὄφειλε. 22. ὥρα. 23. γίγνομαι ἐπὶ τινί. 24. λόγος πλάγ.

καλή υπόληψις=εὐδοξία.— ἀποφασίζω=δοκεῖ μοι.— παύω=παύομαι.— οὐδὲλως=οὐδέν.— χειρότερος=χειρών.— βραβεῖον=ἄθλον.— συμβουλευέω τινί.— φαίνομαι=δοκῶ.— ἀποθνήσκω, μελλ. ἀποθανοῦμαι.— ἕως ὅτου=ἕως.

40.

1. ὅπως μ. μέλλ. ὄριστ. 2. μέλει τινί. 3. ἄπειμι. 4. δοκεῖ. 5. ἂν μ. εὐκτ. 6. βιάζομαι. 7. καταγελῶ τινος. 8. τὰ ἐπιτήδεια. 9. κρεῖττον. 10. ὠνοῦμαι. 11. μεταπέμπομαι. 12. πειρῶμαι.— ὁ ἴδιος=αὐτός.

41.

1. καθεύδω. 2. δέομαι τινος. 3. ἀμύνω τινί. 4. ὑποτοπέω. 5. αἰτιῶμαι μετ. ἀπαρέμφ.— ἐπιβουλεύω τινί. 6. μετοχή. 7. ἐπιπίπτω τινί.

ἀμελῶ τινος.— βοηθῶ τινι.— φιλονικῶ=ἐρίζω τινί.— καταφρονῶ τινος.

42.

1. ἄπειμι. 2. ἀρχή. 3. ἀφικνοῦμαι. 4. βάλλω. 5. σφέτερος. 6. μέσ. ἀόρ.

γνωρίζω=γιγνώσκω.— διεδέχθην=διεδεξάμην.— διατάσσω=κελεύω τινά, ἐπιτάττω τινί.— ἐτραπήνη=ἐτραπόμην.

43.

1. ἄρχω. 2. κακίων. 3. καί ταῦτα. 4. ὄμνυμι τινι. 5. ἀμφισβητῶ τινι.

οὗτος ἐδῶ, ὁ ἐξῆς=ὁδε.— τόσης ἡλικίας=τηλικούτος.— μισῶ τινα.— ἀφανίζω=διαφθείρω.— εὐχαρίστως=ἡδέως.

44.

1. ἂν μ. εὐκτ. 2. εὐκτ. 3. αἰροῦμαι. 4. ἐπί τινι. 5. σὺν τινι. 6. γεν. ἀπόλ. 7. καταγελῶ τινος. 8. οὐ φημι. 9. χρωμαί τινι. 10. δέομαι τινος.

ἀκολουθῶ, ἔπομαι τινι.— μεταδίδωμι τινί τινος.— ἐκλέγω=αἰροῦμαι.— ἀποκρίνομαι τινι (ἀόρ. ἀπεκρινάμην).— τυγχάνω νά=τυγχάνω μ. μετοχ.— ἄλλος τις=ἔστιν ὅστις.

45.

1. μείζω εὐεργετοῦμαι. 2. ἀφικνοῦμαι. ἂν μ. εὐκτ.— εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος=ἐκεῖσε. 3. πόστος. 4. ποδαπός. 5. μετοχή. 6. οὐδέτερος.

τις ἐκ τῶν δύο=πότερος.—εἰς πόσας ἡμέρας=ποσταῖος.—πο-
λεμῶ τινι.—τριάκοντα περίπου=τρ. τινες.—ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο=ὁ
ἕτερος.—καθεὶς ἐκ τῶν δύο=ἐκάτερος.—καὶ οἱ δύο χωριστὰ=ἐκά-
τεροι.—καὶ οἱ δύο=ἄμφω, ἀμφοτέροι.—σφῶ, παρακ. σέσωκα.

46.

1. ἔγωγε.—φαίνεται: καλόν=δοκεῖ. 2. μετοχ. 3. οἱ. 4. κρατῶ
τινος. 5. παραγίνομαι τ.νι. 6. ἐπὶ τῷ εἶναι. 7. ἂν μ. εὐκτ.

ἔχω τὴν ἀξίωσιν=ἄξιῶ.—ἐκλέγω=αἰρούμαι.—θὰ διηγηθῶ=
διηγήσομαι.—ὕπηρετῶ τινι.—ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἀπόδος διὰ δοτ.
—ἀκούω τινός.

47.

1. εἰ μ. εὐκτ. 2. πειρῶμαι. 3. λυσιτελῶ τινι.—τοῦ ὅτι βασι-
λεύεις, ἀπόδος δι' ὄνομ. ἀπαρ. 4. ὡς πρὸς τὰ ἀναφερόμενα=τὰ
πρὸς. 5. τουτέ. 6. μετοχ.

φθονῶ τινι.—ἄπειροι=μυριοί.—τὰ ἐξῆς περίπου=τοιάδε.—
βοηθῶ=ἀμύνω.—βλέπω ὅτι=ὄρῶ μ. μετοχ.—ἐκεῖνα, τὰ ὅποια (=
ὄσα)=ἂ ἂν (μ. ὑποτ.).—θυσιάζω=θύω.

48.

1. ἔστιν οἱ. 2. καλλωπίζομαι ἐπὶ τινι. 3. δαπανῶ, ἀναλίσκω.
4. ἀπέχομαι τινος. 5. ἄγω. 6. ἐρῶ τινος. 7. χρῶμαί τινι. 8. μέ-
μνημαί τινος. 9. ὄμνυμι.

κάμνω λόγον=ποιούμαι λ.—φαίνεται: καλόν=δοκεῖ.—μερικοὶ
=ἔνιοι, ἔστιν οἱ, τινές.—ἐναντιοῦμαι τινι.—ἤθελεν ὑπομείνει=ἂν
μ. ἀπαρ.—μέ τι=σύν τινι.

49.

1. τις. 2. ἂν μ. εὐκτ. 3. δοκῶ. 4. βουλευομαι, ὅπως μ. μέλλ.
ὄριστ. 5. ἀπελαύνω. 6. εὐκτ. 7. μέλλ. μετοχ. 8. πρόοιδα. 9. ὀπό-
τερος. 10. αἰρούμαι.

ποιῶν ἐκ τῶν δύο=πότερον.—τυγχάνω νὰ=τυγχάνω μ. μετοχ.
—ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι τινος.—καθεὶς ἐκ τῶν δύο=ἐκάτερος.—καὶ οἱ
δύο ὁμοῦ=ἀμφοτέροι.—ὁμοίος τινι.

50.

1. ἡδύς. 2. ἔξεστι. 3. συναμφότερα. 4. κολάζω. 5. τοὺς λό-
γους ποιούμαι ἀπὸ στόματος. 6. ἀπὸ σκοποῦ. 7. ἀνιών. 8. δυόμε-
νος. 9. ἐκ τοῦ παραχεῖμα. 10. παροξύνομαι (ἂν μ. εὐκτ.—εἰ

μ. εὐκτ.). 11. ἤττον. 12. εἴωθα. 13. χρῶμαι. 14. τῷ βουλευέσθαι.
καλλίτερος=βελτίων.—πρὸ πάντων=μάλιστα.—σκέπτομαι=
βουλευομαι.—ρίπτω βλέμμα προσεκτικὸν εἰς τι=ἐπιβλέπω τι.—
χειρότερος=χειρῶν.—βοηθῶ τινι.—δένω=δέω (ἀορ. ἔδησα).—ἀρ-
μόζει=προσῆκει.—νικῶμαι=ἠτῶμαι.

51.

1. ὡς. 2. ἐν σοὶ ἐστι. 3. ἐν. 4. πώποτε. 5. δοτ. 6. ἐν ὀργῇ
τίθεμαί τινα. 7. μετοχή. 8. θηράω. 9. δοκεῖ. 10. σύν. 11. πει-
ρῶμαι. 12. ἄρχομαι τινος. 13. μυρίοι. 14. τίθεμαι.
κανεῖς=οὐδεῖς, μηδεῖς.—κατήγορῶ τινος.

52.

1. ἤλιξ. 2. εὐκτ. 3. βαίνω. 4. μέλλ. μετοχ. 5. ἤκω. 6. ἀνα-
λίσχω. 7. ἀπαρ. 8. συμβάλλομαι. 9. προφαίνομαι. 10. ἐλαύνω.
11. ἀνὰ κράτος. 12. ἰδρῶ (δοτ.) 13. ἐντυγχάνω τινί. 14. μέσον.
15. ἔστιν ἐπὶ τινι.

βλέπω νὰ=ὀρῶ μ. μετ.—φέρω ἄνω.=ἀνάγω.—μέ=σύν.—εἰ-
σέρχομαι=εἰσείμι.—διὰ νὰ μάθωσι, ἀπόδος διὰ μέλλ. μετοχ.—φω-
νάζω=βωῶ.—πλησίον μου=παρ' ἑμοί.

53.

1. ὅς. 2. οὐ. 3. μέλλ. μετοχ. 4. δι' ὀργῆς ἔχω τινά. 5. αἰρῶ.
6. κατὰ κράτος. 7. πρὶν ἐπιδεῖν. 8. κατὰ. 9. αὐτὸ καθ' αὐτό. 10.
παραγίγνομαι τινι. 11. προσμίγνυμι τινι. 12. κατὰ μ. αἰτιατ. 13.
ἔχει ἂν τις μ. ἀπαρ. 14. εἰ μὴ. 15. καταδύεσθαι κατὰ τινος. 16.
ἐμπορία.

ἠξεύρω=οἶδα.—πρόδος=ἐπίδοσις.—ἐμμένω τινί—καταστρέ-
φω=διαφθείρω.—ἀπαλλάττω τινά τινος.—ἐλπίζω ὅτι=ἐλπίζω μ.
μέλλ. ἀπαρ.—ἀνίκητος=ἀήττητος.

54.

1. μεθ' ἡμέραν. 2. εἰκός. 3. μετοχ. 4. ἠδέως. 5. ὑπέρ. 6.
δοτική. 7. ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπιδεῖν. 8. ὑπὲρ τι γίγνομαι. 9. χάριν εἰ-
δέναι τινί τινος.

διαίρεται τι μ. αἰτιατ.—ἀσχολοῦμαι εἰς τι=μετὰ χεῖρας ἔχω
τι.—ἀποκρίνομαι, μέλλ. ἀποκρίνομαι.—ἔχω λεχθῆ=εἴρημαι.

55.

1. περὶ πλείονος ποιοῦμαι. 2. χαρίζομαι τινι (μέσ. ἀορ.). 3.

μεταχειρίζομαι=χρῶμαι μετὰ δύο δοτικῶν.—ἐλπίζω μ. μέλλ. ἀπαρ.

102. (Ἀπομν. 3,6).

1. ἄρχων, προστάτης. 2. αἰτιατ. ἀπόλ. 3. παριέναι. 4. πρόσ-
εμι τῷ δήμῳ. 5. καίπερ μ. μετοχ. 6. καθέλκω, ἔλκω ἀπό τινος.
7. ἤδομαι, χαίρω.—καταγελῶ τινος—ἀκούω μ. ἀπαρ.

103. (Ἀπομν. 3,6).

1. πλάγ. ἐρωτημ. λόγος. 2. ὅπως μ. μέλλ. ὀριστ. 3. αἰτιατ.
ἀπόλ. 4. οὐπω. 5. σκοποῦμαι (ἀόρ. ἐσκεψάμην). 6. αἱ πρόσδοδοι.
7. ἀργύρεα μέταλλα. 8. γίγνομαι. 9. δυνατός. 10. κακῶς ἀκούω,
κακοδοξῶ.

χρειαίζομαι=δέομαι τινος.—γνωρίζω νᾶ=οἶδα μ. ἀπαρ.

104. (Θουκυδίδου 2, 2-6. 71-78. 3, 20-22, 52-68).

1. ἐμμένω. 2. λαμπρός. 3. ὁμοιοῖα χρῆσθαι. 4. προσάγειν. 5.
ὡς οὐδὲν αὐτοῖς συνέβη οὐ ἐβούλοντο.—ἐνδίδω=ἐγκλίνω. 6. ἀφί-
στασθαι. 7. πράττειν πρὸς. 8. ὀλίγοι τινές. 9. ἀμφοτέρωθεν. 10.
πράττειν. 11. οἱ περὶ τινά. 12. καὶ αὐτός. 13. καταστῆναι εἰς,
περιπίπτειν τινί. 14. ἐπι εἰρήνης οὐσης. 15. γεν.

κυριεύω=αἰρῶ.—κυριεύομαι=ἀλίσκομαι, ἀόρ. ἐάλων.

105. (συνέχεια).

1. χρῆσθαι. 2. ὅσον, μάλιστα, σχεδόν τι. 3. ἅμα μ. μετοχ.
ἀνάρθρου. 4. αἰσθάνεσθαι. 5. ἄτε, ὡς. 6. εἰωθέναι. 7. προκαθι-
στάναί. 8. τίθεσθαι. 9. οἱ εἰσαγαγόμενοι. 10. ἀνανεοῦσθαι. 11. δή.
12. ὡς (τὸ) εἰκός. 13. τὸ ἀπροσδόκητον. 14. ἀπόδος ὡς εἰ ἦτο.
μὴ ἔχοντες ποῦ νᾶ τραπῶσιν. 15. λόγος.—ἐννοῶ=αἰσθάνομαι. 16.
τις. 17. μεταγιγνώσκειν. 18. ἐᾶν. 19. μέσ. ἀόρ. 20. ἐπιτίθε-
μαί τινι.

ἐπιπίπτω τινί.—ἀνοίγω καὶ ἀνοίγνυμι, ἀόρ. ἀνέφξα.—ἐδέχθην
=ἐδεξάμην.—οὐδόλωσ=οὐδαμῶς.

106. (συνέχεια).

1. μετοχ. 2. προσβάλλειν τινί. 3. ξύμφορα. 4. κατὰ φῶς. 5.
ἐκ τοῦ ἴσου εἶναι. 6. εἰς χεῖρας ἔλθειν, ζυμμιγνύναί. 7. ζυστρέφε-
σθαι. 8. ἄμύνεσθαι. 9. πρὶν δή. 10. ἐπιγίγνεσθαι. 11. ἐγκατα-
λαμβάνειν, αἰρεῖν. 12. σαυρωτήρ, στυράκιον.

εἰς ἄλλο μέρος=ἄλλοσε.—εἶμαι πρὸς ὄφελός τινος=ὄφελος ἢ

ἐπ' ὠφελείᾳ εἰμί τινι. — πρὸς τὸν παρόντα σκοπὸν = πρὸς τὰ παρόντα. — φαίνομαι ὅτι = δοκῶ, φαίνομαι μ. ἀπαρ. τίς ἡ διαφορά ἀπὸ τοῦ φαίνομαι μ. μετοχ.; — ἐπιπίπτω τινί. — ἕως οὐ = ἕως.

107. (συνέχεια).

1. ἐπιτυγχάνειν τινί. 2. μετοχή. 3. οὐ φθάνειν. 4. αἴσθησις γίγνεται. 5. καθάλλεσθαι. 6. περιεῖναι. 7. διὰ τὰδε. 8. ξυνίστασθαι. 9. εἶναι τινος. 10. ἐπαπειλεῖν. 11. κατὰ γνώμην. 12. ἔχεσθαι.

ἐπιτυγχάνω = ἐντυγχάνω τινί. — διασκορπίζω = διασκεδάννυμι.

108. (συνέχεια).

1. τὸ μὲν, ἅμα μὲν. 2. βεῖν. 3. προσέχειν τὸν νοῦν. 4. ἀφειδεῖν, οὐ φεῖδεσθαι. 5. μετοχή. 6. δηοῦν, τέμνειν. 7. αὐτόνομοι. συμπράττω τινί. — ὑπισχνούμαι, ἀρίστ. ὑπεσχόμεν. — ἐναντίος τινί καὶ τινος. — κατηγορῶ τινος.

109. (Τέλος).

1. μετ' οὐδετέρων εἶναι. 2. προῖσθαι. 3. τρέπεσθαι, χωρεῖν. 4. διαπράττεσθαι. 5. ἐπιμηχανᾶσθαι. 6. ἐπιτελεῖν, ἀποτελεῖν. 7. τὸ μὲν — τὸ δέ. 8. ἐκκομίζεσθαι. 9. δικάζειν μετοχ. μέλλ. μετὰ τοῦ ὡς. 10. εἰς ἔδαφος καθαιρεῖν.

φονεύομαι = ἀποθνήσκω. — ὀρκίζομαι = ὄμνυμι μ. μέλλ. ἀπαρ. — περὶπου = εἰς, ἀμφί, περὶ μ. αἰτιατ. — ἐρωτῶ ἄν = ἐρωτῶ εἰ (ἀόρ. ἡρώτησα καὶ ἡρόμην). — ὑπισχνούμαι μ. μέλλ. ἀπαρ.

110.

1. ἀγωνίζεσθαι τινί (μέσ. ἀόρ.). 2. μέσον. 3. πολίτης. 4. κάμνειν, ἀποκάμνειν, ἀπαγορεύειν μ. μετοχ. 5. τὰ δέοντα. 6. σκοπεῖν, λογίζεσθαι. 7. πεποιθέναι, πεπεισθαι. 8. τὴν δίκην τίνειν. 9. τινός ἐστιν, προσήκει τινί.

καταρρέω, μέλλ. καταρρῆσομαι. — διστάζω ὅτι.

111.

1. ποιοῦμαι πρὸς τινα. 2. τὰ δέοντα. 3. πρὶν μ. ἀπαρ. 4. περιουρᾶν. 5. αἰρεῖν. 6. ὑφίστασθαι. 7. προσπταῖεν. 8. ὁπότε μ. εὐκτ. 9. πράγματα παρέχειν τινί. 10. διάγειν, διατελεῖν, οὐ παύεσθαι μ. μετοχ. 11. ἤκειν.

συμπολίτης = πολίτης. — προσέχω τινί.

112.

1. λογίζεσθαι, σκοπεῖν. 2. μέλλ. τετελ. 3. τὰ δέοντα, τὰ προσήκοντα. 4. ἐν καιρῷ. 5. μέσον. 6. περιορᾶν. 7. ἐν μέρει. 8. ἀπτεσθαι, ἐπιτίθεσθαι. 9. οὐ μὴν ἄλλά.

ἐκστρατεύω κατὰ τινος = στρατεύω, στρατεύομαι ἐπὶ τινι. — βοηθῶ τινι. — πῶς νᾶ = ὅπως μ. μέλλ. ὀριστ. — πείθομαι μ. ἀπαρ.

113.

1. διὰ τί, διότι. 2. παύεσθαι, ἀφίστασθαι. 3. τὸ μὲν — τὸ δέ. 4. ὁ τρόπος. 5. ἀπόδος διὰ ῥήματος. 6. μέσον. 7. ζημιοῦν θανάτω. 8. γράφειν. 9. ξένοι. 10. ἄρχεσθαι. 11. ὡς, ὡσπερ. 12. δηοῦν, διαρπάζειν. 13. σκοπεῖν ὅπως μ. μέλλ. ὀριστ.

συνήθεια = ἔθος. — πορεύομαι κατὰ τινος = εἶμι, πορεύομαι ἐπὶ τινι. — χαρίζομαι, μέλλ. χαριῶμαι.

114.

1. σκοπεῖν. 2. καιρός. 3. ὑπισχνεῖσθαι. 4. πάρειμί τινι. 5. φθάνειν. 6. συμβάλλειν. 7. αἰδεῖσθαι.

χαρακτήρ = τρόπος. — ἐξελέγχω μ μετοχ. ἢ ὅτι. — ἐγκαίρως = ἐν καιρῷ. — τὰ πρέποντα = τὰ προσήκοντα, τὰ δέοντα. — ἐπιλαμβάνομαι, μ. ἄορ. β'. ἐπελαβόμεν.

115.

1. σκοπεῖσθαι. 2. ἀπαρ. 3. λέγειν. 4. πέμπειν. 5. προσθήκη. 6. ἐφορᾶν. — ἐννοῶ = συνίημι.

116.

1. παρακελεύεσθαι τινι, κελεύειν τινά. 2. μετοχή. 3. παρέρχεσθαι, παριέναι. 4. ἕως. 5. τὰ δέοντα. 6. μέσι. μέλλ. 7. ψεύδεσθαι, σφάλεσθαι. 8. συστρατεύεσθαι. 9. οἱ ξένοι. 10. βίος, ἐπιτήδεια. 11. τόπος. 12. τὸ μέγιστον. 13. ἐτησίαι. 14. ὀρμειν.

ἐπιλαμβάνομαι μέσ. ἄορ. β'. ἐπελαβόμεν. — φθονῶ, βοηθῶ τινι. ἀποστατῶ = ἀφίσταμαι τινος ἢ ἀπὸ τινος. — παύω = παύομαι μ. μετοχ. — συλλογίζομαι = λογίζομαι, μέσ. ἄορ. ἐλογισάμην, παθ. ἄορ. ἐλογίσθην.

117.

1. παρέρχεσθαι, παριέναι. 2. τὰ παρόντα πράγματα. 3. ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. 4. καιρός. 5. φωνὴν ἀφιέναι. 6. κελεύειν τινά, παρακελεύεσθαι τινι. 7. ψηφίζεσθαι, γινώσκειν. 8. γεν. ἀπόλυτ. 9. τύ-

ραννος. 10. ὀκνεῖν. 11. συνθήκας, σπονδὰς ποιεῖσθαι, σπένδεσθαι
τινι ἢ πρὸς τινα.

συμπολίτης=πολίτης.—ἐπιχειρῶ τινι.

118.

1. ἐκπολεμοῦν τινά τινα. 2. διάγειν, διατελεῖν. 3. μεταμέλει
τινί τινος.

παραμελῶ τινος.—ὑπερτερῶ=ὑπερβάλλομαί τινα.

119.

1. μέγα φρονεῖν. 2. διατελεῖν. 3. εἰκάζειν, ὑπολαμβάνειν. 4.
ὁμολογεῖν τινι. 5. καιρός.

εἶνε χρεῖα=δεῖ τινί τινος.—ὀργίζομαι τινι.—ἀπωθῶ, μέλλ. ἀ-
πώσω, μέσ. ἀπόσομαι.—ἀπιστῶ μ. ἀπαρ.—ἀπαιτῶ τινά τι.—συμ-
μαχῶ τινι.—ἀπολαύω, μέλλ. ἀπολαύσομαι.

120.

1. γεν. ἀπόλ. 2. διακείσθαι, ἔχειν μ. ἐπιρρ. 3. τὰ δεινά. 4.
τρόπος (γενική). 5. ἀμφιέννυμαι, ἐνδύομαι (παρακ. ἐνδέδουκα).

πληροφοροῦμαι=πυνθάνομαι.—ἀφίνω=ἔω.—ἕως ὄτου=ἕως.
—ἀφικνοῦμαι, μέλλ. ἀφίζομαι.

121.

1. γεν. ἀπόλ. 2. μετοχή. 3. αἰτία. 4. ἀπόλ. 5. μέσ. μέλλ. 6.
ἀμαρτάνω εἰς, περί τινα. 7. τρέφειν. 8. τὸ κεφάλαιον, τὸ μέγιστον.

ὑποδέχομαι, μέσ. ἀόρ. ὑπεδεξάμην.—ἀκολουθῶ τινι.—σκέπτο-
μαι=σκοποῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐσκεψάμην.—νομίζω, μέλλ. νομιῶ.

122.

1. δόξα.—οὐδὲν ἀξίζω=οὐδενὸς ἀξίος εἰμι. 2. οἱ ἐπαίοντες. 3.
περὶ οὐδενὸς ποιεῖσθαι. 4. σκοπεῖν. 5. ὡς αὐτῷ δοκεῖ. 6. διατε-
λεῖν μ. μετοχ.

πιστεύω μ. ἀπαρ.—ἐμμένω τινί.

123.

1. κύριον εἶναι. 2. οὐπω. 3. ἀντιποιεῖν. 4. μέλλ. μετοχ.
προστάττω τινί.—ὀδηγῶ=ἄγω.—πληγῶνω=τιτρώσκω.—πρέ-
πει νὰ προσπαθῇ, ῥηματικὸν τοῦ πειρῶμαι.—παιδεύομαι, παθ. μέλλ.
παιδευθήσομαι καὶ μέσ. ὡς παθ. παιδεύσομαι.—ἀφίνω=καταλείπω.

124.

1. ὁμολογεῖν. 2. ἀποδοτέον διὰ ῥήματος. 3. ἐξεῖναι. 4. ἀπαρ.

περὶ πολλοῦ ποιῶμαι. 4. τὰ προσήκοντα. 5. περὶ τινα. 6. καταδύω. 7. περὶ μ. αἰτ. 8. περὶ οὐδενός ποιῶμαι. 9. περὶ ὀλίγου ποιῶμαι. 10. ἐρίζω. 11. στρεπτός. 12. φέλλιον. 13. μέσ. ἄορ. εὐκτ. 14. αἰδώς. 15. ἠδέως. 16. ἀναλώσας λάθη. 17. μέμνημαι. 18. ἐξέτασιν ποιῶμαι. 19. μέσαι νύκτες. 20. ἔχω ἀμφὶ τι. 21. γενική.

πολὺ ἐκτιμῶ = περὶ πολλοῦ ποιῶμαι. — ἐντροπή = αἰδώς. — φοβοῦμαι, δέδοικα περὶ τινι. — συνεξοδεύω = συναναλίσκω. — ὅποιος καὶ ἄν = ὅς ἂν (μ. ὑπότ.). — ἔχω ἔλθει = ἤκω.

56.

1. οὐχ οἶόν τε. 2. δοτ. 3. γράφω. 4. κατὰ τὴν κρίσιν τινός = παρὰ μ. δοτ. 5. θεραπεύω. 6. μέσ. ἄορ. 7. ἐκ μέρους τινός = πρὸς τινος. 8. ἂν μ. εὐκτ. 9. ἔδω. 10. ἐκ τοῦ μ. ἀπαρ. 11. κτῶμαι. (μέσ. ἄορ.). 12. τὸ τελευταῖον ἐκθάν. 13. ἐπισκοτῶ τινι. 14. καθορῶ. 15. πρὸς τινι. 16. μεταπέμπομαι. 17. σὺν τινι.

καθ' ἐκάστην ἡμέραν = ἐκάστης ἡμέρας. — περιποιῶμαι = θεραπεύω. — τὰ ἀφορῶντα = τὰ πρὸς τινα. — ἐν σχέσει πρὸς = πρὸς τι. — ἐν ὀνόματι τινος = πρὸς τινος. — τρώγω = ἐσθίω. — ὁμολογῶ ὅτι = ὁμολογῶ μ. ἀπαρ.

57.

1. προσήκει. 2. μέσον. 3. ἐπὶ μ. δοτ. 4. καταστρέφομαι. — ἐπάνω εἰς ταῦτα. = ἐπὶ τούτων. 5. πρὶν μ. ἀπαρ. 6. αἰσθάνομαι. 7. μετοχή ἔναρθρος. 8. χρωμαί τινι. 9. ὅταν... συστῆ. 10. ἄορ. 11. ὑπὸ τὴν ἐπιμελείαν τινος. = ὑπὸ τινι. 12. ἄγω. 13. περὶ μ. αἰτίατ. 14. ὑπὸ μάλης.

ὀμιλῶ = λέγω. — ἐνώπιον = ἐπὶ μ. γεν. — δέρμα ἀλώπεκος = ἄλωπεκῆ. — περιπίπτω εἰς τὴν διάκρισιν τινος = ἐπὶ τινι γίγνομαι. — σφάλμα = πταίσμα. — ἐπὶ τῶν χρόνων τινός = ἐπὶ τινος. — θαυμάζω διά τι = θαυμάζω ἐπὶ τινι. — ἀκούω τινός. — δι' αὐτὸν τοῦτον τὸν σκοπὸν = ἐπ' αὐτὸ τοῦτο. — χαίρω, λυποῦμαι ἐπὶ τινι. — συγχοπιάζω = συμπονῶ. — ὑπὸ συνοδίαν τινός = ὑπὸ τινος. — ἀναβαίνω ἐπὶ τι. — διὰ νὰ κερδαίνῃ = ἐπὶ τῷ κερδαίνειν. — ἄλλοι μὲν. — ἄλλοι δὲ = οἱ μὲν.. οἱ δέ.

58.

1. περὶ μ. δοτ. 2. περὶ μ. αἰτίατ. 3. ἀμφὶ μ. αἰτ. 4. ἐπὶ μ.

δοτ. 5. ὑπό μ. δοτ. 6. ὑπέρ μ. αἰτ. 7. κατὰ μ. γεν. 8. κατὰ μ. αἰτιατ. 9. ἀντί τινος. 10. εὖ πάσχω ὑπό τινος. 11. περί πλείονος ποιοῦμαι. 12. περισσότερο ἀπό=πρό τινος. 13. ἐν. 14. σύν. 15. παρά τινι. 16. ἀμφί. 17. ἀνά. 18. ἀπό. 19. οἰκίζεσθαι. 20. ἄν μ. εὐκτ. 21. εἰς ὑπερβολήν. 22. ἐν. 23. διά. 24. ἐπ' οἴκου. 25. ἐπί μ. αἰτιατ. 26. ἀήττητος. 27. κατὰ πετρῶν. 28. κατὰ μ. γεν. 29. τῶν καθ' ἑαυτόν. 30. παρά μ. αἰτ. 31. περί τι διατρέβειν. 32. πρὸς μετὰ τίνος πτώσεως ;

φοβοῦμαι περί τινι.—ἐναντίον τινός=παρά τι.—έπομαι, ἀκολουθῶ τινι.—ἀσκῶ, ἀσκοῦμαι τι.—ἀνάκτορα=βασιλεία.—πορεύομαι, μέλλ. πορεύσομαι.—μέ=σύν.—ἀπόκτησις=κτησις.—λυποῦμαι ἐπί τινι.

59.

1. φιλοί. 2. τὰ οἴκοι. 3. ἐπί τινα. 4. ὁ αὐτός τινι. 5. ὡς, ὅτι. 6. ἐγείρομαι, ἀνίσταμαι. 7. ἄμ' ἔφ, ἄμ' ἡμέρα. 8. ἀριστῶ. 9. ἄρχων.

ἐν μέρει μὲν... ἐν μέρει δέ=τὸ μὲν — τὸ δέ. — στρατεύομαι ἐπί τινα.

60.

1. διελαύνω. 2. τιτρώσκω. 3. ὄπισθεν ποιοῦμαι. 4. κέρας. 5. ἀριστερός, εὐώνυμος. 6. τόπος. 7. ἡλίου δυσμαί. 8. σκοταῖος. 9. μέσον. 10. ἐπαγγέλλομαι. 11. ὁμολογῶ. 12. μέσαι νύκτες. 13. προσμίγνυμί τινι. 14. ὄμνυμι.

φαίνεται καλὸν=δοκεῖ.—καθίζω, μέλλ. καθιῶ.

61.

1. συστρατεύομαι τινι ἢ σύν τινι. 2. δοκεῖ τινι, γινώσκω. 3. ἐπί τινα στρατεύομαι. 4. ἄν μ. εὐκτ. 5. ὡς, ὅ,τι μ. ὑπερθ. 6. ἐν-τυγχάνω τινί. 7. αἰρούμαι.

ἅμα ἐξημέρωσε=ἄμ' ἡμέρα.—δέν... πλέον=οὐκέτι.—ἐκστρατεία κατὰ τινος=στρατεία ἐπί τινα.

62.

1. αἰτῶ τινά τι, τι παρά τινος. 2. ποιοῦμαι. 3. σπονδίας. 4. κολάζω, δίκην ἐπιτίθημι τινι, δίκην λαμβάνω παρά τινος. 5. ἀπόλλυμαι, διαφθείρομαι. 6. τὰ τέλη. 7. παρακελεύομαι τινι, κελεύω, παρακαλῶ. 8. προστάτης.

ὅσον τὸ δυνατόν=ὡς μεθ' ὑπερθετικοῦ.

63.

1. κατάλαμβάνω, κατέχω. 2. χαλεπός. 3. παρακαλῶ. 4. αντίσταμαι. 5. ἀπόδος διὰ ῥήματος. 6. ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ. 7. συγγίγνομαι, συντυγχάνω. 8. καταγιγνώσκειται τινος θάνατος.

συστρατεύομαι ἐπὶ τινα. — ἀποφασίζω = δοκεῖ μοι, γινώσκω. — παρασκευάζομαι, μέσ. ἄορ. παρεσκευασάμην, ἄορ. παθ. παρεσκευάσθην (σπανίως ὡς μέσος). — βοηθῶ τινι. — φονεύομαι = ἀποθνήσκω.

64.

1. αὐτόματος. 2. ἀντίον εἶμι. 3. ὀριστ. ἢ εὐκτ. 4. ἄρχω, ἡγοῦμαι. 5. ἵνα μετὰ τίνος ἐγκλίσεως; 6. συμβουλευομαι τινι (μέσ. ἄορ.) ἀνακλινοῦμαι τινι. 7. μεταπέμπομαι. 8. ἀπορῶ τινος. 9. μέσ. ἄορ. 10. σύν. 11. μετοχ. ἄορ. 12. μετοχή. 13. ὥστε μετ. ἄπαρ. 14. ζηλωτός. 15. βασιλεία, ἀρχή.

ἀντεστάθην = ἀντέστην. — ἀνώτερος = κρείττων.

65.

1. δυνητ. εὐκτ. 2. ὑποτακτ. ἀπορηματική. 3. ἄρχομαι. 4. βούλεσθε μεθ' ὑποτάκτ. προτρεπτικής.

ἐνθυμούμαι = μέμνημαι. — κράτος = ἀρχή. — ἀφίνω = ἐῶ. — ὑπεσχέθην = ὑπεσχόμην.

66.

1. συνίσταμαι ἐπὶ πολέμῳ πρὸς τινα. 2. ὡς μ. ὑπερθ. 3. ἀγανακτῶ, ἄχθομαι, χαλεπῶς φέρω, χαλεπαίνω. 4. δηλῶ. 5. ἦκω. 6. ἠττῶμαι.

λησμονῶ = ἐπιλανθάνομαι τινος (μέλλ. ἐπιλήσομαι). — βραβεῖον = ἄθλον. — πολεμῶ τινι ἢ πρὸς τινα. — βουλεύομαι μ. ἄπαρ. — ὀλιγότεροι = ἐλάττους. — προτείνω = προτίθημι.

67.

1. τὰ ἱερὰ γίγνεται. 2. ἀφίσταμαι. 3. διάνοια, βούλευμα. 4. κρατῶ. 5. ἀνατείνω. 6. δύομαι. 7. ἐσπέρα. 8. ποιῶ. 9. ἦκω. 10. δίκην δίδωμι. 11. ἀμελῶ.

σηκώνομαι = ἀνίσταμαι. — πορίζομαι, μέλλ. ποριοῦμαι. — ὀδηγῶ = ἄγω. — οὗτος ἐδῶ. — οὗτοσί. — πιστεύω μ. ἄπαρ. — θαυμάζω ὅτι ἦ εἰ. — διαβάλλω ὡς. — δύο = δύομαι.

68.

1. τυγχάνω μ. μετοχ. 2. εἶμι περί τι (ἢ ἐνταῦθα διὰ τοῦ θύο-

μαι). 3. διαλέγομαι τινί ἢ πρὸς τινα. 4. ἀφαιροῦμαι τὸν βίον. 5. εἰς τὰς βασιλέως θύρας. 6. συγγινώσκω. 7. ἐν ᾧ ἢ διὰ γεν. ἀπολ. 8. κелеύω μ. αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. 9. μετοχή. 10. ἀπορία. 11. συμβουλεύομαι τινί. 12. μέσ. ἀόρ. 13. ὑποστρέφω. 14. ἀμύνομαι τινα. συμβουλεύω τινί. — φέρω μέλλ. οἶσω.

69.

1. ὄμνυμι. 2. οὐκ ἐγίγνετο. 3. δοκεῖ μοι, γινώσκω. 4. κοινῇ. μετὰ τινος ἢ σὺν τινί. 5. ἀναχωρῶ, ἐπανερχομαι. 6. μέσ. ἀόρ. 7. ὀρμῶμαι, ἐξορμῶ, ἀναζεύγνυμι, ἐξελαύνω. 8. ἀμφὶ μέσας νύκτας. — διατάσσω=κελεύω αἰτιατ. μ. ἀπαρ. 9. τὰ ὄπλα τίθεμαι. 10. συντίθεμαι. 11. ἀπορῶ τινος. 12. ὡς, ὅ, τι μ. ὑπερθετικοῦ. κάμνω=ποιοῦμαι.

70.

1. διὰ τοῦτο, ἐντεῦθεν. 2. ἡγοῦμαι. 3. ὥστε μ. ἀπαρ. 4. διαπράττομαι. 5. ψηφίζομαι, βουλευομαι, γινώσκω. 6. στρατηγός, ἡγεμών. 7. τοῦ πρόσω εἶμι.

βοηθῶ τινί. — πορεύομαι ἐπὶ τινα. — ὑπηρετῶ τινί. — ἐκλέγω=αἰροῦμαι, ἐκλέγομαι=αἰροῦμαι.

71.

1. ἀφίημι. 2. κοινός. 3. παρακελεύομαι τινί. 4. ἀπειμι, ἀποχωρῶ. 5. μέσ. ἀόρ. 6. δηῶ. 7. ἐπιτίθεμαι τινί (μέσ. ἀόρ. ἐπεθέμην). 8. ἐπιλείπω τινά.

ὀρχίζομαι=ὄμνυμι. — πάσχω, μέλλ. πείσομαι. — ἀρχίζω=ἀρχομαι. — ἀποστατῶ=ἀφίσταμαι τινος, μέλλ. ἀποστήσομαι. — ἐλευθερῶ ἀπὸ τινος.

72.

1. προσάγομαι. — παύω=παύομαι. 2. ἐμμένω. παύω νά=παύομαι μ. μετοχ. — πείθομαι, παθ. μέλλ. πεισθήσομαι. — ποιοῦμαι εἰρήνην. — ἐκστρατεύω μετὰ τινος κατὰ τινος=συστρατεύομαι τινί ἐπὶ τινα.

73.

1. κατασκευή, κατάστασις. 2. μέγα φρονῶ ἐπὶ τινί. 3. ἐπιβοᾶν τινί. — ἐξελέχθην=ἠρέθην. — ἐκλογή=αἵρεσις.

74.

1. ἡ οἶς. 2. νέμομαι. 3. ἀμύνω τινί.

ἔχω φωνήν = φωνήεις εἰμί. — μεταδίδωμί τινί τινος. — ἀπωλέσθην = ἀπώλωμην. — συγχωρῶ (= ἐπιτρέπω, παραδέχομαι) μετ' ἀπ.

75.

1. συμβουλευομαι. 2. ἀνάθημα. 3. πλουτῶ. 4. ἀμύνω τινί.
5. ἐπεὶ τάχιστα. 6. μέσον.

βράχος = πέτρα. — ἀφ' οὔτου = ἐξ οὔ, ἀφ' οὔ. — κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἀπόδος διὰ δοτ. — ὅσακις = ὁπόποτε.

76.

1. κρατῶ. 2. πόνος. 3. διελαύνω, ἔρχομαι.

παύω νά = παύομαι μ. μετοχ. — ὑποτάσσω = ὑποχείριον ποιοῦμαι. — ὀμιλῶ = λέγω.

77.

1. μέλλ. ἀπαρ. 2. ἀν δυνητικός. 3. καταστρέφω. 4. μέσ. ἀόρ.
5. μηχανή. 6. διαφθείρω, ἀπόλλυμι. 7. δέω.

ὀρκίζομαι = ὀμνυμι, ἀόρ. ὄμοσα. — ἐπιθέτω τιμωρίαν εἰς τινα διὰ τι. = ἐπιτίθημι δίκην τινί τινος. — ὑπηρετῶ τινι. — τιμωρῶ = τιμωροῦμαι, δίκην ἐπιτίθημί τινι. — κύριος = δεσπότης. — ὀμιλῶ = λέγω. — ἐπιβουλή τινι ἢ πρὸς τινα — πιστεύω μ. ἀπαρ. — εὐχομαι, ἀόρ. ἠυξάμην.

78.

1. ἄρχων. 5. κατάχειμαι. 3. τὰ χαλεπώτατα. 4. ἀμύνομαι. 5. γίγνομαι ἐπὶ τινι. 6. ἀποτέμνω. 7. ἀνθ' ὧν.

ἄμα ἐξημερώση = ἄμα ἡμέρα. — θὰ ἔλθω = ἤξω. — ἀκολουθῶ, ἔπομαι τινι. — πόλεμος κατὰ τινος = πόλεμος πρὸς τινα.

79.

1. ἐπικαλοῦμαι (μέσον). 2. δοτική. 3. τὸ χωρίον. 4. ἀφ(αν)ίημι. 5. ἀφίσταμαι, ἀποτρέπομαι. 6. ἐς.

κυριεύομαι = ἀλίσκομαι. — συνάπτω = ποιοῦμαι. — προσετέθην = προσεθέμην. — ἐδέχθην = ἐδεξάμην. — ἀφαιρῶ, οὔμαι τινά τι.

80.

1. πρὸς μ. γεν. 2. τὰ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων προχωρεῖν. 3. τῶν καθ' ἑαυτὸν. 4. εἶκω, ὑφίεμαι. — μίαισμα = ἄγος. 5. ἀδήλως, κρύφα, λάθρα, λανθάνω τινά μ. μετοχ.. 6. πράττω πρὸς τινα. — ὑποτάσσω = ὑποχείριον ποιοῦμαι. 7. λόγος. 8. μετοχή. 9. ἀξίωμα.

κυριεύω = αἰρῶ. — χαίρω τινί ἢ ἐπὶ τινι. — νομίζω μ. ἀπαρ.

81. (Ἀπομν. 1,1).

1. ἀνόητος, ἄφρων, ἡλίθιος, μωρός. 2. τὰ προσήκοντα. 3. μετοχή ἢ εἰδικὸς λόγος. 4. αἰτία. 5. ποιῶ. 6. δέομαι. 7. καταγιγνώσκεται τινος θάνατος. 8. πάραιμι.—ἀκούω τινὸς λέγοντος.

82. (Ἀπομν. 1,3).

1. τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς. 2. ὀρῶ, σκοπῶ. 3. οὐκ οἶδα εἰ. 4. χαρίζομαι τινι. 4. ἀπὸ πολλῶν. 6. μετοχή.

ὁσάκις=ὅποτε μ. εὐκτ.—παρακαλῶ=δέομαι τινος.—ζητῶ=αἰτῶ.

83. (Ἀπομν. 1,4).

1. μέλει. 2. τῷ μ. ἀπαρ. 3. ὅλως. 4. προνοητικῶς. 5. ποιῶ. 6. θύω. 7. διαμνημονεύω. 8. παρὰ μ. αἰτ.

φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι τινος.—ὥστε νά=ὥστε μ. ἀπαρ.—διηγούμαι ὅτι ἢ ἀπαρ.—ἀποδείκνυμι ὅτι ἢ μετοχ.—ἀρθρῶνα=ἀρθρῶ (ὄω).

84. (Ἀπομν. 1,4).

1. πλαγ. ἐρώτησις. 2. ἐξινοῦμαι. 3. τῷ μ. ἀπαρ. 4. θεραπεύω, χαρίζομαι. 5. σχηματίσιν σύνθετα διὰ τῆς ἀντί.

ἐσκέφθην=ἐβουλευσάμην, ἐσκεψάμην.—συγχρόνος=ἄμα.—καθώς=ὡσπερ.—πιστεύω μ. ἀπαρ.

85. (Ἀπομν. 1,5).

1. δῆμος. 2. ἀπόδος ὡς ἂν ἦτο: τὸν ὅποιον ἤθελε γνωρίζει. 3. μετοχ. ἢ ὅτι. 4. ἐπὶ τινι. 5. ἀποδοτέον διὰ τοῦ ἦττων. 6. ἐπιτρέπω. 7. φθείρω.

γεωργικὴ ἐργασία=ἔργον.

86. (Ἀπομν. 1,6).

1. ὅποτε μ. εὐκτ. (ἐπανάληψις ἐν τῷ παρελθόντι). 2. συγγίγνεσθαι, ἐπιτυγχάνειν τινί. 3. προσάγομαι. 4. δοτ. ὀνοματικῷ ἀπαρ. 5. ἠδιστα. 6. τὰ ἐπιτήδεια, τὰ ἀναγκαῖα, τὰ διαιτημάτα. 7. μεταβάλλομαι. 8. ἐσθής. 9. μελετῶ. 10. ὑποθ. ἀναρ. 11. σχολάζω. 12. ὅπως μ. μέλλ. ὄρ. 13. δέομαι. 14. ὡς ἐλαχίστων.

ἀθλιότης=κακοδαιμονία.—φορῶ=ἀμφιέννυμαι, ἐνδύομαι.—δουλεύω τινί.—ὁ ἀρκούμενος εἰς τὸ παρὸν=ὃ τὸ παρὸν ἀρκοίη.—μεταχειρίζομαι=χρῶμαι τινι.—ταχύτερον=θᾶττον.

87. ('Απομν. 2,1).

1. μέσ, ἀόρ. 6'. 2. ἐσθής. 3. κοσμῶ. 4. ἀναπεπταμένος. 5. φθάνω μ. μετοχ. 6. αἰρούμαι. 7. ἄγω. 8. ἡδύ. 9. δοτ. μετοχ. 10. θεραπεύω.

καλλιεργῶ=θεραπεύω. — ποῖος ἐκ τῶν δύο=πότερος. — δυσάρεστος=ἀηδής.

88. ('Απομν. 2,1).

1. οὔπω. 2. μέσον μ. μετοχ. 3. μετοχή. 4. ἐμπύμπλημι. 5. ἤδιστα. 6. τὸ μέγιστον. 7. ἤδομαι. 8. χαίρω.

συνήθεια=ἔθος. — ἐνθυμοῦμαι=μέμνημαί τινος. — λαμβάνω τὸν λόγον=ὑπολαμβάνω.

89. ('Απομν. 2,1).

1. ἄν μ. εὐκτ. 2. ὑποθετ. ἀναφορική. 3. ἐθίζω. 4. ἀνίσταμαι. 5. ὀφέ. 6. εἴ τι. 7. κρατῶ τινος. 8. ἱεμαί εἰς, φέρομαι. 9. δέον (αἰτιατ. ἀπόλ.). 10. θάλλπος. 11. ἀγυμνάστως ἔχω πρὸς τι. 12. ἀρχικός. — εὐαρέστως=ἡδέως. — ἀποφασίζω=γιγνώσκω, δοκεῖ μοι.

90. ('Απομν. 2,1).

1. ξένος πανταχοῦ. 2. ἕως ἄν. 3. ἰδίᾳ. 4. πλὴν τοῦ μετ' ἀπαρ. 5. μέσον. 5. ἐπιτίθεμαί τινι. — συνηθίζω=εἴωθα.

91. ('Απομν. 2,1).

1. διάγω ἄθλιον βίον=κακοπαθῶ. 2. τὸ παραυτίκα. 3. μέσον. 4. ἐπ' ἀγαθῇ ἐλπίδι. 5. ἤδομαι. 6. πολίτης. 7. ὡς συνέλοντι εἰπεῖν. 8. ἐκ τοῦ παραχρῆμα. 9. ὀφέ. 10. μετοχή. 11. αἱ διὰ καρτερίας. 12. ἐνεργάζομαι τινί τι. 13. ζηλοῦμαι.

ἀπολαύω τινός, μέλλ. ἀπολαύσομαι. — ἐλπίζω μ. μέλλ. ἀπαρ.

92. ('Απομν. 2,2).

1. ἤδομαι. 2. δέον. (αἰτιατ. ἀπόλ.). 3. πείθομαι. 4. ὅπως μ. μέλλ. ὀριστ. 5. θεραπεύω. 6. κάμνω μ. μετοχ. 7. ὑποθετ. ἀναφορ. πρότασις. 8. τὰ ἔσχατα λέγω τινά. 9. εἰ.

συμβουλεύω τινί. — ἀδίκος εἰς τινα ἢ περί τινα.

93. ('Απομν. 2,3).

1. μετοχή ἢ ὅτι. 2. ἐντυγχάνω τινί. 3. εἰ. 4. ἐστὶν ἄφρονα. 5. ἀπαρ. 6. ἀξίος ἐστίν. 7. οὐσία. 8. μετοχ. σκοπῶ, λογιζομαι. 9. σκοπῶ. 10. ἐπειδὴν τάχιστα. 11. λείπομαι.

ἔχω χρεῖαν=δέομαι. — ἐρίζω τινί. — συναυξάνομαι τινι. — ἡξεύ-

ρω νὰ = οἶδα μ. ἀπαρ. — ὁμολογῶ μ. ἀπαρ.

94. ('Απομν. 2,4).

1. ὡς. 2. κτῆσις. 3. σπεύδω, ἐπιείγομαι. 4. δέομαι θεραπείας.
4. καὶ τῶν ἄλλων (πραγμάτων). 5. καίτοι. 6. παραβάλλομαι πρὸς
τι. 7. ἐπανορθῶ.

95. ('Απομν. 2,5).

1. πειρῶμαι. 2. περὶ πλείονος ποιῶμαι. 3. ὡσπερ. 4. εἰς τὰ
μεταλλεῖα τοῦ ἀργύρου = εἰς τὰ ἀργύρεα. 5. ἀξίος εἰμι. 6. μετοχή.
ἀγοράζω ἀντί τινος = ὠνούμαι τινος. (ἀόρ. ἐπριάμην). — ἐπιστά-
της εἰς τι. — δέν.. πλεόν = οὐκέτι.

96. ('Απομν. 2,6).

1. αἵρεσις. 2. ἀπέχομαι τινος. 3. ἄρχομαι. 4. αἱ διὰ τοῦ σώ-
ματος ἡδοναί, γαστήρ. 5. στασιώδης. 6. πλαγία ἐρώτησις. 7.
ἀμαρτάνω.

ἔχω χρεῖαν = δέομαι τινος.

97. ('Απομν. 2,6).

1. κτῆσις. 2. ὤδε. 3. θηρῶ. 4. ἐπάδω τινί. 5. κατέχω, ἐπέ-
χω. 6. πρέπει, προσήκει.

98. ('Απομν. 2,7).

1. ἐντυγχάνω τινί. 2. διότι. 3. ἄχθομαι, χαλεπῶς φέρω. 4.
γεν. ἀπόλ. 5. κακῶς πράττω. 6. περιορῶ. 7. δοτ. 8. μέσος μέλ-
λων. 9. φηματικὸν τοῦ προαιρούμαι. 10. πρεπωδέστατα. 11. μέσ. ἀόρ.
μεταδίδω ἐκ τινος = μεταδίδωμί τινος. — παρὰ πολὺ = μάλιστα.
— τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκασία = τὰ ἐπιτήδεια.

99. ('Απομν. 3,2).

1. αἰρούμαι. 2. ἐντυγχάνω τινί. 3. διότι. 4. δεῖν. 5. φρον-
τίζω, ἐπιμελοῦμαι ὅπως μ. μέλλ. ὀριστ. 6. τὰ ἐπιτήδεια. 7. οἷς.

100. ('Απομν. 3,5).

1. ἀνακτῶμαι. 2. διαφέρω, προέχω. 3. ἐπιγεγόμενοι, ἀπόγο-
νοι. 4. μέγα φρονῶ, ἐπαίρομαι. 5. καταρραθυμῶ. 6. ἐντυγχάνω
τινί. 7. μετοχή. — ἀγωνίζομαι τινί ἢ πρὸς τινα.

101. ('Απομν. 3,5).

1. δοτ. ὄνομ. ἀπαρ. 2. ζηλῶ, μιμοῦμαι. 3. μέσ. ἀόρ. 4. κατα-
γελῶ τινος. 5. τοῦτο σκοπῶ ὅπως μ. μέλλ. ὀριστ. 6. ἀνήκεστος.
7. οἱ ἐφεστῶτες.

5. περί πλείονος ποιείσθαι. 6. μέσ. 7. λανθάνω μ. μετοχ.
ὀμολογῶ μ. ἀπαρ.—φοβοῦμαι, μέσ. μέλλ. φοβήσομαι.

125.

1. μέσ. ἀορ. 2. ἀναβαίνειν ἐπί τι. 3. λέξις. 4. εικότως, εἰκός (ἔστιν).

λησμονῶ=ἐπιλανθάνομαι τινος.—ἀπολογοῦμαι. ἀορ. ἀπελογησάμην.—ὀμιλῶ=λέγω.—προσπαθῶ=πειρῶμαι, ἀορ. ἐπειράθην.

126.

1. μειζων ἢ κατ' ἄνθρωπον. 2. ἀπόδος δι' ἰδιαιτέρας ἐκφράσεως. 3. αἰνίττεσθαι. 4. διατελεῖν μ. μετοχ. 5. σφοδρός.

127.

1. ἀντωμοσία. 2. οἱ ἀμφί τινα. 3. νομίζειν.

128.

1. ἐναντία ἐαυτῷ λέγειν. 2. γράφεσθαι γραφήν. 3. αἰνίττεσθαι. 4. διαπειρᾶσθαι τινος. 5. μηχανή. 6. ἀπολύειν, ἀποψηφίζεσθαι. 7. ἐπὶ τῷ, ἐφ' ὧτε, ὥστε. 8. παύεσθαι, ἀφίστασθαι, ἀφίεσθαι.
ὑπεσχέθην=ὑπεσχόμην.

129.

1. ὡς μ. μετοχ. 2. ἀπαρ. ἢ ὅτι, ὡς. 3. παραβάλλειν τινί. 4. γοῦν. 5. συνεῖναι. 6. εἶναι.

εὐχαριστότερον=ἥδιον.—ὅσον τὸ δυνατόν=ὡς, ὅ, τι μεθ' ὑπερθετ.

130.

1. ἐπὶ μ. δοτ. 2. οἱ ἀμφί τινα. 3. πρίν. 4. μέσ. μέλλ. 5. ἀγώγιμα.

συναναστροφή=συνουσία.—χωρὶς νὰ γνωρίζη, ἀπόδος διὰ μετοχ.

131.

1. ἀπαρ. 2. δημιουργός. 3. βουλευέσθαι. 4. παριέναι, ἀναβαίνειν, παρέρχεσθαι.

ἀπορῶ ἄν=ἀπορῶ εἰ.

132.

1. ἐντυγχάνειν, ἀπαντᾶν. 2. ἀπαρέμ. ἔναρθρον. 3. προτιθέναι. 4. τυγχάνω. μ. μετοχ. 5. ὑπολαμβάνειν. 6. ποιείσθαι.

εὐχαρίστως=ἡδέως.—πληγώνω=τιτρώσκω.—ιατρεύω=ἰῶμαι, μέλλ. ἰάσομαι.—ἀποκρίνομαι πρὸς τι ἢ τι.—ἀγανακτῶ, ἄχομαι τινί.—ἐννοῶ=συνίημι.—παύω=παύομαι.

133.

1. συνειδέναι ἑαυτῷ μ. μετοχ. ὀνομαστ. ἢ δοτικ. 2. δαιμονία (τις). 3. μηχανή. 4. λανθάνειν ἑαυτόν. 5. ἀσύμφωνα εἰπεῖν. 6. ὁμολογεῖν, συγχωρεῖν μ. ἀπαρ.—ὀμιλῶ=λέγω.

134.

1. μέγα φρονεῖν. 2. δύνασθαι. 3. ἐλέγχειν. 4. εἶναι ἐν. 5. μὴ δίκην δούς. 6. ψεύδεσθαι τινος. 7. ὁμολογεῖν, συγχωρεῖν.
ἐξορίζω=ἐκβάλλω. — τιμωροῦμαι=δίκην δίδωμι.—δοξασία=δόξα.

135.

1. καταγιγνώσκεται τινος θάνατος. 2. συνεῖναι, ὀμιλεῖν τινι. 3. γινώσκειν. 4. δεῖν. 5. συγγίγνεσθαι, συντυγχάνειν, ἐπιτυγχάνειν.

136.

1. (τὰ) δεινά. 2. ἀκολουθεῖν. 3. ἀποδοτέον διὰ τοῦ οὐ φθάνω—καί. 4. μέσ. 5. σχολάζειν.
διηγοῦμαι, ἀόρ. διηγησάμην.—ἕως ὄτου=ἕως.

137.

1. ἀηδῶς φέρω. 2. ἀναμνησάμην τινος. 3. μένειν, περιμένειν. 4. ἀποκρύπτω τινά τι. 5. ἐπειδὴν τάχιστα. 6. ἀπόδος διὰ ῥήματος.

138.

1. οἱ ἐπιτήδαιοι. 2. τὸ τελευταῖον. 3. ἐξ ἑωθινοῦ. 4. πρὶν. 5. ἀνευφημεῖν. 6. μετοχή.

κατὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν=τῇ ὑστεραίᾳ. — ἀνακοιν(ῶ) ᾧ τινί τι.—λύω τινά τινος ἢ ἔκ τινος.—ἀπαλλάττω τινά τινος ἢ ἔκ τινος, ἀπαλλάττομαι τινος.

139.

1. ἔλεος εἴσεισί με. 2. σφάλλῃσθαι, ψεύδεσθαι. 3. ὄχι μόνον δὲν =οὐχ ὅτι. 4. φιλοσοφία. 5. ὀνομάζειν. 6. ἐντείνων ποιῶ. 7. κελεύειν, παραγγέλλειν. 8. ἀποδέχεσθαι, δοκιμάζειν, ἐπαινεῖν.

ὁμοιάζω=ἑοικᾶ τινι.—ἀφ' ἑνὸς μὲν.. ἀφ' ἑτέρου δὲ = τὸ μὲν.. τὸ δέ.—ἐνθυμοῦμαι=μémνημαι ὅτι ἢ μετοχ.—στεροῦμαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. στερησομαι.—ἀφ' ὄτου=ἐξ οὗ, ἀφ' οὗ.—σκέπτομαι=βουλεύομαι, ἀόρ. ἐβουλεύσάμην.

140.

1. ισχυρίζομαι, μέσ. άόρ. ισχυρισάμην. 2. εϊωθέναι. 3. όμολο-
γεϊν τινι. 4. διελθεϊν.

έλπίδα έχω, εν έλπίδι είμί, γίγνομαι μ. μέλλ. άπαρ.—άρνοϋ-
μαι (μῆ) μ. άπαρ.

141.

1. συνεϊναι.

διασκορπίζω=διασκεδάννυμι. —συγκρίνω=παραβάλλω τί τινι
ἢ πρός τι. —γνωρίζω=γιγνώσκω, μέλλ. γνώσομαι.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ

ΣΗΜ. 1) Ὅσαι λέξεις δὲν μνημονεύονται εἶνε κοιναὶ τῇ τε ἀρχαίᾳ καὶ τῇ νεωτέρᾳ. 2) κοιναὶ τινες σημειοῦνται μόνον, ὅπως δηλωθῆ ἢ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ σύνταξις. 3) προστίθενται εἰς κοινὰς λέξεις διὰ τοῦ καὶ ἄλλα νώνυμοι συκαὶ 4) διὰ τοῦ ὅτι δεικνύομεν ὅτι τὸ βῆμα δέχεται καὶ εἰδικὸν λόγον.

Α

<p>ἀγανακιῶ τινι ἢ ἐπὶ τινι καὶ χαλεπαίνω, χαλεπῶς φέρω. ἀγαπῶ καὶ φιλῶ, στέργω τινά, ἐρῶ τινος. ἀγγέλλω ὅτι ἢ μετοχ. ἀδιαφορῶ, οὐ φροντίζω. ἀγοράζω καὶ ὠνοῦμαι (ἀόρ. ἐ-πριάμην). ἀγωνιζομαί τινι ἢ πρὸς τινά. ἀθεράπευτος, ἀνήκεστος, ἀνίατος. ἀθροίζω καὶ συναίγω, συλλέγω, συν-αγείρω. αἰγιαλός καὶ παραλία. αἰσχρότατος, αἰσχιστος. ἀκολουθῶ καὶ ἔπομαι τινι. ἀκόμη, ἔτι—ἀκόμη δὲν, οὐπω. ἀκούσιος καὶ ἄκων. ἀκούω (ἀκούω σοῦ λέγοντος· ἀκούω σε ἐλθόντα· ἀκούω (ὡς φήμην) τοὺς πολεμίους ἠττηθῆναι) καὶ πυνθάνομαι, αἰσθάνομαι μ. μετοχ. ἢ ὅτι. ἀκυρῶνω. ἄκυρον ποιῶ ἢ καθίστημι, καταλύω. ἄλλος μέρ—ἄλλος δὲ καὶ ὁ μὲν—ὁ δέ.</p>	<p>ἄλλοτε μὲν—ἄλλοτε δέ, τὰ (τὸ) μὲν—τὰ (τὸ) δέ. ἄλλως καὶ εἰ δὲ μή. ἄμελῶ καὶ ὀλιγορῶ τινος. ἀμηχανία, ἀπορία — εἶμαι ἐν ἀμηχανίᾳ, ἀπόρως ἔχω, ἐν ἀπορίᾳ εἰμί. ἀμφιβάλλω, διαστάζω, ὀκνῶ, ἀμφισβητῶ, ἀμφιγνοῶ, ἀπιστῶ· ἀμφισβητῶ ὅτι ἢ ἀπαρέμφ. καὶ ἀντιποιοῦμαι. ἄν, εἰ (μεθ' ὀριστ. ἢ εὐκτ.), ἐάν, ἄν (μεθ' ὑποτ.). ἄν καί, καίπερ (μ. μετοχ.), εἰ καί, καίτοι. ἀναβαλῶ ἐπὶ τι. ἀναγγέλλω, (ἀπ)αγγέλλω. ἀναγκάζω καὶ βιάζομαι. ἀναγκαῖα (τά) πρὸς τὸ ζῆν, τὰ ἐπιτήδεια. ἀναγορεύω καὶ ἀποδείκνυμι, καθίστημι. ἀναθέτω, ἐπιτρέπω, παραδίδωμι, ἀνατίθημι τινί τι. ἀνάκτορον, τὰ βασιλεία. ἀναμηνύω, κεράννυμι, μίγνυμι τί τινι.</p>
---	--

ἀνάρμοστος τι.
ἀνασκευάζω, ἀναίρω, ἐλέγχω.
ἀναφερόμενα (τά), τὰ πρὸς τι.
ἀνδρεία καὶ ἀρετή.
ἀνεμος καὶ πνεῦμα.
ἀνεπιτυχῶς, ἄπο σκοποῦ.
ἀνθίσταμαι τινι· ἄορ. β' ἀντέ-
στην.
ἀνόητος καὶ εὐήθης, ἄνους, ἄφρων.
ἀνταμείβω, ἀμείβομαι, χάριν ἀ-
ποδίδωμι.
ἀντεπεξέρχομαι καὶ ἀπαντῶ
τινι.
ἀντιλέγω τινί.
ἀντιτάττω οἱ τι.
ἀνώτερος, κρείττων.
ἀνωφελής καὶ ἄλυσιτελής.
ἀξίζω ἡ, ἄξιός εἰμι· (μ. ἀπαρ.)
ἄξιος, ἄξιος — ἄξιος ἐπαίρου,
ἐπαινετός — ἄξ. ψόγου, ψεκτός.
ἀπαγορεύω τινί τι.
ἀπαιδευτος καὶ ἀμαθής.
ἀπαιτῶ τινά τι καὶ ἄξιῶ.
ἀπαλλάττω τινά τινας, μέσον,
ἀπαλλάττομαι τινος.
ἀπειροκίω, ἀπεικίζω.
ἀπειλῶ τινι, μ. μέλλ. ἀπαρ. ἢ
ὅτι, ὡς.
ἀπειροί, μυρίοι.
ἀπεκρίθην, ἀπεκρινάμην.
ἀπέναντί τινας, κατὰ τινα, ἐναν-
τίον, καταντικρύ τινας.
ἀπίσταλμένος, πρεσβευτής (πλ.
πρέσβεις).
ἀπέχω, ἀπέχομαι τινας — τοσοῦ-

τον ἀπέχω, τοσοῦτου δέω.
ἄπιστος τι ἢ πρὸς τινα.
ἄπιστῶ τινι.
ἀπλῶς — ἵνα ἀπλῶς εἴπω, (ὡς)
ἀπλῶς εἰπεῖν.
ἀπὸ παντοῦ, πάντοθεν.
ἀποδεικνύω οὐ, ἀποδείκνυμι ὅτι·
ἢ μετοχ.
ἀπόδειξις καὶ τεκμήριον.
ἀποδιώκω καὶ ἐξελαύνω.
ἀποθίτω, ἀποτίθημι.
ἀποθνήσκω καὶ τελευτῶ — μὲ
τινα, συναποθνήσκω τινί.
ἀποκάμνω καὶ κάμνω, ἀπαγο-
ρεύω (μ. μετοχ.).
ἀποκρίνομαι τινι ἢ πρὸς τινα ἢ
πρὸς τι ἢ τι, ὅτι· (μέλλ. ἀπο-
κρινούμαι, ἄορ. ἀπεκρινάμην).
ἀποκρύπτω οἱ τινά τι.
ἀπολαύω τινός (μέλλ. ἀπολαύ-
σομαι) καὶ καρποῦμαι τι.
ἀπολύω καὶ ἀπαλλάττω, ἐλευ-
θερῶ.
ἀποκτῶ, κτῶμαι.
ἀπομακρύνω, ἀποτρέπω, ἀφί-
στημι.
ἀποπέμπω καὶ ἀφίημι.
ἀποπλέω καὶ ἐκπλέω, ἀνάγομαι.
ἀποστατῶ (μεταβ.), ἀφίστημι,
(ἀμεταβ.) ἀφίσταμαι τινας ἢ
ἀπὸ τινας.
ἀποστερῶ τινά τι ἢ τινά τινας.
ἀποτρέπω τινός.
ἀποτυγχάνω καὶ ἀμαρτάνω
τινός.

ἀποφασίζω, δοκεῖ μοι, βουλευό-
μαι, γιγνώσκω, κρίνω, (διὰ
ψήφων) ψηφίζομαι.

ἀποφεύγω καὶ φεύγω τινά.

ἀποχωρῶ τινος.

ἀποχωρίζω καὶ διακρίνω.

ἀποχωρίζομαι καὶ ἀπαλλάττομαι
(ἀπό) τινος.

ἀπροσδόκητος καὶ αἰφνίδιος.

ἀπωλεσθην, ἀπωλόμην.

ἀργά, ὀψέ.

ἀριστερός καὶ εὐώνυμος.

ἀρκετός, ἰκανός, ἀρκῶν, ἄλις
τινός.

ἀρκεῖ καὶ ἀπογοῆναι.

ἀρμόζει καὶ προσήκει—τὸ ἀρμό-
ζον, τὸ προσήκον.

ἀρχηγός, ἡγεμών, ἄρχων.

ἀρχίζω 1) ἄρχω τινός ἢ γεν.

ἀπαρ. (κάμνω ἀρχὴν καὶ ἄλλοι
θὰ ἐξακολουθήσωσι)· 2) ἄρχο-
μαι τινος ἢ ἀπαρ. ἢ μετοχ.
(ἀρχίζω τί καὶ θὰ ἐξακολου-
θήσω, ἀδιάφορον ἂν ἄλλοι θὰ
ἐξακολουθήσωσι)· π. χ. ἤρ-
χετο τοῦ λόγου, λέγειν, λέγων.

ἀρχοντες καὶ οἱ ἐν τέλει, τὰ τέ-
λη, αἱ ἀρχαί.

ἄς (ἐκ τοῦ ἄφες) ἀποδοτέον 1)
δι' ὑποτακτικῆς προτρεπτι-
κῆς, π. χ. ἄς ὑπάγωμεν =
ἴωμεν· 2) διὰ προστακτικῆς,
π. χ. ἄς ἔλθῃ—ἐλθέτω.

ἀσεβῶ εἰς τινά, περὶ τινά.

ἀσθένεια καὶ νόσος.

ἀσθενῶ καὶ κάμνω, νοσῶ.

ἀτελειώτος, ἀτελεύτετος, ἄφθιτος.

ἀτυχία καὶ ἀτύχημα, συμφορά,

δυσπραξία.

αὐγὴ, ἡώς.

αὐθάδεια καὶ ὕβρις.

αὐθόρμητος, αὐτεπάγγελτος.

αὐστηρότης καὶ χαλεπότης.

αὐστηρῶς καὶ πικρῶς.

αὐξάνω καὶ αὐξώ.

αὐτόκλητος καὶ αὐτεπάγγελτος.

ἀφαιρῶ, οὐμαί τινά τι, τινός τι.

ἀφ' ἐνός μὲν—ἀφ' ἐτέρου δέ, τὸ

(τὰ) μὲν—τὸ (τὰ) δέ, τοῦτο

μὲν—τοῦτο δέ.

ἀφ' οὔτου, ἐξ οὗ, ἀφ' οὗ.

ἀφου (ἀφ' οὗ), ἐπεὶ, ἐπειδὴ.

ἀφανίζω καὶ ἀπόλλυμι, δια-

φθείρω.

ἀφήνω, ἀφήμι, (κατα)λείπω, ἐῶ.

ἀφθορος καὶ πάμπολος.

ἀφιέρωμα, τὸ ἀνάθημα.

ἀφιερωμένος εἶμαι, ἀνάκειμαι.

ἀφίσταμαι (ἀπό) τινος, ἀόρ. ἀ-

πέστην.

ἄφοβος καὶ ἀδείης.

ἄχαριστος καὶ ἀγνώμων.

B

βαλαυιδιά δρῦς.

βασιλεύω καὶ ἄρχω τινός.

βεβαίως καὶ γε, τοι.

βλάβην προσενῶ, βλάπτω καὶ

λυμαίνομαι.

βλέπω, ὁρῶ — βλέπω ὅτι,

ὁρῶ μ. μετοχ. ἢ ὅτι—καθαρῶς

καθορῶ — με ἀδιαφορίαν, περι-
ορῶ.

βοηθός καί ἀρωγός, συνεργός.

βοηθῶ καί ἀμύνω, ἐπικουρῶ,
συλλαμβάνω τινί, ὠφελῶ τινα.

βόσκω (μεταβ.), τὸ δὲ ἀμεταβ.

ἢ μέσον νένομαι, βόσκομαι.

βραβεῖον, τὸ γέρας, ἄθλον.

βραχιόσιον, ψέλλιον.

βράχος, πέτρα.

Γ

γῆδερνῶ, δέρω (ἀόρ. ἔδειρα).

γειτονικός, γείτων.

γεμᾶτος, μεστός, πλήρης, πλέως,

ἐμπλεῶς τινος.

γενῶ (ἐπὶ ἀνδρὸς) καὶ τίκτω (ἐπὶ

γυναικός).

γεμίζω καὶ ἐμπίμπλημι.

γεροντότερος, γεραιότερος, πρε-

σβύτερος.

γίνομαι, γίγνομαι — μισητός, ἀ-

πεχθάνομαι τινι — μέτοχος,

κοινωνῶ τινος — ὁμοίος, ὁμοι-

οῦμαι τινι.

γινώσκω, γινώσκω, οἶδα —

καλῶς, ἐπίσταμαι, εὖ οἶδα.

γλυκὺς καὶ ἠδύς.

γνώμη καὶ δόξα.

γνωρίζω, γινώσκω, οἶδα — γνω-

ρίζω νά, γινώσκω, οἶδα μ.

ἀπαρ. — γνωρίζω ὅτι, γινώ-

σκω, οἶδα μ. μετοχ. ἢ ὅτι —

καλῶς, ἐπίσταμαι, εὖ οἶδα —

ἀκριβῶς, διαγινώσκω.

γνωσίς καὶ ἐπιστήμη.

γραῖα καὶ γραῦς.

γυμναστήριον, γυμνάσιον.

Δ

δαγκάνω, δάκνω.

δεικνύω, δείκνυμί τινί τι.

δειλία καὶ ἀνανδρία.

δέν. οὐ, μὴ — δέν — ὅμως, οὐ μὴν

— δέν — πλέον, οὐκέτι, μηκέτι

— δέν... ἀκόμη, οὐπω — δέν

εἶνε δυνατόν, οὐκ ἔστιν — δέν

ἀρέσκω, οὐκ ἀρέσκω, ἀπα-

ρέσκω.

δένω, δῶ(έω), μέλλ. δήσω, ἀόρ.

ἔδησα.

δέχομαι, ἀόρ. ἐδεξάμην, παθ.

ἔδέχθην.

δηλαδὴ (δηλα δὴ), γάρ.

δημοκρατικοὶ καὶ οἱ πολλοί.

διά, διὰ. ἐπὶ (μ. δοτ.) ἢ ἀπο-

δοτέον τὴν διὰ μὲ ἀιτιατ. διὰ

δοτικ. μόνον.

διὰ τοῦτο καὶ ἐκ τούτου.

διαβάλλω ὅτι, διαβάλλω ὡς.

διὰ νά, ἵνα, ἐπὶ (μ. δοτ.) ἢ ἀ-

ποδοτέον διὰ μέλλ. μετοχῆς

π. χ. ἤλθον διὰ νά ἱκετεύσωσι

— ἤλθον ἱκετεύσοντες ἢ ἕνεκα

(μετὰ γεν.) κλπ.

δίαιτα καὶ βίος.

δαιτῶμαι καὶ διαίτη χρῶμαι.

δίαιεμαι καὶ ἔχω.

διακρίνομαι, διαφέρω τινός.

διαλέγομαι τινι ἢ πρὸς τινα.

διαμένω καὶ διατρίβω.

διαμοιράζω, διανέμω, διαδίδωμι,

καταμερίζω.
 διανοοῦμαι καὶ ἐν νῷ ἔχω.
 διαπραγματεύομαι, πράττω πρὸς
 τινα περὶ τινος—δ. διὰ πρέ-
 σβειωρ, διαπρεσβεύομαι
 διαρκῶς, διατελῶ, διαγίγνομαι
 (μ. μετοχ.).
 διασκορπίζω, διασκεδάννυμι, δια-
 σπείρω.
 διάστημα καὶ τὸ μεταξῦ.
 διατάσσω, κελεύω τινά, ἐπι —
 προστάσσω, παραγγέλλω τινί.
 διατίθεμαι, παθ. ἀόρ. διετέθην
 (μέσος καὶ παθ.).
 διαφορὰ καὶ διάφορον.
 διαχωρίζω καὶ δίστημι.
 δίδω, δίδωμι τινί τι. — μέρος,
 μεταδίδωμι—τὴν ψῆφον, τί-
 θεμαι τὴν ψῆφον.
 διέρχομαι τὸ ἔαρ, ἐαρίζω.
 διευθετῶ, τίθημι καλῶς.
 διηγοῦμαι καὶ λέγω ὅτι ἢ ἀπαρ.
 φημί (μ. ἀπαρ.).
 δίκαιον καὶ δίκη.
 δικαστής καὶ κριτής.
 διοικῶ καὶ ἡγοῦμαι τινος.
 διόλου, ἥκιστα.
 διορίζω, καθίστημι, ποιῶ, ἀπο-
 δείκνυμι — προστάτην, προ-
 ἴστημι.
 διότι γάρ, ὡς, ὅτι, διότι.
 δοκιμὴ πείρα—κάμνω δοκιμὴν,
 λαμβάνω πείραν.
 δόξα καὶ κλέος.
 δοξασία, δόξα, γνώμη.

δουλεύω τινί.
 δραπετεύω καὶ ἀποδιδράσκω τινά,
 ἐκ(ἀπο)φεύγω.
 δύναμαι καὶ οἶός τ' εἰμί, ἔχω
 (μ. ἀπαρ.).
 δυνατὸν καὶ οἶόν τε — τὰ διδα-
 χθῆ, διδακτὸν — τὰ εὐρεθῆ,
 εὐρετὸν — τὰ ἀγορασθῆ, ὠ-
 νητόν.
 δύο ὁμοῦ, (συν) ἀμφοτέροι, ἄμφω.
 δύοις ἡλίου καὶ αἱ ἡλίου δυσμαί.
 δύσκολος, χαλεπὸς καὶ δυσχερής.
 δυσμενής καὶ δύσνους, κακόνους.
 δύστροπος καὶ δύσκολος.
 δυστυχία καὶ συμφορὰ
 δαροῦμαι τινί.

E

ἐὰν, εἰ (μ. ὀριστ. ἢ εὐκτ.), ἐὰν
 (μ. ὑποτακτ.).
 ἐὰν τῷ ὄντι, εἴπερ.
 ἐγγίζω, θιγγάνω, ψεύω, ἀπο-
 μί τινος.
 ἐγίνα, ἐγενόμην.
 ἐγκαίρως, ἐν καιρῷ.
 ἐγκωμιάζω καὶ εὐλογῶ, ἐπαινώ.
 ἐγὼ τοῦλάχιστον. βεβαίως, ἔ-
 γωγε.
 ἐδέχθην, ἐδέξαμην.
 εἰδήσεις, ἀγγελία.
 εἶθε τὰ (μ. ἴστορ. ὀριστ.), εἶθε,
 εἰ γάρ (μ. ἴστορ. ὀριστ.), ὄφε-
 λὸν μ. ἀπαρ. — εἶθε τὰ (μ.
 ὑποτακτ.), εἶθε, εἰ γάρ (μ.
 εὐκτ.) ἢ ἀπλῶς δι' εὐκτ. π.χ.
 εἶθε τὰ εἶχον = εἶθε, εἰ γάρ

εἶχον, ὄφελον ἔχειν— εἶθε γὰρ ἔχω (εἶθε, εἰ γὰρ) ἔχοιμι.
εἶμαι, εἰμι — κατώτερος, ἥττω-
μαί τινος, λείπομαι, ἀπολεί-
πομαι, ἥττων εἰμί τινός τινί
ἢ τι—μέ τινα, σὺνειμί τινι—
ἐν ἡλικίῃ ἡλικία, ἡβάζω — ἐκ
φύσεως, πέφυκα, ἔφυν — ἐξυ-
πνος, ἐγγήγορα—μέ τὸ μέρος
τινός, μετὰ τινος — παρών,
πάρειμι — κτήμι, εἰμί τινος.
εἰμὴ ἀφ' οὗ, πρὶν (μ. ἀόρ. ὀριστ).
εἰρήνη — κάμνω εἰρήν. εἰρήνην
(σπονδὰς) ποιῶμαι.
εἰσέρχομαι, μέλλ. εἴσειμι.
εἰς ποῖον μέρος, ποῖ—εἰς ὅλα τὰ
μέρη. πάντοσε.
εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑπὸ τινι.
—εἰς τὴν διάκρισίν τινος—ἐπὶ
τινι.
εἰσπράττω καὶ εἰς-πράττομαι
τινά τι.
ἐκ φύσεως εἶμαι, πέφυκα, ἔφυν.
ἐκ τοῦ προχείρου, ἐκ τοῦ παρα-
χρηῆμα.
ἐκ μέρους τινός, παρά τινος.
ἐκβάλλω καὶ ἐξίτημι — ἐκβ. ἐκ
τοῦ μέσου, ἐκποδῶν ποιῶμαι
(παθ. ἐκποδῶν γίγνομαι).
ἐκδικοῦμαι, ἀμύνομαι, τιμω-
ροῦμαι.
ἐκεῖνος μὲν — αὐτός δὲ καὶ ὁ μὲν
—ὁ δέ.
ἐκθέτω, ἐκτίθημί τινί τι.
ἐκδιώκω καὶ ἐκβάλλω.

ἐκλέγω-ομαι (περὶ ἀρχόντων) αἰ-
ροῦμαι (μέσον καὶ παθ.). Τὸ
ἀρχαῖον ἐκλέγω= κάμνω ἐκ-
λογὴν (ἐκ πολλῶν).
ἐκουσίως καὶ ἐκόν, ἐκόν εἶναι.
ἐκπλέω καὶ ἀνάγομαι.
ἐκστρατεία, στρατεία, στόλος —
κάμνω ἐκστρ., στρατεῖαν ποι-
οῦμαι.
ἐκστρατεύω καὶ στρατεύομαι,
στρατεῖαν ποιῶμαι — κατὰ
τινος, ἐπι-ἐκστρατεύομαι ἐπὶ
τινα — μέ τινα. συνεκστρα-
τεύω, συστρατεύομαι τινι.
ἐκτιμῶ περισσότερον, περὶ πλείο-
νος ποιῶμαι.
ἐκκυριεύθην, ἐζών καὶ ἤλων.
ἐκροβίζω, (ἐκ)φοβῶ.
ἐκφρασις, λέξις.
ἐλα, ἴθι, ἄγε, φέρε-ἐλα λοιπόν,
φέρε δή.
ἐλαφρῶς ὀπλισμένος, ψιλός, εὐ-
ζωνος, γυμνός, πελταστής.
ἐλευθερώνω, ἐλευθερῶ(όω) —διὰ
λύτρων, λύομαι.
ἐλλειψίς καὶ σπάνις, ἀπορία, ἔν-
δεια—ἔχω ἐλλ. ἀπορῶ τινος,
δεῖ μοί τινος, ἐνδεῶς ἔχω
τινός.
ἐλπίζω ὅτι ἢ γὰρ, ἐλπίζω μ.
μέλλ. ἀπαρ.
ἐμβάλλω τιτί.
ἐμπειρος καὶ τρίβων, ἐπιστήμων
—εἶμαι, ἐμπειρίαν ἔχω τινός,
ἐπίσταμαί τι.

- ἐμπιστευομαι, ἐπιτρέπω τινί τι, πιστεύω τινί.
 ἐμποδίζω καὶ κωλύω, ἀπείρω, ἀποτρέπω, ἐμποδῶν εἰμι, ἐνίσταμαι τινι, εἶρω τινά τινος.
 ἐμπρός, ἄγε, ἴθι, φέρε.
 ἐμπροσθεν καὶ πρό τινος.
 ἐμφυτεύω καὶ ἐμφύω — ἔχω ἐμφυτευθῆ, ἐμπέφυκα.
 ἐν, ἐν (μ. δοτ.) — ἐν τῇ πατρίδι, οἴκῳ — ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ καὶ ἐν τούτῳ.
 ἐν συγκρίσει, παρά τι.
 ἐν συντόμῳ, ὡς συνελόντι (συντόμῳ) εἰπεῖν.
 ἐν ὄσφ, ἔστε, ἔως, μέχρις οὗ, ἔφ' ὅσον.
 ἐν σχέσει πρὸς, πρὸς τι.
 ἐν μέρει μὲν — ἐν μέρει δέ, τὸ (τὰ) μὲν — τὸ (τὰ) δέ — τοῦτο μὲν — τοῦτο δέ.
 ἐν ἐκ τῶν δύο, δυοῖν θάτερον.
 ἐναντίος τινί.
 ἐναντιώρομαι, ἀνθίσταμαι, ἀντέχω, ἐναντιοῦμαι τινι.
 ἐνασχολοῦμαι εἰς τι, ἔχω ἀμφί τι, εἰμι περὶ τι.
 ἐνδίδω, ἐνδίδωμι, ὑφίεμαι.
 ἐνδοξος καὶ εὐκλεής, ὀνομαστός.
 ἐνδυμασία, ἐσθῆς.
 ἐνδύματα, ἐσθῆς, ἱμάτιον.
 ἐνδυαμόνῳ, ῥώννυμι.
 ἐνδύω καὶ ἀμφιέννυμι — ἐνδεδυμένος, ἡμφιεσμένος, ἐνδεδυκώς.
 ἐνεδρεύω τινά.
 ἐνεργῶ διὰ πρέσβων, πρεσβεύομαι.
 ἐνθυμοῦμαι, μέμνημαί τινος, μνησκόμαί τινος ἢ τι, μνησνεύω τινός.
 ἐνίοτε καὶ ἔστιν ὅτε.
 ἐννοῶ, συνίημι, αἰσθάνομαι — καλῶς, καταμανθάνω.
 ἐνοχλῶ καὶ πράγματα παρέχω τινί, ἀνῶ τινα.
 ἐντελῶς, παντελῶς, παντάπασι, πάμπαν.
 ἐντὸς καὶ ἔνδον τινός.
 ἐντὸς ὀλίγου, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, ἐν βραχεῖ — ἐντὸς 3 ἡμερῶν, τριῶν ἡμερῶν.
 ἐντρέπομαι, αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι.
 ἐντροπαλός, αἰδήμων.
 ἐνφ' (ἐν φ'), ὅτε, ὁπότε ἢ ἀποδοτέον διὰ μετοχ.
 ἐνώϊω, συμμίγνυμι τινί τι, συναίγω εἰς ταυτόν, συνίστημι.
 ἐνώπιόν τινος, ἐν τινι.
 ἐνωρίς, πρωί.
 ἐξ ἐφόδου, κατὰ κράτος.
 ἐξάγω κατὰ τινος, ἐπεξάγω ἐπὶ τινα.
 ἐξαιρετικῶς, διαφερόντως.
 ἐξαίφνης καὶ ἐξ ἀπροσδοκῆτου.
 ἐξακολουθῶ, διάγω, διατελῶ, διαγίγνομαι (μ. μετοχ.) — ἐξακολουθῶ τὴν πορείαν, πορεύομαι τοῦ πρόσω, προάγω τὴν ὁδόν.

ἐξαρτᾶται ἔκ τινος, ἔστιν ἐπί (ἐν)
τινι.

ἐξέρχομαι, μέλλ. ἔξιμι (εἶμι)—
με
τινα, συνεξέρχομαι τινι — διά
τι, ἐπί τι.

ἐξετάζω καὶ σκοπῶ, οὔμαι, ἐξ-
ερευνῶ.

ἐξοδεύω, δαπανῶ, ἀναλίσκω.

ἐξολοθρεύω, διαφθείρω.

ἐξορίζω καὶ ἐκβάλλω, φυγαδεύω.

ἐξόριστος, φυγᾶς.

ἐξορμῶ καὶ ὀρμῶμαι, ἐξελαύνω,
ἀναζεύγνυμι.

ἐξουσιάζω, κρατῶ, ἄρχω τινός—
ἐξουσιάζομαι, ἄρχομαι, κρα-
τοῦμαι.

ἐξυπνος, εὐφύης.

ἐξυπνῶ, ἐγείρομαι.

ἐπαινῶ καὶ εὖ λέγω — ἐπαινοῦ-
μαι καὶ εὖ ἀκούω ὑπό τινος.

ἐπαγαγέρω εἰς τὴν πατρίδα (τὸν
ἐξόριστον), κατὰγω.

ἐπαγέρχομαι, μέλλ. ἐπάνειμι.

ἐπειδὴ καὶ ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ, ἅτε
(μ. μετοχ.)

ἔπειτα καὶ εἶτα, μετὰ ταῦτα, ἐκ
τούτου, μετέπειτα.

ἐπέρχομαι, μέλλ. ἔπειμι (εἶμι)—
ἐπέρχεται σκέψις, ἔννοια ἐμ-
πίπτει τινί.

ἐπιβουλεύω τινί.

ἐπὶ τῷ ὄρφ, ὥστε, ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧ
τε (μ. ἀπαρ. ἐνεστ. ἢ ἀόρ. ἢ
ὀριστ. ἐνεστ.)

ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των, ἐφ' ἑαυτῶν.

ἐπιδιώκω, θηρῶ, διώκω, σπεύ-
δω, ἐφίεμαι, μετέρχομαι.

ἐπιδοκιμάζω, ἐπαινῶ.

ἐπιθεώρησις, ἐξέτασις.

ἐπιθέτω, ἐπιτίθημι τινί τι.

ἐπιθυμῶ καὶ ἐφίεμαι τινος, βού-
λομαι τι, ἐρῶ, ὀρέγομαι τινος
— γὰ γελάσω, γελασείω.

ἐπιμελοῦμαι περὶ τινος, ἐπιμε-
λοῦμαι, κήδομαι τινος.

ἐπιορκῶ τινά.

ἐπιπίπτω τινί.

ἐπιπλήττω τινί καὶ λοιδοροῦμαι
τινί, ἐπιτιμῶ τινι.

ἐπιστρέφω, ἀναστρέφω, ομαι,
ἀναχωρῶ, ἐπαναχωρῶ.

ἐπιστρέφῃ (εἰς τὴν πατρίδα), κά-
θοδος,

ἐπιτιμῶ τινι καὶ ἐγκαλῶ, μέμ-
φομαι τινι, καθάπτομαι τινος,
ψέγω, ἐλέγχω.

ἐπιτήθειος γὰ παρασκευάζῃ, πα-
ρασκευαστικός.

ἐπιτρέπω καὶ συγχωρῶ τινί (μ.
ἀπαρ).

ἐπιτρέπεται, ἔξεστι.

ἐπιτυγχάνω, τυγχάνω τινός —
τὸν σκοπὸν μου, καθ(ἐφ)ικνουῦ-
μαι τοῦ σκοποῦ. Ἐπὶ τῆς ση-
μασίας συναντῶ = ἐπι (ἐν, συν)
τυγχάνω τινί.

ἐπιχειρῶ τινι — ἐπιχ. πόλεμον,
πόλεμον ποιοῦμαι ἢ αἰρομαι,
ὄπλα αἰρομαι, ἐκφέρω τινί
πόλεμον.

ἐρίζω τινί.

ἐπομένη ἡμέρα, ὑστεραία, ἐπιούσα ἡμέρα.

ἐρχομαι καὶ ἀφικνοῦμαι — εἰς χεῖρας, μάχην συνάπτω τινί, συμμίγνυμι, εἰς χεῖρας εἶμι τινί, ὁμοίως χωρῶ τινί.

ἐσπέρα — κατὰ τὴν ἐσπέραν, ἐσπέρας.

ἐτοιμάζω καὶ παρασκευάζω.

εὐάρεστος, ἡδύς.

εὐεργεσία καὶ χάρις.

εὐεργετῶ καὶ εὖ ποιῶ, εὖ δοῶ, ἀγαθὰ ποιῶ τινά — εὐεργετοῦμαι καὶ εὖ πάσχω ὑπό τινος. εὐθὺς ὡς καὶ ἐπει (ἐπειδὴ) τάχιστα, ἐπειδὴ (ἐπειδὴ) πρῶτον.

εὐκαιρία, καιρός.

εὐκόλος, ῥᾶδιος, — εὐκόλως, ῥαδίως.

εὐκολώτερος, ῥᾶζων — εὐκολώτατος, ῥᾶστος.

εὐλογον καὶ εἰκός — εὐλόγως καὶ εἰκότως.

εὐρίσκω ὅτι ἢ μετοχ.

εὐνοϊκός καὶ εὖνους, εὐμενής.

εὐνοϊκῶς καὶ φιλίως ἔχω ἢ διακειμαί τινι.

εὐσπλαγχνίζομαι, οἰκτιρῶ.

εὐτυχής καὶ μακάριος.

εὐτυχῶ καὶ εὖ πράττω.

εὐφραίρομαι καὶ ἠδομαί τινι ἢ ἐπὶ τινί.

εὐχάριστος, ἡδύς.

εὐχαριστοῦμαι, ἠδομαί τινι ἢ ἐπὶ

τινί, ἔστι μοι ἠδομένω, τέρπομαι, ἀρέσκομαι, ἀγαπῶ τινί, στέργω τινί καὶ τι, ἀροῦμαι τινί.

εὐχαριστῶ, χαρίζομαι τινί.

εὐχαριστώως, ἡδέως.

εὐχομαί τινι ἢ πρὸς τινά.

ἔφθασα, ἀφικόμην (ἀόρ. τοῦ ἀφικνοῦμαι).

ἐφ' ὅσον καὶ ἕως, μέχρις οὔ.

ἔχω, ἔχω — ἀνάγκην, χρεῖαν, δέομαί τινος — ἀκόμη χρεῖαν, προσδέομαι — πεποθήσῃν, πιστεύω, πέποθήσῃ τινί — καλήν ὑπόληψιν, εὐδοκιμῶ — τὴν ἀξιῶσιν, ἀζῶ — δὲν ἔχω καιρὸν διὰ τοῦτο, οὐ σχολή μοι πρὸς τοῦτο, ἀσχολία ἔστι μοι πρὸς τοῦτο — μεγάλην ἐπιστοσύνην, ἰσχυρῶς πιστεύω τινί — ἔλλειψιν, ἀπορῶ, ἐνδεῶς ἔχω τινός.

ἕως καὶ ἄχρι, μέχρι, ἔστε, εἰς ὅ. ἕως οὔ, ἕως, πρὶν (μετ' ἀορ. ὀριστ.).

ἕως ὅτου, ἕως, ἕως ἄν (μεθ' ὑποτ.).

Z

ἕστη, τὸ θάλπος.

ζηλεύω, ζηλῶ (ὦ).

ζημῶνω, ζημιῶ (ὦ).

ζητῶ ἀπό τινά τι, αἰτῶ, αἰτοῦμαι τινά τι.

ζῶ καὶ βιῶ (ὦ) — ζῶν ἔτι βλέπω, ἐφορῶ.

ζωγραφῶ καὶ γράφω.

Η

ήμερώνω, ἡμερῶ (όω)
ἠξεύρω, οἶδα, γινώσκω—καλῶς,
ἐπίσταμαι, εἰ οἶδα ὅτι ἡ
μετοχ.
ἠρώτησα καὶ ἠρόμην.
ἠρχόμην, ἦεν, ἐπορευόμην.
ἠσυχάζω καὶ καθεύδω.

Θ

θα (ἐκ τοῦ θέλω νά, θέ νά). 1)
μεθ' ὑποταχτ. ἀποδοτέον διὰ
μέλλ. ὀριστ. π. χ. θα ἔλθω=
ἦξω. 2) μεθ' ἰστορ. ὀριστ. ἀ-
ποδοτέον διὰ τοῦ δυνητικοῦ ἄν
π. χ. θα ἐνόμιζες=ῶον ἄν.
θαυατώνω, θαυατῶ (όω), ἀπο-
κτείνω.
θάπτω καὶ ἀναριροῦμαι.
θαυμάζω καὶ ἄγασμαι — διὰ τι,
τινός.
θέλω καὶ βούλομαι.
θεῖσι, τὰ πράγματα — ἐν ταύτῃ
τῇ θέσει, οὕτως ἐχόντων—δὲν
εἶμαι εἰς ἴσην θέσει, οὐκ ἐξ-
ἴσου εἶμι.
θέτω, τίθημι — εἰς τάξιν, δια-
τάττω — τὴν ψῆφον, τίθεμαι
τὴν ψῆφον.
θεωρῶ ὡς τίποτε, περὶ οὐδενός
ποιοῦμαι—θεωρῶ πολλοῦ λό-
γου ἄξιον, περὶ πολλοῦ ποι-
οῦμαι.
θρήνος καὶ ὄλυφυρμός.
θρόνος, ἀρχή.
θρσιάζω, θύω, σμαί.

Ι

ιατρεῖω καὶ θεραπεύω, ἰῶμαι.
ιδέα, δόξα—μὲ τὴν ιδέαν, ὡς.
ιδιαιτέρως, ἰδίξ.
ιδικός μου, σου, του, μας, σας,
των, ἐμός, σός, αὐτοῦ ἢ ἐαυ-
τοῦ, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέ-
τερος ἢ ἐαυτῶν.
ἴδιος ὁ, αὐτός—ὁ ἴδιος μέ τινα,
ὁ αὐτός τινα.
ιδιωτικός καὶ ἴδιος.
ικάρως μ. ἀπαρ., δυνατός, οἰός
τέ εἶμι, δεινός.
ἴνα οὕτως εἶπω, ὡς (ἔπος) εἰπεῖν
—ἴνα συντόμως εἶπω. ὡς συν-
ελόντι (συντόμως) εἰπεῖν.
ἰππεύω καὶ ἐλαύνω.
ἰππικὸν τὸ καὶ ἡ ἵππος, ἰππεῖς.
ἰσχυρίζομαι (ἀόρ. ἰσχυρισάμην)
καὶ φημί.

Κ

καθ' ἑκάστον ἔτος καὶ κατ' ἐνι-
αὐτόν, ἐκάστου ἔτους.
καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ἐκά-
στης ἡμέρας.
καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἐκ τινος, τὸ
ἐπὶ τινι εἶναι.
καθαρίζω, καθαίρω.
καθηκόν, τὰ δεόντα—κάμνω, τὰ
δεόντα ποιῶ.
καθεὶς ἐκ τῶν δύο, ἑκάτερος.
καθημερινός, ὁ καθ' ἡμέραν.
καθιστῶ, καθίστημι, ποιῶ, ἀπο-
δείκνυμι.
καθώς, ὥσπερ, ὡς.

καὶ μάλιτα, καὶ ταῦτα.
κακολογῶ καὶ λοιδορῶ.
κακὸς καὶ πονηρὸς, φαῦλος.
κακοποιῶ, κακῶς ποιῶ, κακῶ(ῶ).
καλλιερῶ, θεραπεύω.
καλλίτερος (ἢ καλύτερος), καλ-
λίων, βελτίων, ἀμείνων.
καλός, ἀγαθός, χρηστός.
καλότυχος, μακάριος.
καμαρώνω, καλλωπίζομαι.
κάμνω, ποιῶ, πράττω, δρῶ—
ἀρχήν, ἄρχω, ἄρχομαι, ἀρ-
χήν ποιῶμαι — *μερίαν*, μέ-
μνημαι, μνημονεύω τινός —
ἐπιθεώρησιν, ἐξέτασιν ποιῶμαι
— *διαπραγματεύσεις*, λόγους
ποιῶμαι (ἐπικηρυκεύομαι)
πρὸς τινα — *εἰρήνην*, ποιῶμαι
εἰρήνην — *τόπον εἰς τινα*, εἶκω
τινὶ τῆς ὁδοῦ.
κανείς — *δέν*, οὐδείς, μηδείς.
κατ' ἀρχάς, τὸ πρῶτον, τὴν ἀρ-
χήν, τὸ κατ' ἀρχάς, ἐξ ἀρ-
χῆς ἢ ῥηματικῶς διὰ τοῦ ἄρ-
χεσθαι (ἀρχόμενος, ἀρξάμενος).
καταβυθίζω, καταδύω.
κατὰ σειράν, ἐξῆς.
κατὰ τύχην, τυγχάνω (μ. με-
τοχ.).
κατὰ τὴν ἡμέραν, μεθ' ἡμέραν,
ἡμέρας.
κατ' ὀλίγον καὶ κατὰ μικρόν.
καταγεῖλῶ τινος καὶ ἐπισκώπτω
τινά.
κατάγομαι ἐκ τινος, εἰμί, γίγνο-

μαί τινος.
καταδικάζω καὶ κατακρίνω, κα-
ταγιγνώσκω τινός τι — *κατα-*
δικάζω σε εἰς θάνατον, *καταδ-*
σου θάνατον.
καταπλεῶ καὶ κατάγομαι.
κατασκευάζω καὶ ποιῶ.
καταστρέφω διασθείρω, ἀπόλ-
λυμι.
καταστροφή, ὄλεθρος.
καταφρονῶ τινος.
κατεδαφίζω, κατασκάπτω, ἀναι-
ρῶ (εἰς ἔδαφος).
κατήγορος καὶ ὁ διώκων.
κατηγορῶ τινος καὶ κακῶς λέγω,
αἰτιῶμαί τινα, διώκω, ἐγκα-
λῶ τινι, παθ. κατηγοροῦμαι,
κακῶς ἀκούω ὑπὸ τινος, αἰ-
τίαν. ἔχω ἐπὶ τινι, ἐν αἰτίᾳ
εἰμί, φεύγω.
κατηγορούμενος, ὁ φεύγων.
κατορθώματα, τὰ κλέα.
κατορθώνω, διαπράττομαι.
κατώτερος εἶμαι, λείπομαι, ἡτ-
τῶμαι τινος.
καυχῶμαι καὶ μέγα (μεγάλα)
λέγω.
κέντρον, τὸ μέσον.
κλαίω καὶ κλάω, δακρύω.
κοιλία, γαστήρ.
κοινῶς μέ τινα, κοινῇ τινι.
κοιμῶμαι καὶ καθεύδω.
κοπιάζω, κάμνω, πονῶ.
κόπος, πόνος.
κοπτερός, ὀξύς.

κουκουβάρα, ἡ γλαυξ.
 κουράζομαι, ἀποκάμνω, ἀπαγο-
 ρεύω, ἀόρ. ἀπέπειπον μ. μετοχ.
 κράτος, ἀρχή.
 κρημνίζω, καταβάλλω, καθαιρῶ.
 κρύπτω, ομαί τινά τι.
 κρυφίως, λάθρα, κρύφα, λανθάνω
 τινά (μ. μετοχ.), ἀδήλως.
 κτένι, κτεῖς.
 κυνῶ καὶ πλήττω, βάλλω (μα-
 κρόθεν), παίω (ἐκ τοῦ πλη-
 σίον), πληγὰς ἐμβάλλω τινί,
 πληγὰς παίω.
 κυνήγιον, ἡ θήρα, κυνηγέσιον.
 κυνηγῶ, κυνηγετῶ (έω), θηρῶ
 (άω), θηρεύω.
 κυριεύω, αἰρῶ, πορθῶ (έω), παθ.
 ἀλίσκομαι, πορθοῦμαι. Τὸ ἀρ-
 χαῖον κυριεύω = εἰμί κύριός
 τινος.
 κυριεύω διὰ πολιουρχίας, ἐκπολι-
 ορκῶ (έω).
 κύριος, δεσπότης.

Λ

λαμβάνω — λ τιμωρία, δίκην
 τίνω, δίδωμι.
 λαός καὶ λέως, δῆμος, πλῆθος.
 λάφυρα, λεία.
 λέγω τιτί τι καὶ φημί — λέγω
 ὅτι, λέγω ὅτι ἢ ἀπαρ., φημί
 μ. ἀπαρ.
 ληλατῶ, δτῶ (οω), ληίζομαι,
 ἄγω καὶ φέρω, πορθῶ, δι-
 αρπάζω.
 λοιπόν, οὔν, τοίνυν, δῆ, οὐκοῦν.

λυποῦμαι καὶ ἀλγύνομαι. ἀνιῶ-
 μαί.

λύω τι. τινός, ἔχ τινος.

M

μαθητής καὶ συνών, συνδιατρί-
 βων τινί, ὀμιλητής.
 μακρὰν καὶ πόρρω τινός—στρα-
 τοπεδεύω, ἀποστρατοπεδεύο-
 μαί, ἀποσκηνῶ.
 μανθάνω τί τινος ἢ παρά τινος
 —μανθάνω γὰ, μανθάνω (μ.
 ἀπαρ.) — ὅτι. μανθάνω (μ.
 μετοχ.)
 μάχομαί τιτι ἢ προς τινα, μάχην
 συνάπτω τινί, μάχην μάχο-
 μαί.
 μέ (ἐκ τῆς μετά). σὺν τινι; μετά
 τινος ἢ ἔχων, ἄγων, φέρων
 τινά ἢ ἀποδοτέον διὰ δοτ. ὀρ-
 γανικῆς ἢ τροπικῆς.
 μέ ὅλας τὰς δυνάμεις, ἀνά κρά-
 τος.
 μέ τὴν βοήθειάν τινος. σὺν τινι.
 μέ τὴν ἰδέαν } ὡς.
 μέ τὸν σχολόν }
 μέ τὴν συμφωνίαν, ἐπί (μ. δοτ.)
 μέ τὸ μέρος τινός, μετά τινος.
 μεγαλοφρονῶ, μέγα φρονῶ ἐπί
 τινι.
 μέγας βασιλεὺς ὁ καὶ βασιλεύς.
 μέλει τιτί.
 μέλλον τὸ καὶ τὰ ἐσόμενα.
 μέλλω, συνήθως μ. μέλλ. ἀπαρ.
 μέμφομαί τιτι ἢ τινα.
 μένω ἄγνωστος, λανθάνω τινά.

μερικοί. ἔνιοι, ἔστιν οἷ, τινές.
μεσοῦνχιον, μέσα νύκτες.
μετά παρέλευσιν, διὰ (μ. γεν.).
μεταβάλλω καὶ μεταλλάττω —
γνώμη, μεταγινώσκω — τρό-
πον τοῦ ζῆν καὶ φορέματα,
μεταδιαιτώμαι καὶ τὸν βίον
καὶ τὴν ἐσθῆτα.

μεταγενέστεροι, οἱ ἐπιγενόμενοι,
ἐπίγονοι.

μεταδίδω εἰς τινα ἕκ τινος, με-
ταδίδωμί τινί τινος.

μεταθέτω, μετατίθημι.

μετάνοια καὶ μεταμέλεια.

μετανοῶ καὶ μεταμέλομαι, μετα-
μέλει μοί τινος — ὅτι ἔπραξα,
μεταμέλει μοι ποιήσαντι, με-
ταμέλομαι ποιήσας.

μεταξὺ, ἐν (μ. δοτ.), μεταξύ (μ.
γεν.).

μεταχειρίζομαι, χρῶμαί τινι.

μετέρχομαι μέλλ. μέτειμι.

μετέχω τινός καὶ μέτεστί μοι
τινος, κοινωνῶ, μεταλαμβάνω
τινός.

μέχρι τούτου καὶ μέχρι τούτου.

μηχανῶμαι καὶ ἐπινοῶ.

μικρύνομαι, μειοῦμαι (ὀμομαι).

μισητός καὶ ἀπεχθής.

μισθοφόρος (στρατιώτης) καὶ ξέ-
νος.

μισῶ τινα.

μορφή καὶ εἶδος.

N

ναός καὶ νεώς, ἱερόν.

νικητής, ὁ νικῶν.

νικῶ (ζῶ) καὶ κρατῶ, περιγνο-
μαί τινος, παθ. νικῶμαι, κρά-
τουμαι ὑπό τινος, ἠττώμαι
τινος.

νομίζω καὶ οἶομαι, ἠγοῦμαι (μ.
ἀπαρ.)

Ξ

ξένος καὶ ἀλλότριος.

ξερυνθάνω, ἀναδύομαι.

O

ὀδηγῶ, ἄγω — κατά τινος, ἐπί
τινα.

ὀδοιπορῶ καὶ πεζεύω.

ὀλιγαρχικοί καὶ οἱ ὀλίγοι.

ὀλίγον ἐκτιμῶ, περὶ ὀλίγου ποι-
οῦμαι — ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, ἐν
βραχεῖ — ἐπὶ ὀλίγον χρόνον,
βραχύ, βραχὺν χρόνον — ὀλί-
γον ὕστερον, ὀλίγῳ ὕστερον,
οὐ πολλοῦ χρόνου μεταξύ γε-
νομένου — ὀλίγον πρότερον,
ὀλίγῳ πρότερον.

ὀλίγον ἔλειψε, μικροῦ ἐδέησε,
μικρὸν ἀπέλιπε.

ὀλίγος καὶ βραχύς.

ὀλιγότερος, μείων.

ὀλόκληρος, ὅλος.

ὅλος καὶ πᾶς — ὅλοι ὁμοῦ, ἀπαν-
τες, σύμπαντες.

ὀμιλῶ, λέγω, τοὺς λόγους ποι-
οῦμαι.

ὀμοιάζω, ἕνικά τινι, ὁμοίός εἰμι.

ὁμοίός τινι.

ὁμολογῶ μ. ἀπαρ. ἢ ὅτι.

ὄμορος καὶ πρόσχωρος, προσ-
οικῶν.
ὄνειδιζῶ τινὰ διὰ τι, ὄνειδιζῶ
τινὶ τι.
ὄνειδος καὶ αἰσχύνη.
ὄνομάζω καὶ καλῶ.
ὄπαδοί τινος, οἱ περὶ (ἄμφι) τινα
οἱ μετὰ τινος.
ὄπισθοφυλακία καὶ οἱ ἐπὶ πᾶσι.
ὄποιος, ὅστις, ὃς ἄν.
ὄποῖος, ὃς.
ὄποιοσδήποτε ἐκ τῶν δύο, ὀπότε-
ρος.
ὄπωρικόν, ὀπώρα.
ὄργιζομαι τινι καὶ ἐν ὀργῇ τίθε-
μαί τινα, ἐν ὀργῇ, δι' ὀργῆς
ἔχω τινά, χαλεπαίνω, θυμοῦ-
μαι.
ὄργώνω, ἄρῶ(ῶ).
ὄρχιζομαι, ὄμνυμι (παρακ. ὀμώ-
μοκα), ὄρκον ποιοῦμαι— ὄρκ.
νά, ὄμνυμι μ. μέλλ. ἀπαρ.
ὄρμῶ καὶ ἴμαι (μ. ἀπαρ.), ἐμ-
βάλλω.
ὄσάκις, ὅτε, ὀπότε (μετ' εὐκτικ.),
ὅταν, ὀπότεν (μ. ὑποτ.).
ὄσον διὰ σήμερον, τὸ τήμερον εἶ-
ναι— ὄσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐκεί-
νων, τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι—
ὄσον τὸ δυνατόν, ὡς, ὅ, τι (μ.
ὑπερβ.)— ὄσον τὸ δυνατόν πε-
ρισσότερον, ὅ, τι, ὡς μάλιστα.
ὄστις, ὃς (ἐπὶ ὀρισμένων), ὅστις
(ἐπὶ ἀόριστων).
οὐδέποτε καὶ οὐποτε.

οὐδόλωρ, οὐδέν, οὐδαμῶς.
οὗτος ἐδῶ, ὅδε, οὗτοςί.
ὄχυρός καὶ ἔχυρός.
οὐχί, οὐ, μή.
ὄχίρωμα, ἐπιτείχισμα, ἔρυμα.

II

πάλιν καὶ αὖ, αὔθις.
παντάπασι καὶ πάνπαν,
παντελῶς.
παντός εἶδους, παντοῖος.
πάντοτε, αἰεὶ ἢ διὰ τοῦ διατελῶ,
διάγω, οὐ παύομαι μ. μετοχ.
παρά, παρὰ, ἢ (ἐπὶ συγκρίσεως).
παραβαίνω ὄρκον καὶ ἐπιορκῶ.
παρὰ πολὺ, μάλιστα.
παραβλέπω, περιορῶ, παρορῶ.
παραγγέλλω καὶ ἐπιστέλλω.
παραδειγμα— π.χ. οἶον, οἶον δὴ.
παραδέχομαι καὶ φημί, ἀποδέ-
χομαι, ἐπαινῶ, δοκεῖ μοι.
παραινῶ τινι.
παράξενος, παράδοξος.
παραθέτω, παρατίθημι.
παρακινῶ, παρακαλῶ, κελεύω,
παροξύνω.
παρακαλῶ, ἱκετεύω, αἰτῶ, πα-
ραιτοῦμαι τινά τι, δέομαι τι-
νος (ἀόρ. ἐδεήθην).
παρακλήσις, δέσις.
παράλιος πόλις, πόλις ἢ ἐπὶ τῇ
θαλάττῃ.
παρανομῶ καὶ νόμον παραβαίνω.
παρασκευάζομαι, μέσ. ἀόρ. πα-
ρεσκευασάμην, παθ. ἀόρ. πα-
ρεσκευάσθην (σπανίως μέσος).
10

- παραινόμαι*, μῆκος λαμβάνω, μηκύνομαι.
παρατηρῶ, σκοπῶ, θεῶμαι, αἰσθάνομαι.
παρέρχομαι, μέλλ. πάρειμι (εἶμι).
παρενρίσκομαι, παραγίγνομαι τι. *παρέχω* τι *τι*.
παρηγορία, παραμυθία.
παρομοιάζω, εἰκάζω, ὁμοιω(όω).
πάσχω, πείσομαι, ἔπαθον, πέπονθα.
πατρίς—*ἐν τῇ πατρίδι*, οἶκοι—*εἰς τὴν πατρίδα* καὶ οἴκαδε.
πατριωτικός, φιλόπολις.
παύω τι *τά*, μέσον *παύομαι*, λήγω τινός — *παύω* τι *τά* *τά*, *παύω* μ. μετ. π. χ. ἔπαυσα τοὺς Ἕλληνας φοβουμένους—*παύω* (ἐγὼ) *τά*, *παύομαι* μ. μετ. π. χ. *παύομαι* λέγων.
πεδιάς καὶ *πεδίον*.
πεζοὶ καὶ *πεζικόν*. *πεζός* στρατός, *πεζὸν* στράτευμα ἢ ἀπλῶς στράτευμα.
πειθῶ τι *τά*, (παρακ. πέπεικα), *πειθομαί* τι (μέλ. πείσομαι) μ. ἀπαρ.
πεινά καὶ *λιμός*.
πίμπω τι *τι*.
πέποιθά τι.
πεπρωμένη καὶ εἰμαρμένη.
περιδέραιον, στρεπτός.
περικεφαλαία, κράνος.
περικυκλώω, κυκλώ(όω), *κυκλω* περιέρχομαι, συγχλiew.
- περιουσία*, (περι)ουσία.
περιποίησις, θεραπεία.
περιποιῶμαι, θεραπεύω, τιμῶ, περιέπω.
περίπου, εἰς, ἀμφί, περὶ (μ. αἰτ.)—*τὰ εἴης*, τοιάδε
περισσένω, περιέειμι.
περισσότεροι, πλείονες, (πλείους).
περισσότερον, πλεόν, μᾶλλον.
περίστασις, καιρός.
πηγαίνω, εἶμι, πορεύομαι.
πηδῶ (ἀπὸ τοῦ ἵππου), καταπηδῶ ἀπὸ τινος, ἄλλομαι — *ὑπεράνω* τινός, ὑπεράλλομαι *τι*.
πιστεύω τι — *πιστεύω* ὅτι, πιστεύω μ. ἀπαρ.
πλάτος καὶ εὐρος.
πληγῶν, τιτρώσκω.
πληθος καὶ οἱ πολλοί.
πληροφοροῦμαι, πυνθάνομαι, ἀκούω, μανθάνω μ. μετ. ἢ ὅτι.
πλησιάζω τι *τι*.
πλησιον τινός καὶ ἐγγύς, παρὰ (μ. δοτ. ἢ αἰτ.).
πολεμικὰ καὶ τὰ περὶ τὸν πόλεμον.
πόλεμος τι *τι* ἢ πρὸς τινα — *πόλ. ἀρχίζω*, πόλεμον αἶρομαι, πόλεμον ἄρχομαι.
πολεμῶ τι *τι* ἢ πρὸς τινα, πόλεμον ποιῶμαί τι *τι* ἢ πρὸς τινα.
πολύ καὶ ἄγαν.
πολύ ἐκτιμῶ, περὶ πολλοῦ ποιῶμαι.

ποιητικός, μῦς.

ποτέ δέν, οὐδέποτε.

πορευόμεαι καὶ εἶμι. βαίνω.

ποτέ μέχρι τοῦδε, πώποτε.

ποτήριον καὶ κύλιξ.

πράττω καὶ δρῶ, ποιῶ.

πρέπει, δεῖ ἢ ἀποδοτέον διὰ τῶν

τέος ῥηματικῶν π. χ. πρέπει

νὰ ὑπάγωμεν=ίτέον ἡμῖν.

πρεσβευτής πληθ. πρέσβεις —

εἶμαι πρ. πρεσβεύω — πέμπω

πρ, πρεσβεύομαι.

πρὸ πάντων, μάλιστα.

προβλέπω, προορῶ.

προγνωρίζω, πρόοιδα, προγι-

γνώσκω.

προδοσία—κατεδικάσθη ἐπὶ προ-

δοσία, προδοσίας ἔαλω.

προξενῶ, ἐμποιῶ.

προσδένω, ἐπίδοσιν λαμβάνω, ἐ-

πιδίδωμι.

προπορευόμεαι καὶ πρόειμι.

πρὸς δὲ τοῦτοις καὶ ἔτι δέ.

προσαγορεύω καὶ ὀνομάζω, κελῶ.

πρὸς τὸν σχολόν, ὥστε, πρὸς

(ἐπὶ) τό, ἐπὶ τῷ (μ. ἀπαρ.).

προσβάλλω καὶ ἐπιτίθεμαι τινι,

ἐπέρχομαι τινι.

προσβολή καὶ ἐπιδρομή—κάμνω

προσβολήν, προσβολήν ποιού-

μαι πρὸς, ἐπὶ τινα.

προσδοῶ μ. ἀπαρ.

προσεγγίζω, προσεγγιγγίμι τινι.

προσέρχομαι, μέλλ. πρόσειμι.

προσέχω τινί (τὸν νοῦν) καὶ ὀρῶ.

προσκαλῶ καὶ παρακαλῶ.

προσλαβῶ, πειρῶμαι.

προστάτω τινί τι.

προσφάμιον, ὄψον.

προτείνω ἐγγράφως, γράφω —

προτ. ψήφισμα, γράφω ψήφ.

πρότερον καὶ πρόσθεν.

προτιμῶ καὶ (προ)αἰροῦμαι τινα

ἢ τί τις, μᾶλλον αἰροῦμαι,

προκρίνω.

προτρέπω καὶ προτρέπομαι, πα-

ρακαλῶ, κελεύω, παρακελεύο-

μαί τινι, προκαλοῦμαι τινα.

προφασίζομαι καὶ πρόφασιν ποι-

οῦμαι, προσποιῶμαι.

προφθάνω, φθάνω τινα (μ. μετ.)

(προ)φυλάττομαι τινα.

προχωρῶ καὶ πρόειμι, εἶμι τοῦ

πρόσω, προάγω, προελαύνω.

πρῶτος — κατὰ πρῶτον, κατ'

ἀρχάς, τὸ πρῶτον.

πτέρυξ, κέρας (τοῦ στρατοῦ).

πωλῶ καὶ πιπράσκω, ἀποδίδο-

μαι, διατίθεμαι.

πῶς γὰ, ὅπως μ. μέλλ. ὄριστ.

Ρ

ῥαντίζω, ῥαίνω.

ῥίπτω καὶ βάλλω—ῥίπτω κάτω,

καταβάλλω.

Σ

σύνω, σθέννυμι.

σηκώνω, ἀνίστημι, ἐγειρώ, αἶρω,

ὑψῶ(ῶ).

σημερινή ἢ, ἡ τήμερον (δηλαδὴ

ἡμέρα).

σιωπῶ καὶ σιγῶ.
σκεπτικός, σύννους.
σκέπτομαι, βουλευομαι (μέσ. ἀόρ.
ἐβουλευσάμην, παθ. ἀόρ. ἐ-
βουλεύθην), σκοπῶ-οὔμαι, ἐν-
νοῶ, λογίζομαι, ἐνθυμοῦμαι.
σκέψις καὶ βουλή, τὸ βουλευέ-
σθαι, ἡ γνώμη, σύνεσις, λο-
γισμός.
σκόπιμος, προνοητικός.
σπεύδω καὶ ἐπείγομαι.
σταίνω (στήνω), ἴστημι.
στάσις — κάμνω στ., στασιάζω,
ἀφίσταμαι — διεγείρω, στάσιν
ποιοῦμαι.
στέλλω καὶ προσκαλῶ, μεταπέμ-
πομαι.
στενοχωρία, θλίψις.
στέφανος καὶ διάδημα.
στεφανῶν, στεφανῶ(όν), στέ-
φω.
στιγμαῖος, ἐκ τοῦ παραχρῆμα.
στολιζῶ, κοσμῶ.
στολισμός, κόσμος,
στόλος καὶ ναυτικόν, νῆες.
στραγγιστήριον, ἡθμός.
στράτευμα καὶ στρατιά, στρατός.
στρατεύομαι ἐπὶ τινα.
στρώνω, στρώννυμι.
συγγενής καὶ οἰκείος, προσήκων.
συγκεχωρημένον, θέμις (ἔστιν).
συγκοπιάζω, συμπονῶ.
συχχρονοί, οἱ κατὰ τινα, οἱ ἐπὶ
τινος.
συχχρότως, ἄμα (μ. δεσ.).

συχχρόρησις, συγγνώμη — ζητῶ,
συγγνώμην αἰτοῦμαι τινα.
συχχωρῶ, συγγιγνώσκω τινί,
συγγνώμων εἰμί.
συκοφαντῶ καὶ διαβάλλω.
συλλογίζομαι καὶ λογίζομαι, ἐν-
θυμοῦμαι.
συλλυποῦμαι καὶ συνάχθομαι
τινι.
συμβαίνει καὶ γίγνεται μ. ἀπαρ.
συμβουλεύω τινί.
συμμαχία — κάμνω σ. ποιοῦμαι
σ. τινί ἢ πρὸς τινα.
συμπλέκομαι, συμβάλλω, χεῖρας
συνάπτω, συμμίγνυμι, εἰς χεῖ-
ρας εἰμι, ὁμοσε χωρῶ τινι.
συμπολίτης, πολίτης.
συμφιλίω, διαλλάττω.
συμφωνῶ, ὁμολογῶ, σύμφημι,
συντίθεμαί τινι, συγχωρῶ, ἐ-
παινῶ.
συμφώνως πρὸς, πρὸς τι, σύν
τινι, κατὰ τι.
συναθροίζω καὶ ἀθροίζω, συλλέ-
γω, συνάγω.
συναισθάνομαι, σύννοϊδα ἐμαυτῶ
(ὄντι ἢ ὄν).
συναρτῶ καὶ ἐν(συν)τυγχάνω, ἄ-
παντῶ τινι.
συναρταστροφῆ, συνουσία, ὁμιλία,
διατριβή.
συναρτασρέφομαι, σύνειμι, ὁμιλῶ
τινι, συγγίγνομαι τινι.
συνάπτω π. χ. μάχην, πόλεμον
— εἰρήνην ἢ συμμαχίαν, ποι-

T

οὔμαι εἶρ. ἢ συμμ. πρὸς τινα.
 συναλλάττω, συναλλάττω,
 διαλλάττω.
 συνενώνω, συζεύγνυμι, συναίγω.
 —συνενώομαι (περὶ ποτα-
 μῶν) συμβάλλω, συρρέω, (περὶ
 στρατῶν) συμμίγνυμι, προσ-
 μίγνυμι τινι.
 συνεξοδεύω, συναναλίσκω.
 συνέρχομαι, μέλλ. σύνειμι τινι.
 συνήθεια, ἔθος, νόμος—εἶνε, ἔθος
 ἐστὶ, νομίζεται (μ. ἀπαρ.).
 συνηθίζω (μεταβ.) ἐθίζω—συν-
 ηθίζω—εἶμαι συνηθισμένος
 τὰ εἶωθα (μ. ἀπαρ.).
 συνθῆκαι, σπονδαί—κάμνω συν-
 θήκας, σπονδάς ποιούμαι, σπέν-
 δομαί τινι ἢ πρὸς τινα.
 συνηλικιώτης, ἡλιξ, ἡλικιώτης,
 ὁμηλιξ, ικος.
 συνοδεύω, συνακολουθῶ τινι, συμ-
 προπέμπω τινά, συμπροάγω.
 συνομιλῶ, διαλέγομαι τινι ἢ πρὸς
 τινα.
 συνορεῶ, ὁμορός εἶμι, πρόσ-
 ορός εἶμι τινι.
 συντελῶ, συμβάλλομαι.
 συχνάκις, πολλάκις, συχνόν.
 σφάλλω, ἀμαρτάνω εἰς (περὶ,
 πρὸς) τινα.
 σφάλμα, ἀμάρτημα.
 σχεδὸν καὶ μικροῦ δεῖν, ὡς (ἔπος)
 εἰπεῖν, ὀλίγου, ὀλίγου δεῖν, σχε-
 δὸν τι—πάντες, ὅσον οὐ πάν-
 τες.

τάγμα καὶ τάξις.
 ταλαίπωρος καὶ τάλας.
 ταχύτερον, θάπτον—ταχύτατα,
 τάχιστα.
 τελειώνω, τελῶ, τελευτῶ, πε-
 ραίνω, ἀνύτω, (πόλεμον) κα-
 ταλύω.
 τελευταῖος, καὶ ἔσχατος.
 τέλος καὶ τελευτή, πέρας—ἐπὶ
 τέλους, τέλος, τὸ τελευταῖον,
 τελευτῶν, ὕστατα, ὕστατον.
 τιμῶ πολὺ, περὶ πολλοῦ ποιού-
 μαι.
 τιμωρία καὶ ζημία.
 τιμωρῶ, τιμωροῦμαι, κολάζω,
 ζημιῶ, δίκην ἐπιτίθημι τινι,
 δίκην λαμβάνω παρά τινος—
 τιμωρῶ τινα διὰ τι, ἀποτίνομαι
 τινά τινος, παθ. δίκην δίδω-
 μί τινι.
 τινὲς καὶ ἔνιοι, ἔστιν οἷ.
 τοιουτοτρόπως, οὕτω.
 τοποθεσία, τόπος.
 τόσον μέγας, τηλικούτος—τόσον
 πολὺς, τοσοῦτος.
 τραγουδῶ, ᾄδω.
 τρελλάινομαι, μαίνομαι.
 τρέφω καὶ σιτίζω.
 τρέχω ἐφιππος, ἐλαύνω.
 τρόπος—κατὰ πάντα τρόπον,
 παντὶ τρόπῳ (πάντα τρόπον),
 πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ—
 κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδενὶ
 τρόπῳ (οὐδένα τρόπον) κατὰ

τοῦτον τὸν τρ. τοῦτον τὸν τρ.
 (τούτῳ τῷ τρόπῳ).
 τρόφιμα, τὰ ἐπιτήδεια.
 τσακάλι, θῶς, θῶς.
 τρώγω, ἐσθίω.
 τυγχάνω τιος — τυγχάνω γὰ,
 τυγχάνω μ. μετ.
 τάρα, νῦν.

Υ

ὑπάργω, εἶμι.
 ὑπακούω καὶ πείθομαι τινί.
 ὑπαδρεύω, ἐκδίδωμι.
 ὑπάρχω, εἶμι.
 ὑπερασπίζομαι, ἀμύνω τινί.
 ὑπερβολικῶς, ἄγαν.
 ὑπερέχω καὶ προσέχω, κρατι-
 στεύω, κρατῶ, περιέειμι, περι-
 γίγνομαι.
 ὑπερηφάνεια, ὕβρις.
 ὑπερηφανεύομαι, ἐπαίρομαι.
 ὑπισχνοῦμαι ὅτι, ὑπισχνοῦμαι μ.
 μέλλ. ἀπαρ.
 ὑπεσχέθην, ὑπεσχόμην.
 ὑπηρετῶ τι
 ὑποδιοικητής, ὑπαρχος.
 ὑποδουλώω, δουλώ(ω), δουλοῦ-
 μαι.
 ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τιος) ὑπὸ
 ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τιος) τινί
 ὑποδέω ὑποδῶ(έω).
 ὑποκάμισον, χιτῶν.
 ὑποκάτω καὶ ὑπὸ (μ. δοτ. ἢ ἐπι
 κινήσεως αἰτιατ.),
 ὑπομένω καὶ κάρτερῶ.
 ὑπομνήσκω τινά τι, ὅτι.

ὑποπτεύω καὶ ὑπονοῶ, ὀποποπέω.
 ὑπόσχομαι, ὑπισχνοῦμαι, ἐπαγ-
 γέλλομαι.
 ὑποτάσσω, καταστρέφομαι, χει-
 ροῦμαι, καταδουλώ, ὑπ' ἐμαυ-
 τῷ ποιῶμαι, ὑποχείριον ποι-
 οῦμαι.
 ὑποχωρῶ καὶ ὑπέκω τινί.
 ὕστερον καὶ ἔπειτα, μετέπειτα.
 ὕστερος καὶ ὕστεραῖος, ἐπιών,
 οὔσα, ὄν.

Φ

φαγητόν, βρῶσις, σίτος.
 φαίνεται καλόν, δοκεῖ τινί.
 φαίνομαι ὅτι (=εἶμαι φανερός),
 φαίνομαι μ. μετ. — φαίνομα,
 (=προσποιοῦμαι) ὅτι, φαίνο-
 μαι καὶ δοκῶ (μ. ἀπαρ.).
 φανερός καὶ δηλός, ἐναργής, ἐν-
 δηλός, ἐμφανής.
 φανερῶν, φανερόν ποιῶ, δηλῶ.
 φείδομαι τιος, (φείσομαι, ἐφει-
 σάμην).
 φέρομαι ὕβριστικῶς, ὕβρίζω.
 φέρω καὶ ἄγω.
 φεύγω, μέλλ. φεύξομαι καὶ φευ-
 ξοῦμαι.
 φθάνω, ἀφικνοῦμαι — φθάνω εἰς,
 καθήκω εἰς, ἐξικνοῦμαι.
 φθορῶ τινί τιος.
 φιλάργυρος καὶ πλεονέκτης.
 φιλορικία, ἔρις.
 φιλορικῶ, ἐρίζω τινί.
 φλύαρος καὶ λάλος, ἀδολέσχης.
 φοβερὸς καὶ δεινός.

φοβοῦμαι καὶ δέδοικα, ὀρρωδῶ.
φορεῦν καὶ (ἀπο)κτείνω, ἀπο-
κτίννυμι, κατασφάττω, δια-
χρῶμαι, ἀναιρῶ· παθ. φο-
νεύομαι, ἀποθνήσκω ὑπό τινας.
φόρεμα, ἐσθῆς, ἱμάτιον.
φόρος καὶ δασμός.
φορῶ, ἀμφιέννυμαι.
φρόνιμος καὶ συνετός, σώφρων,
εὖ φρονῶν.
φροντίζω καὶ ἐπιμελοῦμαι, ἐπι-
μέλειαν ποιοῦμαι· τινας, σπου-
δάζω περὶ τι, μέλει μοι τινας.
φρουρὰ καὶ φυλακή.
φυγή—ἔτρεψα εἰς φυγὴν καὶ ἐ-
τρεψάμην.
φυλακή καὶ εἰρκτή, δεσμοκτήριον.
φυλάττομαι καὶ εὐλαβοῦμαι τινα.
φυλάττω ὄρκους καὶ ἐμπεδῶ(ῶ).
φυτρῶνω, φύομαι.
φωτάζω, βοῶ(ῶ).

X

χαίρω τινὶ ἢ ἐπὶ τινὶ.
χαλιρὸς καὶ ἡνία.
χάτω, ἀπόλλυμι, ἀποβάλλω.
χαρίζομαι τινὶ.

χαρακτήρ, τρόπος.
χειρότερος, χείρων.
χορεύω καὶ ὀρχοῦμαι.
χορταίνω, κορέννυμι, πίμπλημι.
χόρτος καὶ χιλός.
χρειαζομαι, δέομαι· τινας.
χρειώδης, τὰ ἐπιτήδεια.
χρήματα καὶ ἀργύριον.
χρήσιμος καὶ ἐπιτήδειος, ὠφέ-
λιμος εἰς.

χρησμός καὶ μαντεύειν—δίδοι χρ
ἀναιρεῖν.
χρόμαι, ἐκβάλλω, ἐξίημι, βέω
εἰς, ἐμβάλλω εἰς.
χωρίζομαι καὶ δίχα γίγνομαι.
χωρίσιον, κώμη.

Ψ

ψάλλω, ᾄδω.

Ω

ᾠραῖος, καλός.
ᾠραιότης, κάλλος.
ᾠφέλεια καὶ ὄνησις.
ᾠφέλιμος καὶ λυσιτελής, σύμ-
φορος.
ᾠφελῶ καὶ ὀνίνημί τινα, λυσι-
τελῶ, συμφέρω· τινὶ.

Σελίς	Ἀριθμ.		Κατα- βαίνη §
		Μέρος Α'. Παραδείγματα πρὸς ἄσκησιν.	
1	1	Ἄρθρον, ὡς ἄντωνυμία	276—277
1	2	ἀτομικόν, γενικόν, ὄνομ. προσώπων καὶ χωρῶν	278—281
2	3	παράλειψις ἄρθρου, μετὰ τῶν ἐπιθέτων κλπ.	281—287
3	4	ἐπιθετοποιός καὶ οὐσιαστικοποιός δυνάμεις, ἐπι- τῶν ἄντωνυμιῶν καὶ ἀπολύτων ἀριθμητικ.	288—295
4	5	ἀνάμικτα παραδείγματα ἄρθρου	276—295
5	6	Χρόνοι α' ἐν τῇ ὀριστικῇ	175—190
5	7	β' ἐν ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσεσι	191
7	8—9	ἀνάμικτα παραδείγματα χρόνων	175—191
8	10	Ἐγκλίσεις α' ἐπὶ τῶν ἀνεξαρτήτων προτάσεων. ὀριστικῇ	192—199
9	11	ὕποτακτικῇ, εὐκτικῇ, προστακτικῇ	200—203
10	12—13	ἀνάμικτα παραδείγματα ἐγκλίσεων ἐν ταῖς ἀ- νεξαρτήτοις προτάσεσι	192—203
11	14	β' ἐπὶ τῶν ἐξηρητημένων προτάσεων εἰδικαὶ προτάσεις	207
12	15	εἰδικαὶ προτάσεις ἢ ἀπαρέμφατος εἰδικαὶ προ- τάσεις ἢ μετοχῇ	207
12	16	αἰτιολογικαὶ προτάσεις	213—214
13	17	ἀνάμικτα παραδείγματα αἰτιολογικῶν καὶ εἰδι- κῶν προτάσεων.	207,
14	18	ἑρωτηματικαὶ προτάσεις α' εὐθεῖα, β' πλαγία.	213—214
14	18		205—206
15	19	προτάσεις ἀποπειρας, ὅπως μετὰ τὰ ῥήματα τὰ δηλοῦντα σπουδὴν κλ. τὰ φόβου σημαντικά.	208—209
16	20—21	ἀνάμικτα παραδείγματα ἑρωτημ. προτάσεων.	210—212
16	20—21		205—206
18	22	τελικαὶ προτάσεις	208—212
18	23	συμπερασματικαὶ προτάσεις	215
19	24	ἀνάμικτα παραδείγματα τελικῶν καὶ συμπερα- σματικῶν προτάσεων	217—218
19	24		215,
20—21	25—26	ὑποθετικαὶ προτάσεις	216—218
22	27	ἀνάμικτα παραδείγματα ὑποθετικῶν προτάσεων.	219—224
23—24	28—29	ἀναφορικαὶ προτάσεις	» »
24	30	ἀνάμικτα παραδείγματα ἀναφορ. προτάσεων.	233—238
25	31	χρονικαὶ προτάσεις	» »
26	32	τὸ πρὶν	239
27	33	ἀνάμικτα παραδείγματα χρονικῶν προτάσεων.	240
27	33		239—240
28	34	πλάγιος λόγος.	272—275
29	35	ἀνάμικτα παραδείγματα πλαγίου λόγου.	» »
29	36	ἕξις ἢ ἀφομοίωσις τῶν ἐγκλίσεων	215 σημ. β'
29	36		237 σημ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Παπαβα- σιλείου §	Κοφινιώ- του §	Κόκκαλη §	Δημοπού- λου §	Τσερέπη §	Ζηκίδου §	Παπαν- δρέου §
63	92	27,1	75	335—336	269 272	193—195
64, 66	93	27, 2—4	76	337—340	273—275	196
σημ. 1						
66—72	94	» »	77	341—349	276—277 και 282	198, 204 197,
78	95—96	27, 5—7	78, 88	350—360	278—281	205—212
63—73	92—96	27	75—78	335—360	269—282	193—212
188—198	55—64	21, Α'	44—51	211—223	188—200	366—375
199—202	65	21, Β'	52	224—231	—	376, 418
188—202	55—65	21 Α'-Β'	44—52	211—231	188—200	366—376
203—214	66—68	22, Α', 1	53—54	232—236	202—204	354
216—218	67—69	22, Α' 2-5	55—57	237—242	205—211	355—359
203—218	66—70	22, Α' 1-5	53—57	232—242	202—211	354—359
219—224	72	22, Β' 2	65	254—255	549—555	378—381
224 σημ. 6.	72, 5	22, Β', 2 σημ. 3	65 σημ. 2	255 σημ. 7	217 σημ. 3. 238 σημ. 1	382
225—226	74	22, Β', 5	66	256—258	548	383—386
219—226	72—74	22, Β' 2-5	65—66	254—258	548—555	378—386
210,	73, 1—5	22, Α', 6, Β', 3, 1-3	58, 72, 1—2	249—250 259—260	576—581 581—583	360—363 387—388
227—228						
229—233	73, 6—10	22, Β', 4-5	72, 3—5	261—265	576—583	389
210,	73	22, Α', 6	58, 72	249—250	524—530	360—363
227—233		Β', 3-5		259—265	556—560	387—389
235	75, 1—3	22, Β', 4	68	266—267	524—530	410—411
234	76	22, Β', 6	67	269—272	556—560	414—417
234—235	75—76	22, Β', 4, 6	67—68	266—272	561—575	410—417
236—243	77	22, Β', 8	69	273—277	» »	395—397
»	»	»	»	»	»	»
250—254	78	22, Β', 10	70	284—288	531—540	398—404
»	»	»	»	»	»	»
244—247	79, 1—4	22, Β', 12	71, 1—2	291—293	541—547	405—407
248—249	79, 5—7	22, Β', 14	71, 3	294—295	—	408
244—249	79	22, Β', 12 και 14	71	291—295	541—547	405—408
255—259	80	23	73	328—334	584—585	390—394
»	»	»	»	»	»	»
235 σημ. 1	75, 4, 78 σ.	23, Β', σημ.	130, 1, 8'	267 σημ. 4,	529, 606,	400, 406,
247 σημ. 1	α' και 6'	6 και 9,		268, 288,	σημ. 4,	σημ. 2, 412
254 σημ. 1	79, 4	11, 13		3 σημ. και	543 σημ. 2	

Σελίς	Ἀριθμ.		Κατα- βαίνη §
30—32	37—39	ἀνάμικτα παραδείγματα τῆς χρήσεως τῶν ἐγ- κλίσεων πρὸς ἐπανάληψιν.	192—240
- 32	40	Ἀκτωνομίαι. α' προσωπικαὶ καὶ ἡ αὐτός . . .	296—301
33	41	β' αὐτοπαθεῖς . . .	302—303
34	42	γ' κτητικαὶ . . .	304—307
34	43	δ' δεικτικαὶ καὶ ἀλληλοπαθεῖς . . .	308—314
35	44	ε' ἀναφορικά . . .	315—328
36	45	ς' ἐρωτηματικαὶ καὶ ἀόριστοι . . .	329—347
37—40	46—49	ἀνάμικτα παραδείγματα ἄντωνυμιῶν.	296—347
40	50	Προθέσεις. α' μετὰ μιᾶς πτώσεως 1. μετὰ γενι- κῆς (ἀντί, ἀπό, ἐκ, πρό). . .	348—358
41	51	2 μετὰ δοτικῆς (ἐν, σύν). . .	359—362
42	52	3. μετὰ αἰτιατικῆς (εἰς, ἀνά, ὡς). . .	363—366
43	53	β' προθέσεις μετὰ δύο πτώσεων (διά, κατά)	367—373
43	54	» » » » (μετά, ὑπέρ). . .	374—379
44	55	γ' προθέσεις μετὰ 3 πτώσεων (περί, ἄμφί)	380—388
45	56	» » » » (παρά, πρὸς). . .	393—400
46	57	» » » » (ἐπί, ὑπό). . .	389—392 401—404
47—48	58	ἀνάμικτα παραδείγματα προθέσεων. . .	348—404
49	59—60	Μέρος Β'. Θέματα συνεχῆ. Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου. Περὶ τῶν Ἑλ- λήνων μισθοφόρων.	
50	61	Ὁ Ἀθηναῖος Ξενοφῶν συνεχestraτεύει μετὰ τοῦ νεω- τέρου Κύρου	
51	62	Ἐπὶ τῶν χρόνων. Πῶς ὁ Ἀγησίλαος ἐν Ἀσίᾳ ἐπολέμησεν.	
52	63	» » Ἡ ἐν Ἀλιάρτῳ μάχη.	
53—54	64—65	Ἐπὶ τῶν ἐγκλίσεων. α' Ἐν ταῖς ἀνεξαρτήτοις προτάσεσι. Πολεμικὸν συμβούλιον.	
55	66	β' ἐν ταῖς ἐξηρημέναις προτάσεσι. 1. ἐν ταῖς εἰδικαῖς. Ἀνάκλησις Ἀγησίλαου.	
56	67	2. ἐν ταῖς εἰδικαῖς, αἰτιολ. καὶ ἐρωτηματικαῖς. Ὁ Ξε- νοφῶν σκέπτεται ἂν πρέπει νὰ ἰδρύσῃ ἀποικίαν ἐν τῷ Πόντῳ.	
57	68	3. ἐν ταῖς τελικαῖς. Οἱ Ἕλληνες ἀρνοῦνται τὴν παρά- δοσιν τῶν ὀπλῶν.	
58	69	Ὁ Ἀριαῖος ὀρκίζεται εἰς τοὺς Ἕλληνας φίλαν καὶ συμμαχίαν.	
58	70	4. ἐν ταῖς συμπερασματικαῖς. Περὶ τοῦ Λακεδαιμονίου Χειρισφοῦ.	
59	71	5 ἐν ταῖς ὑποθετ. Ὁ θάνατος τοῦ βασιλέως Κλεομβρότου.	
60	72	Τὰ πρὸ τῆς Ἀνταλκιδείου εἰρήνης.	
61	73	6. ἐν ταῖς ἀναφορικαῖς. Διάταξις τοῦ Λυκούργου.	
61	74	Ὁ μῦθος τοῦ κυνὸς καὶ τοῦ προβάτου.	
62	75	7. ἐν ταῖς χρονικαῖς. Ὁ Ἀπόλλων σφάζει τοὺς Δελφοὺς.	
62	76	Περὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα.	

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Παπαβα- σιλείου §	Κοφινιώ- του §	Κόκκαλη §	Δημοπού- λου §	Τσερέπη §	Ζηκίδου §	Παπαν- δρέου §
203—259	66—80	22, Α ' -23	53—57, 65—73	232—295 328—334	202—212 522—585	354—359 378—412
116—120	97—98	28, 1—2	79—80	361—368	284—290	214, 231
121—122	99	28, 3	81	369—370	291—297	216—220
124—128	100	28, 4	82	371—373	298—303	222—223
129—132	101—102	28—5—6	83—84	374—379	321—330	224—230
133—137	103	28, 7	85	380—388	331—347	232—246
138—141	104—106	28, 8—10	86—87	389—405	305—320	247—272
146—141	97—106	28, 1—10	79—87	361—405	234—347	214—272
149—150						
153. 160	108—111	29, Α ' 1-4	89—94	118—122	409—417	285—292
153. 162	115—116	29, Β ' 1-2	95—96	123—124	418—423	300—303
152. 148	117—119	29, Γ ' 1-3	97—98	125—127	424—430	306—311
151. 156	120—121	29, Δ ' 1-2	99—100	128, 130	431—436	312—317
157. 163	122—123	29, Δ ' 3-4	101—105	129, 135	437—439	318—323
147. 159	124—125	29, Ε ' 1-2	102—103	132—133	441—444	324—329
158. 461	126—127	29, Ε ' 3-4	106—107	136—137	453—456	338—345
155. 164	128—129	29, Ε ' 5-6	104—108	134, 138	445—448	330—337
147—165	108—129	29, Α ' -Ε'	89—108	118—138	409—468	285—345

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Σελίς	Ἀριθμ.	
63	77	Ἐπὶ τῶν ἀντιωνυμῶν. Ὁ Κλέαρχος καὶ ὁ Τισσαφέρνης δια- λέγονται πρὸς ἀλλήλους.
64	78	Ὁ Κλέαρχος ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς λοχαγ. τοῦ Προξένου.
65	79	Ἐπὶ τῶν προθέσεων. Περί τοῦ Γ' Μεσσηνιακοῦ πολέμου.
66	80	Τὸ Κυλώνειον ἄγος.
67	81	Ἐκ τῶν Ξενοφ. Ἄπομν. Δικασκαλία καὶ βίος Σωκράτους.
68	82	» ————— » Εὐσέβεια Σωκράτους.
68	83—84	» ————— » Ἡ Σωκράτους θεολογία.
69	85	» ————— » Ἡ ἐγκρατεία εἶνε κρηπίς πάσης ἀρετῆς.
70	86	» ————— » Ἡ εὐδαιμονία δὲν εἶνε ἐν τῇ τροφῇ καὶ πολυτελείᾳ.
71	87	» ————— » Ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ ἐσθίμῳ.
71	88	» ————— » Κακία καὶ Ἀρετή.
72	89	» ————— » Σωκράτης καὶ Ἀρίστιππος.
73	90	» ————— » Ὁ κοσμοπολίτης.
73	91	» ————— » Ἐγκώμιον τῆς ἐγκρατείας.
74	92	» ————— » Ἡ πρὸς τοὺς γονεῖς ἀγάπη.
75	93	» ————— » Ἀδελφικὴ ἀγάπη.
76	94	» ————— » Ἀξία τῆς φιλίας.
76	95	» ————— » Πᾶς τις ποιεῖ νὰ προσπαθῇ νὰ εἶνε πλείστου ἀξίος φίλος.
77	96	» ————— » Ἐκλογή φίλων.
77	97	» ————— » Περί τοῦ τρόπου τῆς ἀποκτ. φίλων
78	98	» ————— » Ἐντιμος ἐργασία καὶ τοὺς ἐλευ- θέρους δὲν κατασιγῶνει.
78	99	» ————— » Τὸ καθήκον τοῦ στρατηγοῦ.
79	100—101	» ————— » Πῶς οἱ Ἀθηναῖοι δύνανται ν' ἀ- νακτήσωσι τὴν ἀρχαίαν εὐ- κλείαν, ἐν τοῖς πολεμικοῖς.
80	102—103	» ————— » Αἱ τῶ πολιτικῶ χρήσιμοι γνώσεις
81—85	104—109	Ἐκ τοῦ Θουκυδίδου. Τὰ περὶ Πλάταιαν γεγόμενα ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ.
86	110	Δημοσθένης.
87	111	Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ Δημοσθένους.
87	112	Διὰ τί οἱ Ἕλληνες ἀπάλεσαν τὴν ἐλευθερίαν των.
88	113	Ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος καὶ στρατός.
89	114	Ὁ χαρακτήρ τοῦ Φιλίππου.
90	115	Οἱ πολιτευόμενοι τῶν Ἀθηναίων καὶ ὁ δῆμος.
90	116	Ὁ Δημοσθένης προτρέπει τοὺς Ἀθηναίους νὰ πολεμή- σωσι πρὸς τὸν Φίλιππον.
91—92	117—119	Λόγος ὑπὲρ τῆς Ὀλύμπου.
93—95	120—124	Ἐκ τοῦ Πλάτωνος. Κρίτων.
96—98	125—128	Ἡ ἀπολογία τοῦ Σωκράτους.
98	129	Γνώμη Σωκράτους περὶ θανάτου.
99—100	130—131	Σωκράτης καὶ Πρωταγόρας.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Σελίς	Ἀριθμ.	
100	132—133	Σωκράτης καὶ Γοργίας.
101	134	Σωκράτης καὶ Πῶλος
102	135	Ἐχεκράτης.
103—104	136—137	Φαίδων.
104	138—139	Οἱ μαθηταὶ βλέπουσι τὸν Σωκράτην διὰ τελευτ. φορᾶν.
105—106	140—141	Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς.
107—131		Σημειώσεις.
132—151		Δεξιλόγιον.

Διορθωτέα.

Ἐν σελ. 16 στίχ. 21 φαίνησαι.— 21 στ. 6 δέ.— 22 στ. 14 δὲν ἔπινεν.— 23 στ. 19 νὰ μὴ κάμνητε.— 27 στ. 1 δὲν ἔπαυσαν¹.— 36 στ. 28 διώρυχος— 41 στ. 16 ἐκ σοῦ ἔξαρτᾶται².— 42 στ. προτελευταῖος : μένης. — 46 στ. 22 ἐκεῖνα τὰ ὅποια⁷ πρὸς ὠφέλειαν.— 51 στ. 26 Πῶς.— 56 στ. 18 ἐκεῖνο τὸ σχέδιον.— 59 στ. 11 διαγραπτέον τό : οὔτοι.— 65 στ. 15 πόσον.— 71 στ. 19 διὰ τό.— 80 στ. 8 τὰς — 87 στ. 27 τοῦ.— 88 στ. 3 τοὺς (συμ)-πλητίας του.— 88 στ. 8 Δημοσθένης.— 102 στ. 6 ἔγην νοῦν.— 102 στ. 28 ἤρῳτα.— 104 στ. 12 αὐτὸν ἐκ — 125 στ. 28 ἄορ.— 132 στ. 4 συνώνυμοι καί. Γραπτέον πανταχοῦ φιλονικῶ.

Προσθετέα.

Ἐν τῷ πίνακι τῶν περιεχομένων σελ. 152 στ. προτελευτ. μετὰ τὸ σήμ. 6' πρόσθεσις 216—σελ. 153 στήλη 5 Τσερέπη στ. τελευτ. μετὰ τὸ καὶ πρόσθεσις 4,293,3 σήμ. 1,2.— σελ. 155 στήλη Παπαβασιλείου στίχ. 6 πρὸ τοῦ 129 πρόσθεσις 143, στίχ. 13 μετὰ τὸ 148 πρόσθεσις 165. Ἐν στήλῃ Δημοπούλου στίχ. προτελευτ. μετὰ τὸ 104 πρόσθεσις καί' ἐν στήλῃ Ζηκίδου στίχ. 15 μετὰ τὸ 439 πρόσθεσις 449—452. στίχ. 16 μετὰ τὸ 444 πρόσθεσις 457—460, στίχ. 17 μετὰ τὸ 456 πρόσθεσις 461—464, στίχ. 18 μετὰ τὸ 448 πρόσθεσις 465—468.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

Οἱ κυριώτεροι κανόνες περὶ τῶν ἐγκλίσεων πρὸς ἐπανάληψιν μετὰ παραδειγμάτων τῆς ἀρχαίας καὶ τῶν ἀντιτοίχων τῆς νεωτέρας.

α'. Ἐν ταῖς ἀνεξαρτήτοις προτάσει

Ἡ ὀριστικὴ τῶν ἱστορικῶν χρόνων μετὰ τοῦ *ἄρ* δηλοῖ τὸ ἀπραγματοποίητον:

1) ἐν τῷ παρόντι (παρατατ.): ἔλεγον *ἄν*=θὰ ἔλεγον ἢ ἤθελον λέγει (ἀλλὰ δὲν λέγω).

2) ἐν τῷ παρελθόντι (ἀόρ.): εἶπον *ἄν*=θὰ ἔλεγον ἢ ἤθελον εἶπει (ἀλλὰ δὲν εἶπον).

Ἡ ὀριστικὴ τῶν ἱστορικῶν χρόνων μετὰ τοῦ εἴθε *ἄνευ* τοῦ *ἄρ* δηλοῖ ἀνεκπλήρωτον εὐχὴν:

1) ἐν τῷ παρόντι: εἴθε ἦσθα εὐτυχῆς=εἴθε νὰ ἦσο εὐτυχῆς (ἀλλὰ δὲν εἶσαι).

2) ἐν τῷ παρελθόντι: εἴθε εὐρομέν σε εὐτυχοῦντα=εἴθε νὰ σε εὐροίσκομεν ἢ νὰ σε εἶχομεν εὐρεὶ εὐτυχοῦντα (ἀλλὰ δὲν σε εὐρομεν).

Ἡ ὀριστικὴ τῶν ἱστορικῶν χρόνων μετὰ τοῦ *ἄρ* δηλοῖ τὸ *δυνε* τὸν ἐν τῷ παρελθόντι: ὤφετο (ὠήθη) *ἄν* τις=θὰ ἐνόμιζε (ἤθελε νομίσαι) τις.

Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται

ἐπὶ προτροπῆς (κατὰ 1 προσώπων. ἄρνησις μὴ): ἴωμεν=ἄς ὑπάγωμεν.

ἐπὶ ἀπορίας (κατὰ 1 πρόσωπων. ἄρνησις μὴ): τί ποιῶμεν; = τί νὰ πράττωμεν;

ἐπὶ ἀπαγορεύσεως (2 καὶ 3 πρόσ. ὑποτ. ἀόρ.): μὴ ποιήσης=(νὰ) μὴ πράξῃς.

Ἡ εὐκτικὴ δηλοῖ

ἄνευ τοῦ *ἄρ* εὐχὴν ὡς δυναμένην νὰ ἐκπληρωθῇ ἐν τῷ παρόντι ἢ μέλλοντι (μὴ): γένοιτο εὐτυχῆς=εἴθε νὰ γίνῃς εὐτυχῆς.

μετὰ τοῦ *ἄρ* τὸ δυνατόν ἐν τῷ παρόντι ἢ μέλλοντι (οὐ): γένοιτο *ἄν* οὐ κακὸς=ἤθελες γίνῃς (δύνασαι νὰ γίνῃς) οὐχὶ κακός.

Ἡ προστακτικὴ δηλοῖ

προσταγὴν, προτροπὴν: ποίει=νὰ πράττης ἢ πράττε.

ἀπαγόρευσιν ἐν τῷ 2 προσώπῳ: μὴ ποίει=νὰ μὴ πράττης.

ἐν τῷ 3 προσώπῳ: μὴ ποιείτω, μὴ ποιησάτω=νὰ ἢ ἄς μὴ πράττη, νὰ ἢ ἄς μὴ πράξῃ.

β'. Ἐν ταῖς ἐξηρημέταις προτάσει

Εἰδικαὶ
Αἰτιολογικαὶ
Ἑρωτηματικαὶ

{ μετ' ἀρχτικὸν χρόνον ὀριστικῆ· λέγω ὅτι ἐστὶ = λέγω ὅτι εἶνε.
{ μεθ' ἱστορικὸν συνήθως εὐκτικῆ· ἔλεγον ὅτι εἶη = ἔλεγον ὅτι εἶνε ἢ ἦτο. (ἀρνησις οὐ).

ἀπορηματικαὶ ἔρωτ. μετ' ἀρχτικὸν ὑποτακτ. (μὴ)· ἀπορεῖ ὅ,τι ποιήσῃ=ἀπορεῖ τί νὰ πράξῃ.

μεθ' ἱστορ. εὐκτικῆ (μὴ)· ἠπόρει ὅ,τι ποιήσεις = ἠπόρει τί νὰ πράξῃ.

Τελικαὶ μετ' ἀρχτικὸν ὑποτακτ. (μὴ)· ταῦτα πράττει, ἵνα εὐτυχῇ.

μεθ' ἱστορ. εὐκτικῆ (μὴ)· ταῦτα ἔπραττεν, ἵνα εὐτυχοίῃ = ταῦτα ἔπραττεν, ἵνα εὐτυχῇ.

Συμπερασματικαὶ ἐπὶ πραγματικῶν ὀριστικῆ (οὐ)· ἦν χιών, ὥστε ἐκάλυψε τὰ ὑποζύγια=ἦτο χιών, ὥστε ἐκάλυψε τὰ ὑποζύγια.

ἐπὶ ἐνδεχομένων ἀπαρέμφ. (μὴ)· ἔχω τριήρεις, ὥστε ελεῖν τὸ πλοῖον=ἔχω τριήρεις, ὥστε νὰ συλλάβω τὸ πλοῖον.

ὑποθετικά

α' πραγματικόν· εἰ μεθ' ὀριστ. || ὀριστικ. εἰ βούλομαι, δύναμαι = ἂν θέλω, δύναμαι.

β' προσδοκώμενον· ἐὰν μ. ὑποτ. || μέλλ. ἐὰν ἔχω, δώσω=ἐὰν (θὰ) ἔχω, θὰ δώσω.

γ' δυνατόν· εἰ μ. εὐκτ. || εὐκτ. μ. ἄν· εἰ ἔχοιμι, διδοίην ἂν = ἂν ἤθελον ἔχει, ἤθελον δίδει.

δ' ἀπραγματοποίητον 1) ἐν τῷ παρόντι

εἰ μ. παρατ. || παρατατ. μ. τοῦ ἄν· εἰ εἶχον, ἐδίδουν ἂν = ἂν εἶχον, θὰ ἔδιδον (ἡδυνάμην νὰ δίδω).

2) ἐν τῷ παρελθόντι

εἰ μ. ὀριστ. ἄορ. || ἄορ. μ. τοῦ ἄν· εἰ ἤλθες, ἔλαβες ἂν=ἂν ἤθελες ἔλθει (ἂν ἤρχεσο), ἤθελες λάβει (θὰ ἐλάμβανες).

Ἀναφορικά

συμπερασματικαὶ καθ' ὀριστ. (οὐ) οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ ποιήσῃ=δὲν εἶνε τις, ὅστις δὲν θὰ πράξῃ.

τελικαὶ καθ' ὀριστ. μέλλ. (μὴ)· ἠγγεμόνα αἰτήσομεν, ὅς ἡμᾶς ἄξει= ὀδηγὸν θὰ ζητήσωμεν, ὅστις νὰ (θὰ) μας ὀδηγήσῃ.

ὑποθετικά (μὴ)·

α' πραγματικόν· ἃ μὴ οἶδα, οὐδὲ οἶομαι εἰδέναι = ὅσα δὲν γνωρίζω, οὐδὲ νομίζω ὅτι γνωρίζω.

β' προσδοκώμενον: τῷ ἀνδρί, ὃν ἂν ἔλθῃς, πείσομαι = εἰς τὸν ἄνδρα, ὁποῖον καὶ ἂν ἐκλέξῃς, θὰ πείθωμαι.

γ' δυνατόν: ὁκνοῖην ἂν εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν, ἃ Κύρος δοίη = ἤθελον διατάξει νὰ ἐμβαίνω εἰς τὰ πλοῖα, τὰ ὅποια ὁ Κύρος ἤθελε δώσει.

Χρονικαὶ

ὀριστικά καθ' ὀριστικὴν (οὐ)· ἐπεὶ συνῆλθον, ἐκαθέζοντο = ὅτε συνῆλθον, ἐκάθηντο.

ὑποθετικά (μή).

α' πραγματικόν: ὅτε τῷτο μὴ ποιεῖτε, οὐδὲ τὸν λόγον δεῖ λέγειν = ὅτε τοῦτο δὲν πράττετε, οὐδὲ τὸν λόγον πρέπει νὰ λέγητε.

β' προσδοκώμενον: ὅταν ἔλθῃς, λήψει = ὅταν (θὰ) ἔλθῃς, θὰ λάβῃς. γ' δυνατόν: ὁπότε βούλοιο, ποιοῖς ἂν = ὅτε ἤθελες ἐπιβυμεῖ, ἤθελες πράττει (δύνασαι νὰ πράττῃς).

προτάσεις ὑποθετ. ἀναφορ. χρονικαὶ ἐπὶ ἀπαρλήψεως

μετ' ἐνεστώτα ἢ ὑποτακτ. μετὰ τοῦ ἄν, μετὰ παρατατ. ἢ εὐκτιχῆ ἄνευ τοῦ ἄν.

εἰάν (ὅταν, ὅστις ἂν) τοῦτο ποιῆ, λαμβάνει = εἰάν (ὅταν ἢ ὁσάκις ὅστις) τοῦτο κάμνῃ, λαμβάνει.

εἰ (ὅτε, ὅστις) τοῦτο ποιοῖ, ἐλάμβανε = ἂν (ὁσάκις, ὅστις) τοῦτο ἔκαμνεν, ἐλάμβανεν.

ἴθε-

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ καὶ ΙΘΑΚΗ γεωγραφικὴ μονο- γραφία.	Δρ. 3.
ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ περὶ τὸ τυπικὸν τῆς Ἑλλη- νικῆς. Μέρους Α'. Ὄνόματα καὶ ὀνόματά ὀνό- ματα εἰς ω πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Α' τάξεως τῶν ἑλληνικῶν σχολείων.	Δρ. 1.20
ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ περὶ τὸ τυπικὸν τῆς Ἑλλη- νικῆς. Μέρους Β'. Τεῦχος Α'. Ῥήματα εἰς μι καὶ ἀνόματα μετὰ θεμάτων ἐκ τῆς Κύ- ρου Ἀναβάσεως πρὸς χρῆσιν τῶν μαθη- τῶν τῆς Β' τάξεως τῶν ἑλληνικῶν scho- λείων.	Δρ. 1.20
ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ περὶ τὸ συντακτικὸν τῆς Ἑλ- ληνικῆς μετὰ θεμάτων ἐκ τῶν Ξενοφῶν- τος Ἑλλήν. Μέρους Β'. Τεῦχος Β' πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Γ' τάξεως τῶν ἑλλήν. σχολείων.	Δρ. 1.20
ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ περὶ τὸ συντακτικὸν τῆς Ἑλ- ληνικῆς, ἥτοι συλλογὴ παραδειγμάτων ἐκ τῆς Κύρου Ἀναβάσεως πρὸς ἐφαρμο- γὴν τῶν κυριωτέρων συντακτικῶν κανό- νων. Μέρους Γ'.	Δρ. 1.20 εὐ- εὐ-
ΘΕΜΑΤΑ ἐκ τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Α' τάξεως τῶν γυμνασίων.	Δρ. 1.50 υπε- (ῆθε-
ΘΕΜΑΤΑ ἐκ τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Β' Γ' καὶ Δ' τάξεως τῶν γυμνασίων.	Δρ. 2.—
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑ πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν τῇ Α' τάξει τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου μαθητευόντων μετὰ σημειώσεων καὶ λε- ξιλογίου (ἐκδόσις τρίτη).	Δρ. 1.20
ΣΧΟΛΙΑ εἰς τὴν Ξενοφῶντος Κύρου Ἀνά- βασιν. Βιβλίον Α' καὶ Β'.	Δρ. 1.—
ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑ μετὰ μαθητικῶν ὀχολίων. Βιβλίον Γ'.	Δρ. 1.40
Δ'.	» 1.40
Ε'.	» 1.40
ΣΧΟΛΙΑ εἰς τὰ Ξενοφῶντος Ἑλληνικὰ βι- βλίον 5'	Δρ. 0.60